

**ДИК ФРАНСИС, ФЕЛИКС
ФРАНСИС
СМЪРТОНОСЕН ГАЛОП**

Превод от английски: Иван Златарски, 2009

chitanka.info

Нашите благодарности на
Д-р Тим Бразил — ветеринарен хирург на коне
Алън Ханди — главен „тромпетист“
Андрю Хюсън — литературен агент
Джон Холмс — приятел и жител на Делафийлд, Уисконсин
Хиподрума „Нюмаркет“
Гордън Рамзи — ресторантьор
както и на Деби — за заглавието и за всичко

1.

Питах се дали умирам. Не ме беше страх да умра, но болката в червата бе такава, че ми се искаше всичко да свърши бързо.

И преди ми се бе случвало да се натравям, но този път бе особено неприятно, с агонизиращи спазми и продължителни повръщания. Вече бях прекарал по-голямата част от нощта срещу събота на колене на пода в банята, забил глава в тоалетната чиния, и в един момент дори се бях изплашил да не си изповръщам червата наистина.

На два пъти вземах решение да отида до телефона и да повикам помощ, но веднага се сгърчвах на две от поредния пристъп на сухо повдигане. Не разбираха ли тъпите ми мускули, че стомахът ми отдавна е празен? Защо трябваше да продължава това мъчение, след като в мен не бе останало нищо, което да изхвърля?

Между пристъпите седях изпотен на пода, подпрян на ваната, и се опитвах да съобразя какво е предизвикало това мъчение.

Вечерта бях на суперофициална галавечеря в голямата палатка „Еклипс“ на хиподрума в Нюмаркет. За аперитив бях хапнал студена пушена риба с чеснов сос с горчица, основното ястие бе пълнени с череша пилешки гърди, загърнати в пушен бекон, със сос от диви гъби шантерел и трюфели, сервирано с пресни печени картофи и млад грах в шушулките, а за десерт имаше крем брюле.

Знаех подробно всяка съставка на блюдата.

Знаех, защото бях не гост на мероприятиято, а главен готвач.

Призори, когато прозорчето на банята смени цвета си от черен на сив, стегнатият възел в корема ми започна да се разхлабва, а студената лепкава пот по кожата ми изсъхна.

Само че изпитанието не беше преминало, защото малкото храна, успяла да остане в храносмилателната ми система, сега със сила търсеше да излезе... от другия край.

В крайна сметка изпълзях с мъка нагоре по стълбището, добрах се до леглото и легнах в него абсолютно изтощен, изцеден, обезводнен,

но жив. Часовникът на нощната ми масичка показваше, че е седем и десет, а аз трябваше да се явя на работа в осем. Точно онова, от което имах най-голяма нужда в момента.

Лежах и се залъгвах, че ще се оправя след съвсем малко и че за някакви си пет минути няма да закъснея. Започнах да се унасям, но иззвъняването на телефона до часовника на масичката ме върна в света на грубата реалност. Седем и двайсет.

Кой е тоя, дето ми звъни в седем и двайсет сутринта? Махни се! Остави ме да се наспя.

Телефонът млъкна. Така беше по-добре.

После отново зазвъня. По дяволите... Превъртях се през корем и вдигнах слушалката.

— Да? — казах, без да се опитвам да скрия болката в гласа си след цяла нощ агония.

— Макс? — осведоми се мъжки глас. — Ти ли си?

— Същият — уверих го с подобие на обичайния си глас.

— И на теб ли ти беше зле? — Ударението на „теб“ ме обезпокои.

— Да. Защо, и на теб ли?

— Ужасно, нали? Всички, с които разговарях, се чувстват еднакво.

Формално погледнато, Карл Уолш ми беше помощник, но напоследък всъщност отговаряше за кухнята почти толкова често, колкото и аз. Предната вечер, докато аз се грижех за масите и приемах хвалебствията, Карл бе ангажиран в оформянето на платата и навикването на персонала в палатката на кухнята. Оказваше се обаче, че повече хвалебствия няма да има — по-скоро се очакваха обвинения.

— С кого си говорил? — осведомих се мъченически.

— С Джули, Ричард, Рей и Джийн — каза той. — Всичките ми се обадиха, за да ме предупредят, че тази сутрин не могат да дойдат на работа. А Джийн каза, че Мартин бил толкова зле, че трябвало да повикат линейка и да го откарат в болницата.

Имах съвсем точна представа как се е чувствал.

— А гостите? — попитах. Споменатите от Карл имена бяха само на персонала.

— Не знам, но Джийн ми каза, че когато отишла с Мартин в болницата, персоналът там вече знаел за отравянето — така го нарекли

там, — значи няма начин той да е единственият.

Господи! Отравянето на двеста и петдесет знаменитости в света на конните надбягвания в нощта преди провеждането на „2000 гвинеи“^[1] едва ли щеше да се отрази благоприятно на бизнеса ми.

Да си главен готвач, който трови клиентите си, не е репутация, за която да си мечтаеш. Мероприятието в хиподрума бе много специално. През деня работех в собствения ми ресторант „Хей Нет“, разположен в покрайнините на Нюмаркет, на Ашли роуд: шейсетина обяда дневно от неделя до петък и по стотина клиенти на вечеря. Или поне на толкова бяхме сервирали миналата, тоест предотровителската седмица.

— Колко ли още от персонала са пострадали? — обади се Карл и ме върна към настоящето. Ресторантът бе затворен за вечерта и всичките ми 11 служители бяха привикани за нуждите на мероприятиято в хиподрума, заедно с още двайсетина наети специално за целта, които бяха помагали в кухнята и със сервирането. И всичкият персонал бе ял от храната, която бяхме поднесли на гостите, докато те бяха слушали речи.

— Бях уговорил петима да поемат работата на хиподрума днес — казах аз. Мисълта, че трябва да се приготви обяда за четиридесетината гости на спонсора, изпрати нови вълни на повдигане през стомаха ми и по челото ми отново изби пот.

Трябваше да приготвя обяда от три ястия в две от големите остъквени частни ложи на централната трибуна. „Делафийлд Индъстрис“ — американска многонационална компания, производителка на трактори — беше новият спонсор на първото класическо бягане за годината и ми бяха предложили повече пари, отколкото бих могъл да откажа, за да осигуря за гостите им пресни английски аспержи на пара с топено масло, последвани от традиционния британски „стейк-енд-кидни“ пай, с летен пудинг за десерт. Слава богу, че ги бях разубедил от рибата с картофен чипс и грахово пюре. Мери-Лу Фордам — директорът по маркетинг на компанията — беше твърдо решена гостите от Уисконсин да се насладят на „истинска“ английска кухня. И не бе пожелала да се чуе мнението ми, че „фоа гра бриош“^[2], последван от „сомон мониер“^[3], изглежда по-подходящо меню.

— Чуйте добре какво ще ви кажа. — Мери-Лу ме бе погледнала строго. — Не искаме никакви френски дивотии. Искаме само

английска храна. — Саркастично се осведомих дали няма да пожелаят да сервирам топла бира вместо фини френски вина, но тя не разбра малката ми шега. В крайна сметка се споразумяхме да поднеса австралийско бяло и калифорнийско червено. Върху цялото меню можеше да се залепи етикетът „Скука“, но те плащаха, и плащаха много добре. Тракторите и жътварските комбайни на „Делафийлд“ се бяха оказали последния писък на модата в американския Среден запад и сега компанията се опитваше да заеме ниша и на английския пазар. Казал им някой, че Съфък бил английският еквивалент на американската прерия, и ето че бяха цъфнали тук. И ни най-малко не се притесняваха от това, че „2000 гвинеи на Делафийлд Харвестър“ звучи малко странно.

Само че както се оформяха нещата, щяха да имат голям късмет изобщо да хапнат нещо.

— Ще позвъня тук-там и ще ти се обадя пак — обеща Карл.

— Окей — казах аз.

Той затвори.

Знаех, че трябва да стана и да тръгна за работа. Четиридесет порции „стейк-енд-кидни“ нямаше да се приготвят сами.

Обаче продължих да лежа. Телефонът иззвъня пак. Беше осем без пет.

— Ало? — казах отпаднало.

— Господин Макс Мортън ли е? — попита женски глас.

— Да.

— Казвам се Анджела Милн — официално се представи гласът. — Аз съм здравен инспектор към Кеймбриджшир. — Изведнъж бе приковала към себе си цялото ми внимание. — Имаме основания да смятаме, че е налице случай на масово хранително отравяне по време на мероприятие, на което вие сте отговоряли за кухнята. Вярно ли е това?

— Кое сте „вие“? — попитах аз.

— Съветът на графство Кеймбриджшир — каза тя.

— Ами... — започнах аз, — бях главен готвач на галавечеря снощи, но не съм уведомен, че е имало масово отравяне, да не говорим, че бих подложил на сериозно съмнение всякакви твърдения, че кухнята може да бъде отговорна за такова, дори ако приемем, че го има.

— Господин Мортън — съобщи ми тя, — мога да ви уверя, че има масово отравяне. Двайсет и четирима души са били обработени тази нощ в болница „Аденбрук“ със симптоми на остро хранително отравяне, а седем от тях са били приети заради тежко обезводняване. И всички те са присъствали на едно и също мероприятие снощи.

— О...

— Наистина „О...“ — съгласи се Анджела Милн. — Искам кухнята, използвана за приготвяне на храната за мероприятието, да бъде незабавно затворена и запечатана за предстояща инспекция. Цялото кухненско оборудване и останалата от снощи храна да бъдат предоставени за анализ, а целият кухненски персонал трябва да бъде на разположение за разпит.

Това обаче нямаше да се окаже толкова лесно, колкото ѝ се струваше.

— Какво е състоянието на седмината в болницата? — попитах.

— Нямам представа. Но щяха да ме информират в случай на летален изход. — Типичен случай, когато липсата на новини е добра новина. — Ако се върнем на темата, господин Мортън — продължи тя с тон, с който директорка на училище гълчи провинил се ученик, — къде точно се намира кухнята, произвела сервираната храна?

— Вече не съществува — отговорих.

— Как така не съществува? — не ме разбра Анджела Милн.

— Вечерята бе организирана в палатка „Еклипс“ на хиподрума в Нюмаркет — обясних ѝ аз. — Палатката ще бъде използвана като бар по време на конните надбягвания днес. А палатката, която снощи използвахме като кухня, сега вече сигурно е склад за бира.

— А оборудването?

— Всичко е наето от компания за кетъринг оборудване в Ипсуич. Маси, столове, покривки, чинии, прибори, чаши, тенджери, тигани, горещ бюфет — каквото можете да си представите. Персоналът ми помогна да натоварим всичко на техния камион в края на вечерта. Използвам ги винаги за мероприятия на открито. Те си прибират мръсните съдове и ги мият с пароструйка.

— Значи ли това, че вече са измити? — попита тя.

— Нямам представа — честно ѝ отговорих аз. — Но не бих се изненадал, ако са. Очаквам нов камион с оборудване да пристигне на хиподрума днес в осем.

Погледнах часовника до леглото — оставаха точно две минути.

— Не съм сигурна дали мога да ви разреша да пригответе храна и днес — остро каза тя.

— И защо не?

— Кръстосан разпит.

— Храната снощи бе доставена от доставчик, различен от този, който използвам днес — обясних ѝ. — Всичко нужно за снощното меню дойде направо от доставчик на едро за кетъринг и беше приготвено за консумация на място. Поръчката за днес минава през моя ресторант и нещата от два дни чакат в хладилно помещение. — Хладилното помещение представляваше хладилник с размера на стая, в който температурата не се качваше над три градуса по Целзий.

— Използвали ли сте нещо от снощния ви доставчик?

— Не. Сухите продукти трябва да са закупени от магазина за покупки на едро „кеш-енд-кери“ край Хънтингтън, месото е от моя месар в Бири Сейнт Едмъндс, пресните плодове и зеленчуци са от производител в Кеймбридж, когото използвам редовно.

— А кой достави храната за вечерята снощи? — попита тя.

— Мисля... „Лий Фудс“. Имам координатите им някъде в офиса си. Обикновено не купуваме от тях, но от друга страна, на мен рядко ми се налага да обслужвам толкова много хора наведнъж.

— А компанията с оборудването?

— „Стрес-Фри Кетъринг Лимитид“ — казах и ѝ дадох телефонния им номер. Знаех го наизуст.

Цифрите на часовника ми изобразиха 08:00 и си представих как камионът на „Стрес-Фри Кетъринг Лимитид“ се задава по пътя, без да има кой да го посрещне.

— Вижте, съжалявам — казах, — но трябва да тръгна, за да отида на работа. Имате ли нещо против?

— Мисля, че не — бавно отговори тя. — Ще дойда на хиподрума да ви видя след около час.

— Хиподрумът е в Съфък. Това във вашия район ли е?

В действителност в Нюмаркет има два хиподрума — единият е в Кеймбриджшир, а другият в Съфък, като границата на графствата минава по дължина на дигата Девилс Дайк между тях, и вечерята и обядът бяха в Съфък на хиподрума „Роули Майл“.

— Болните са в Кеймбридж и за мен това е важното. — Стори ми се, че долових нотка на раздразнение, но може би грешах. — Цялата тази история със санитарната хигиена в сферата на общественото хранене и кой за какво е отговорен е направо кошмар. Местните съвети, съветите на графствата и най-сетне Агенцията по стандартизация в храненето си имат отделни процедури за контрол, което прави кашата пълна. — Явно бях докоснал оголен нерв. — О... — сепна се тя, — а какво всъщност ядоха хората снощи?

— Пушена риба, пълнени пилешки гърди и крем брюле.

— Може да е било пилето — предположи тя.

— Не знам дали ви е известно, но аз знам как се готви пиле. Освен това симптомите са се проявили твърде бързо за отравяне от салмонела.

— А какво става с остатъците? — попита тя.

— Нямам представа — казах. — Не мисля, че имаше кой знае какви остатъци. А и хората ми са като глутница вълци, като опре до остатъци — изяждат всичко, което остане неизнесено по масите. Храната от чиниите отива в контейнер, грижата за който е на „Стрес-Фри“.

— И всички ядоха едно и също?

— Да, освен вегетарианците.

— А те какво ядоха?

— Салата от домати с козе сирене вместо рибния аперитив, после броколи, сирене и паста ал форно. Имаше един веганец^[4], който беше заявил предварително гъби на грил, печени зеленчуци като основно и салатата от пресни плодове за десерт.

— Колко вегетарианци имаше?

— Нямам представа — признах си чистосърдечно. — Знам само, че имахме достатъчно паста.

— Много щедро от ваша страна.

— Подготвихме двеста и петдесет куверта. Поръчах двеста и шейсет порции пилешки гърди, за да се подсигурия срещу маломерни или повредени порции.

— Повредени ли?

— С лош външен вид или отворени пакети. Не познавах доставчика много добре, затова реших да поръчам малко повече, отколкото правя обикновено. В крайна сметка всички порции бяха

добри и ги стотвихме без изключение. Освен това имаше излишна храна за поне двайсетина вегетарианци, плюс тази за веганеца. Това означава, че останаха между трийсет и трийсет и пет порции. Това по правило си е храна за персонала, разбира се. След като вегетарианците се оказаха по-малко от предвиденото, хората ми трябваше да наблегнат на вегетарианското меню. Вижте, наистина трябва да тръгвам... вече закъснях.

— Окей, господин Мортън — съгласи се тя. — Само още нещо...

— Да?

— Беше ли ви зле през нощта?

— Всъщност... да. — „И то ужасно“, добавих на себе си.

Когато най-сетне се добрах до хиподрума, човекът от „Стрес-Фри Кетъринг“ беше напреднал с разтоварването.

— Вече започвах да си мисля, че съм сбъркал деня — подметна язвително вместо поздрав, издърпа голям сандък с керамични съдове от хидравличната платформа на камиона и го тръшна на земята. Те се раздрънчаха отвратително. Искаше ми се да го помоля да използва платформата, за да ме спусне в нечие легло. Пресметнах, че не съм мигнал от двайсет и шест часа, и си спомних прочетеното някъде за КГБ — там основната форма на изтезание било лишаването от сън.

— Ти ли прибра нещата снощи? — попитах.

— Няма начин — отговори той. — Тръгнах си от Ипсуич в седем и трябваше да натоваря всичко още преди това. Застъпих смяна тази сутрин в пет и половина — обясни ми той с обвинителен тон, за който прецених, че има известно основание. В крайна сметка човекът нямаше как да знае, че не съм могъл да мигна цяла нощ.

— Има ли някакъв шанс камионът от снощи още да не е разтоварен? — Вече ми ставаше ясно, че днешното мероприятие се оформя като по-скромна версия на вчерашното събитие. Освен това нямаше кухненско оборудване.

— Съмнявам се — каза той. — Първото, което правят след вечеря до късно, е да разтоварят и почистят с пароструйка всичко, включително вътрешността на камиона.

— Дори в събота?

— Абсолютно — потвърди той. — За нас съботите са най-натоварените вечери. Сватби и така нататък, нали се сещаш...

— А какво става с контейнерите с хранителни отпадъци? — продължих да го разпитвам. Може би ги носеха срещу заплащане в някоя близка свинеферма.

— Имаме промишлена мелачка за отпадъци. А бе... като онези, дето ги монтират в сифоните на кухненските умивалници, само че по-голяма. Прави на каша всички отпадъци и ги изхвърляме в канализацията. А после контейнерът се стерилизира като всичко останало. Защо питаш? Да не си загубил нещо?

„Само стомаха си — помислих си — и гордостта си“.

— Просто така — казах аз. Анджела Милн нямаше да е доволна. Нямаше кухня, която да инспектира, както и хранителни отпадъци, които да анализира. Не бях сигурен дали да съм доволен, или разочарован. Без веществени доказателства, които да се анализират, нямаше как да се докаже, че за отравянето е била виновна храната, но от друга страна, не можеше да се докаже и че не е.

— Къде да занеса всичко това? — попита ме човекът от кетъринга и махна с ръка към разтоварения кухненски инвентар.

— В остъклените кабинни с номера едно и две на Финала.

— Ясно. — Той ми кимна и тръгна да търси количка.

Както подсказва името, Финалът е онази част от главната трибуна, която се намира около продължението на финалната линия. Ложите тук предлагат най-добър изглед към пистата и състезанието и се радват на най-голямо търсене. Производителите на трактори от „Делафийлд“ бяха имали съобразителността да резервират две за големия си ден.

На път за офиса на директора на хиподрума минах покрай величествената трибуна, носеща името „Милениум“. Наоколо кипеше трескава активност. Извършваше се попълване в последната минута на запасите бира, а служители на други кетъринг фирми препускаха с подноси пушена съомга и плата с нарязани колбаси. Персоналът на хиподрума доукрасяваше сандъчетата с цветя и ненужно косеше вече окосената трева в парадния ринг. Цяла армия младежи подреждаше масите и столовете на моравата пред сергия с морски дарове в очакване на посетителите, които скоро щяха да нападнат, предвкушвайки голямото събитие. Всичко изглеждаше перфектно и нормално, само аз бях различен от всеки друг път — или поне така си помислих.

Надникнах през отворената врата на офиса на директора.

— Тук ли е Уилям? — попитах едрата жена, която беше опряла задник на бюрото. Уилям Престън бе директорът на хиподрума и един от гостите на снощното мероприятие.

— Няма да дойде на работа преди единайсет — каза тя.

Това ми прозвуча зловещо. Директорът на хиподрума да се яви на работното си място не преди единайсет в деня на „2000 гвинеи“!

— Имал лоша нощ — обясни жената. — Ял нещо, което не понесло на стомаха му. Проклет късмет, ако питаш мен. Как сега да се оправям сама? Не ми плащат достатъчно, за да се оправям сама.

В този момент телефонът до масивния ѝ задник иззвъня и ми спести по-нататъшните ѝ размишления. Измъкнах главата си навън и се върнах при камиона с доставката.

— Така — каза човекът от „Стрес-Фри“, — всичко е разнесено по ложите. Ще погледнеш ли, преди да се подпишеш?

Винаги проверявам. Често ми се е случвало да подписвам раздути списъци, но днес реших да рискувам и подписах формуляра на доверие.

— Така — отново каза той, — значи ще се видим по-късно. Прибирам инвентара в шест.

— Няма проблем — отговорих. Шест часът ми изглеждаше цяла вечност в бъдещето. За щастие вече бях свършил част от подготовката за „стейк-енд-кидни“ пая. Оставаше само да се сложи пълнежът в овалните керамични купички, да се запечата с тесто отгоре и да се хвърли във фурната за трийсет и пет минути. Пресните зеленчуци вече бяха бланширани и си чакаха реда в хладилната стая в ресторанта, а стръковете аспержи бяха почистени и готови да отидат на пара. Индивидуалните малки пролетни пудинги бяха подготвени още в четвъртък следобед и също се намираха в хладилната стая. Те трябваше само да бъдат изтръскани от формовъчните купички, гарнирани с бита сметана и украсени с половин ягода. Мери-Лу нямаше как да разбере, че ягодите бяха дошли от Южна Франция.

По правило не приемам поръчки за кетъринг на открито, но уикендът на Гвинеите е нещо различно. През последните шест години това бе най-голямата ми годишна изява на кетъринговия пазар.

Клиентелата на ресторанта ми се състоеше от хора предимно в бизнеса с конните надбягвания. Това беше свят, който познавах добре и

смятах, че разбирам. Баща ми беше средно успешен стийпълчейз жокей, а впоследствие много по-успешен треньор на състезателни коне до смъртта си след сблъскване с натоварен с тухли камион, докато бе пътувал към Ливърпул за „Гранд Нешънъл“. Тогава бях на осемнайсет. Щях да пътувам с него, ако майка ми не бе настояла да си остана вкъщи, за да се подготвя за матурата. Доведеният ми брат Тоби — той беше десет години по-голям — пое юздите на треньорството и се изхранваше, макар и с труд, по този начин.

Прекарал съм детството си в яздене на понита и заобиколен от коне, но така и останах незаразен от любовта на Тоби към всичко, свързано по някакъв начин с конете. Ако изобщо имах някакво мнение по въпроса, то бе, че и двата края на коня са опасни, а средната му част е източник на неудобство. Единият му край рита, другият — хапе. Така и не успях да схвана защо надбягванията трябва да се провеждат безбожно рано във влажна мразовита утрин, когато всеки нормален човек би предпочел да е сгушен на топло в леглото си.

Бяха изминали повече от тринайсет години от онзи ужасен ден, когато на входа на дома ни застана полицаи, за да съобща, че кървавата пихтия в ягуара е идентифицирана като останките на господин Джордж Мортън, покойник, енориаш от Ист Хендред.

Бях се подготвил добре, за да доставя удоволствие на майка ми, и бях приет в университета в Съри, химия. Но животът ми се промени изцяло — не толкова от смъртта на баща ми, колкото от това, че вместо планираната година в чужбина трябваше да се чудя какво да правя.

Така и не отидох нито в Съри, нито в друг университет. Планът беше да поработя яко шест месеца, за да спечеля достатъчно за пътуване в Далечния изток през следващите шест. Така че се хванах като мияч, хамалин и момче за всичко в провинциалната комбинация на кръчма/ресторант/мотел на брега на Темза в Оксфордшир, собственост на една вдовица, далечна братовчедка на майка ми. Терминът за това е „кухненски слуга“, но той звучи толкова унижително в кетъринг средите, че братовчедката на майка ме наричаше „временен помощник на заместник-управителя“, което може и да заплиташе езика, но нямаше нищо общо с действителността. Наличието на думичката „управител“ внушаваше някакво ниво на отговорност. Моята единствената отговорност бе да събудя дежурната камериерка, за да сервира утринния чай на гостите в седемте двойни

спални. В началото го правех, като удрях с юмрук по вратата ѝ, докато тя най-сетне неохотно я отвореше. Но две седмици по-късно нещата се опростиха значително, защото беше достатъчно само да я избутам от леглото, което вече споделяхме.

Работата в кухня обаче — макар да стоях основно пред умивалника — събуди у мен страст към храната и начините за нейното представяне. Така че съвсем скоро с миенето се зае друг, а аз започнах да чиракувам под придирчивия поглед на Маргерит — пламенна готвачка с остър език. На нея френското „шеф“ не ѝ харесваше. „Готвя, значи съм готвачка“, твърдеше тя.

Когато пробният ми шестмесечен период изтече, просто останах. Само че бях повишен в „помощник-готвач“ на Маргерит и правех всичко, като се започнеше от предястия и се свършеше с десерти. А следобедите, когато останалият персонал спеше, експериментирах с вкусове и аромати и харчех по-голямата част от заплатата си на пазара на селскостопанска продукция в Уитни.

Късната пролет написах учтиво писмо до университета в Съри, за да помоля за отлагане на постъпването си с още една година. Няма проблем, отговориха ми те, но според мен аз вече знаех, че няма да се върна към живота в лаборатория и слушането на лекции в аула. Когато през октомври следващата година Маргерит за пореден път напсува братовчедката на майка ми и беше уволнена, животът ми пое по предназначения си курс. Четири дни преди да навърша двайсет и една поех кухнята с удоволствие и се заех да стана най-младият готвач, заслужил звезда в червения пътеводител на „Мишлен“.

През следващите четири години заведението процъфтяваше, а увереността ми растеше все така устремно както репутацията на ресторанта. Установих обаче, че банковата сметка на братовчедката на майка ми набъбва много по-бързо от моята собствена. Когато отворих темата, бях обвинен в нелоялност и това стана началото на края. Малко по-късно тя продаде собствеността си на национална верига малки хотели, без да ме предупреди, и аз внезапно осъзнах, че новият собственик иска да прави промени в *моята* кухня. Братовчедката беше пропуснала да уведоми купувачите, че няма договор с мен, така че аз просто си събрах багажа и се прибрах у дома.

Докато се мъчех да реша какво да правя по-нататък, започнах да готвя за вечерните партита на майка ми — тя, кой знае защо, беше

изненадана от уменията ми, макар да знаеше от вестниците за мнението на „Мишлен“ за мен.

— Миличък — призна ми веднъж, — никога не вярвам на онова, което пише във вестниците.

Точно на един от нейните приеми се запознах с Марк Уинсъм. Марк беше трийсетинагодишен предприемач, вече успял да натрупа състояние в бизнеса с мобилните телефони. Бях се присъединил към гостите за кафето, а той тъкмо обясняваше, че големият му проблем бил да намери добри възможности за инвестиране на парите си. Предложих на шега да инвестира в мен и да ми помогне в създаването на собствен ресторант. Марк обаче не се изсмя и дори не се усмихна.

— Окей — бавно каза той вместо това, — ще финансирам всичко, а ти ще имаш пълен контрол. Печалбата ще делим петдесет на петдесет.

Седях и го гледах със зяпнала уста. Едва по-късно научих, че отдавна атакувал майка ми да ни уреди среща, за да може да ми направи предложение. А аз сам бях паднал в капана.

И ето че шест години по-късно, с парите на Марк, вече бях създавал „Хей Нет“ — ресторант в покрайнините на Нюмаркет, обслужващ бизнеса с конни надбягвания. Първоначалният ми план не беше да отида точно в Нюмаркет, но пък точно там бях намерил подходящ парцел, а близостта до щаба на надбягванията се оказа просто бонус.

В началото нещата потръгнаха бавно, но с увеличаването на броя на специалните вечери и обеда се прочух и ресторантът не само започна да се пълни всяка вечер, но скоро за резервация се искаше обаждане поне седмица предварително, а за събота вечер — дори месец. Съпругата на един от известните треньори в града дори започна да ми плаща абонамент само и само за да може да разчита на маса за шестима всяка събота през годината, с изключение на януарската им ваканция в Барбадос.

— Много по-лесно е да откаже резервацията, отколкото да я направя — обясни ми, макар рядко да се възползваше от правото си да я откаже — всъщност по-често ме молеше да увеличи броя на местата на осем или десет.

Телефонът в джоба ми иззвъня.

— Да?

— Макс, веднага ела в ресторанта. — Беше Карл. — Дойдоха от „Обществено здраве“.

— Но тя ми каза, че ще се срещнем на пистата!

— Не знам. Тук са двама мъже.

— Ами нека те да дойдат при мен — предложих.

— Не мисля, че ще го направят — отговори Карл. — Изглежда, някой е умрял и в момента запечатват кухнята.

[1] Гвинея — стара английска парична единица (първата машинно изработена златна монета), въведена през 1663 г. — Б.пр. ↑

[2] Гъши дроб, сервиран върху френски хляб от козуначено тесто с хрупкава коричка. — Б.пр. ↑

[3] Панирана съомга. — Б.пр. ↑

[4] Тук: пълен вегетарианец, човек, който не вкува нищо, в състава на което има продукти от животински произход. — Б.пр. ↑

2.

Онова, което правеха, наистина беше точно запечатване. Когато пристигнах, върху всеки прозорец вече имаше лента, а двама мъже монтираха халки с катинари на всички врати.

— Нямате право! — извиках.

— Ти ще кажеш — отговори единият и щракна в халките голям катинар. — Наредено ми е да направя нужното никой да не може да влезе тук, докато помещението не бъде огледано и обеззаразено.

— Обеззаразено? — Не повярвах на ушите си. — И от какво?

— Нямам представа — призна си човекът. — Правя каквото ми е наредено.

— И кога ще бъде направен огледът? — попитах обезсърчено.

— В понеделник — вторник — отговори той. — Или в сряда, в зависимост от това колко са заети.

— Но това е бизнес! — възкликнах. — Как да въртя ресторант със заключена кухня? Имам резервации за тази вечер.

— Съжалявам, приятел. — В гласа му не се долавяше никакво съжаление. — В момента бизнесът ти е спрял. Не е трябвало да убиваш хора.

— И кой е умрелият? — сетих се да попитам.

— Нямам представа — каза той и щракна поредния катинар. — Така-а, приключихме с това. Сега подпиши, ако обичаш. — И ми подаде клипборд с няколко защипани листа.

— Какво пише тук?

— Пише, че си съгласен със затварянето на кухнята ти, че няма да се опиташ да влезеш в нея — това, между другото, би било престъпление, — че си съгласен да платиш за моите услуги и използваното оборудване и че поемаш отговорност, в случай че някой влезе тук или се опита да го направи без разрешение от градския съвет или от Агенцията по стандартизация в храненето.

— А ако откажа да подпиша? — опънах се аз.

— Тогава трябва да получа изпълнителна заповед и да поставя тук полицаи на денонощен пост, за което в крайна сметка пак ще трябва ти да платиш. Така или иначе кухнята ти ще остане заключена. Ако подпишеш, инспекцията може да се извърши утре или в понеделник, ако не — това със сигурност няма да стане.

— Това е изнудване! — възмутих се.

— Аха — с готовност се съгласи той. — Обикновено сработва. — Усмихна ми се и пак ми подаде клипборда.

— Гадняр — въздъхнах аз. — Тази работа сигурно много ти харесва.

— По-различна е от ежедневието.

— И какво ти е ежедневието?

— Събиране на дългове.

Беше едър — едновременно висок и широк. С черни панталони, бяла риза и тънка черна вратовръзка. И бели маратонки. Помощникът му бе облечен по същия начин — изглежда, това бе някаква униформа за този вид работа. Мина ми през ума, че единственото, което липсва, е бухалка, за да бъдат заплахите им по-убедителни. Усещах, че няма начин да ги умилостивя. Изглеждаха неспособни на милост.

Така че подписах.

По време на диалога ни вторият слагаше залепващи се пластмасови етикети на прозорците и вратите. Бяха бели, квадратни, със страна около половин метър и на тях с големи червени букви пишеше: „ЗАТВОРЕНО ЗА ОБЕЗЗАРАЗЯВАНЕ“ и „НЕ ВЛИЗАЙТЕ“.

— Нужно ли е наистина всичко това? — въздъхнах.

Не ми отговори. Знаех защо. Той просто си вършеше работата и правеше онова, което му бяха наредили.

Не знам дали не беше от злоба, но на излизане залепиха един от етикетите и на табелата на ресторанта. У никой от минаващите с коли по улицата нямаше да има и грам съмнение, че „Хей Нет“ не може да нахрани и просяк, да не говорим за стотината души, резервирали места за довечера.

Откъм салона се появи Карл и ме информира, преди да съм се поинтересувал:

— Вътре е същото. На вратата на кухнята има катинар.

— Някакви идеи?

— Ами... — проточи той. — Обадох се на повечето хора с резервации и им казах, че няма да работим.

— Браво. — Бях наистина впечатлен от експедитивността му.

— Някои казаха, че и без това нямало да дойдат. Снощи били на хиподрума и пострадали като останалите, а много от другите вече бяха научили за случилото се.

— Знае ли се кой е умрелият?

— Не още. Не очакваш, че съм задал този въпрос на клиентите ни, нали?

— Е, добре ще е да предупредим и персонала да не идва довечера — сетих се аз.

— Направено е вече. Или поне оставих гласово съобщение на повечето. Освен това залепих на вратата на кухнята бележка никой да не идва на работа през уикенда и всички да се явят в понеделник сутринта.

— Обясни ли им защо?

— Не. Реших, че засега е най-добре да не обясняваме. Поне докато не се разбере какви са щетите. — Избърса челото си с длан. — Боже, чувствам се ужасно! Лепкав от пот, а ме тресе.

— И мен — признах си. — Но предполагам сега поне следобедът ни ще е свободен. Някой друг ще трябва да нахрани трактористите от Уисконсин.

— Защо?

— Защото пълнежът за пая им е в хладилната стая зад заключената врата.

— Няма такова нещо. Натоварих микробуса още преди да се появят онези двамата. — И махна с ръка към паркирания до задната врата на кухнята „Форд Транзит“, който използвахме при кетъринг на открито. — Там са и летните пудинги. — Усмихна ми се. — Не успях да спася само аспержите и пресните картофи, но предполагам, че ще можем да си ги набавим от пазара в Кеймбридж.

— Ти си просто чудесен — възхитих му се аз.

— Значи ще го направим, нали?

— Естествено, че ще го направим. Сега повече от всякога имаме нужда да покажем отлично обслужване. — Глупаво заявление, разбира се, но имам извинението, че тогава нямах представа за онова, което щеше да последва.

Карл подкара форда към хиподрума, а аз седнах в очукания си „Фолксваген Голф“ — моята гордост и моята радост, когато на двайсет години го бях купил чисто нов с наградата си от едно телевизионно състезание по готвене. Единайсет години и сто и осемдесет хиляди километра по-късно възрастта му вече си личеше, но колата продължаваше да е много специална за мен и не исках и да чуя за смяната ѝ. Да не говорим, че все още можеше да ускори на светофара по-бързо от новите.

Паркирах на служебния паркинг на тревата отгатык кантара и се върнах до другия край на трибуната, където Карл вече разтоварваше буса. Чакаха ме две жени на средна възраст — едната със зелено костюмче от туид, мъхеста шапка и старомодни кафяви боти, другата с алена шифонена блузка с къдрава дантела отпред и пищна къдрава коса, падаща на вълни около ушите. Изгледах ги и двете и се затрудних да преценя коя е облечена по-подходящо.

Хм... туидовото костюмче спечели с една глава разстояние пред алено-черния ансамбъл.

— Господин Мортън? — попита ме тя с маниера на директорка на училище.

— А вие сте Анджела Милн, нали? — отговорих с въпрос.

— Именно — потвърди тя.

— Аз пък съм Мери-Лу Фордам — заяви високо с американски акцент алено-черната.

Вече се бях сетил коя е.

— Не ви ли е малко хладничко? — попитах я. Шифонените блузки и ранните майски утрини в Нюмаркет не вървят ръка за ръка. Дори през тихите дни из Хампстед Хийт^[1] се усеща пронизващ вятър и съботата на Гвинеите не правеше изключение.

— Не — отговори тя. — Ако искате да разберете какво означава студ, елате през зимата в Уисконсин. — Изричаше всяка дума отделно от останалите, без интонация, без южняшко провлачване и без завалено сливане. — А вие с каква цел искате да видите господин Мортън, който би трябвало в този момент да работи изцяло за мен? — високомерно се осведоми тя, обръщайки се към Анджела Милн.

Усещах, че на Анджела Милн никак не ѝ харесва да се обръщат към нея по този начин. Всъщност и на мен не би ми допаднало.

— По личен въпрос — съдържано отговори тя. Милата Анджеела, помислих си. Истинска приятелка.

— Добре, но побързайте — началнически ни подкани Мери-Лу и се обърна към мен. — Бях горе по ложите, но там не се работи. Масите не са застлани и всъщност няма никакъв персонал.

— Няма проблем — успокоих я. — Още е девет и половина. Гостите няма да започнат да пристигат по-рано от два, а дотогава всичко ще е готово. — Надявах се да съм прав. — Качете се, ще дойда веднага.

С видима неохота тя се отдалечи, но не пропусна да ни изгледа два пъти през рамо. Хубави крака, прецених, докато тя почти заподтичва към трибуната, тракайки с токчета по настилката.

И точно бях решил, че съм се отървал поне за известно време от нея, когато тя се върна.

— О, да! Има и нещо друго, което исках да ви кажа. Тази сутрин няколко души ми се обадиха, че нямало да дойдат. Чувствали се зле. — Дори не се опита да скрие недоверието си. — Така че кувертите за обяд са с пет по-малко. — Реших, че при създадите се обстоятелства не е благоразумно да се интересувам каква е причината за неразположението им. — И много жалко — продължи тя, — защото двама от тях са тренъори на коне от Нюмаркет и имат участници днес. — Сложи ударението върху „маркет“, което почти погълна „ню“. Резултатът беше доста странен поне за моите уши.

После рязко се извърна и измарширува към асансьорите, давайки ми възможност отново да се насладя на гледката на прекрасните ѝ крака. Черните къдрици танцуваха по раменете ѝ, докато вървеше. Изгледах я, докато не се скри от поглед, като се питах дали не спи с ролки.

— Съжалявам — казах и се обърнах към Анджеела Милн.

— Вината не е ваша — успокои ме тя.

Надявах се да нямам вина за нищо.

Подаде ми картичката си. На нея пишеше „Анджеела Милн, здравен инспектор към Кеймбриджшир, съвет на графство Кеймбриджшир“. Точно както ми се бе представила.

— Защо запечатахте кухнята ми и затворихте ресторанта ми? — попитах.

— Не ми беше известно, че сме го направили — отговори тя. — И къде точно се намира този ресторант?

— На Ашли роуд до пресечката с Чевли — казах аз. — Нарича се „Хей Нет“. — Тя леко кимна, за да покаже, че името ѝ е известно. — В Кеймбриджшир е, уверявам ви. Идвам точно оттам. Кухнята е заключена с катинари и ми обясниха, че е противозаконно да се влиза в нея.

— О... — каза само тя.

— Бяха двама. Мъже. Уведомиха ме, че действат от името на Агенцията по стандартизация в храненето.

— Доста странно — отбеляза тя. — Прилагането на закона не е сред прерогативите на местните власти. Това е *моята* работа. Освен, разбира се, ако инцидентът не е обявен за сериозен.

— Колко сериозен означава „сериозен“? — поинтересувах се.

— Ако става дума за ешерихия коли или салмонела... или ботулизъм, тиф и други подобни. Както и, разбира се, ако някой умре.

— Казаха, че някой наистина е умрял — потвърдих аз.

— О... — повтори реакцията си тя. — Не знаех. Може би от полицията или болницата са се обадили направо в Агенцията. Но съм изненадана, че са се свързали с някого там в съботен ден. Както и да е, решението очевидно е взето на друго място. Съжалявам.

— Вината не е ваша — върнах ѝ жеста аз.

Тя присви устни в лека усмивка.

— По-добре да се захващам на работа и да разберем какво се е случило. Батерията на мобилния ми телефон е изтощена и е просто удивително в каква степен допуснахме да станем зависими от тази проклета машинка. Направо съм безпомощна без него.

Тя се обърна да върви, после пак се обърна към мен.

— Поинтересувах се в офиса на хиподрума за кухненската ви палатка от снощи. Оказахте се прав. Вече е пълна с бира. Там ли смятахте да пригответе обяда за Мис Америка? — И кимна към трибуната.

— Това официален разговор ли е? — попитах.

— Ммм... — Тя отново сви замислено устни. — А може би не искам да знам. Забравете, че съм ви попитала.

Направих се на изненадан.

— Какво да сте ме питали?

— Ще се върна при вас, ако и когато разбере какво става тук.

— Прекрасно — одобрих аз. — Можете ли освен това да ми кажете и кой е умрелият, когато научите? — И й казах номера на мобилния си телефон. — Ще съм тук докъм шест и половина. След това ще съм мъртво заспал.

Двама от служителите ми редовна смяна бяха дошли да ни помогнат с Карл с обяда. Никой от двамата не се бе чувствал зле през нощта. И двамата бяха яли от вегетарианската паста, което по метода на елиминирането оставяше като основен заподозрян пилето.

Двамата отидоха в остъклените кабинни, а ние с Карл се хванахме на работа в малката кухня отатък пътеката за минаване, за да подготвим пайовете за фурната. Карл разточваше тестото, а аз пълнех и запечатвах порциите. Търговецът на зеленчуци в Кеймбридж успешно бе заместил аспержите и пресните картофи, които бяха останали пленени в хладилната стая на ресторанта. Картофите вече чакаха реда си в тигани на печката. Усетих, че започвам да се отпускам, но знаех, че умората дебне неумолимо в такива случаи.

Оставих Карл да довърши работата и отидох да проверя как се справят другите двама.

Бяха сгънали разделителната стена между двете кабинни и сега разполагаха с приблизително квадратно помещение със страна около шест метра. Четири маси метър и половина в диаметър и четиридесет „позлатени“ стола, тапицирани с кожа — подредени така, че да позволяват лесен достъп до всяко от местата — ни очакваха в обединените кабинни, чиято предна стена беше стъклена и разкриваше гледка към пистата. Доставка беше благодарение на една от обслужващите хиподрума компании.

Първоначалният ми план предвиждаше, освен мен и Карл да има още петима — по един на маса, двама на мокрия бар и един, който да помага в кухнята, само че останалите трима така и не бяха дошли. Идеята бе един от сервитьорите да предлага напитки или кафе на пристигащите гости, докато другият помага на двама ни с Карл да сготвим на пара аспержите и да притоплим баничките. В крайна сметка обаче баничките останаха зад катинарите, което ни принуди да импровизираме с френски франзели от местния супермаркет. Ако

Мери-Лу имаше нещо против това континентално влияние... е, трябваше да се примири с него.

Нищо чудно при това положение, че хората ми още подреждаха, когато настъпи часът за поява на първия от гостите, но пък вече почти бяхме готови, тъй като оставаше да се подредят само чашите за вино.

Бяхме метнали на захабените дъсчени маси колосани бели покривки и това веднага бе променило атмосферата в „стаята“. Обичах да използвам „Стрес-Фри“, понеже техният инвентар бе с по-високо качество от повечето останали компании, подпомагащи провеждането на мероприятия с кетъринг обслужване. Изящните прибори за хранене в допълнение към фините чаши за вода и вино преобразиха голите маси ако не в нещо достойно чак за кралски особи, то поне напълно подходящо за производители на трактори и комбайни, дошли от другата страна на „гьола“.

Карл неясно как бе успял да спаси от хладилната стая букетите розови и бели карамфили и сега, сложени в центъра на масите в комбинация с редуващите се розови и бели салфетки, те бяха достоен финален шрих.

Отдръпнах се няколко крачки и огледах одобрително резултата от труда ни. Бях сигурен, че гостите ни ще са впечатлени. Дори Мери-Лу изглеждаше задоволена.

— Точно навреме — усмихна се тя, докато редеше табелките с имената по масите.

Погледнах си часовника. Дванайсет без двајсет и пет. Единствено светлината навън ми казваше, че е ден, а не нощ. Биологическият ми часовник бе спрял преди няколко часа и имаше нужда да бъде навит отново със здрав сън, преди да заработи пак.

— Естествено — отвърнах с усмивка.

Чувствах се покрит с лепкава пот и жадувах да положа главата си на хубава пухена възглавница. Вместо това се върнах в кухнята и я заврях под студената вода на крана. Надявах се Анджела Милн да не ме види през прозореца. Агенцията по стандартизация в храненето едва ли щеше да одобри подобно поведение от страна на майстор готвача. Почувствах се малко по-свеж, но разликата не беше кой знае каква. Прозях се с широко отворена уста, подпрях се на умивалника и погледнах над парадния ринг към центъра на града.

Нюмаркет в деня на „2000 гвинеи“. Градът буквално жужеше от възбудата, предшестваща първото за годината класическо надбягване. Всяка хотелска стая наоколо бе заета от хора, изпълнени с надежди и очаквания.

Хората в конните надбягвания наричат Нюмаркет Щаба, макар отдавна да е сдал ролята си на официална база на така наречения „кралски спорт“. Централата на Жокейския клуб е установена в Нюмаркет някъде около 1750 година със задачата да внесе някакъв ред на сцената на конния спорт и скоро след това е разпростряла властта си над всички надбягвания с породисти коне в цялата страна. Всъщност Жокейският клуб се сдобил с такава власт, че през октомври 1791 година принц регентът, бъдещият крал Джордж IV, бил разследван за „нередности при ездата на неговия кон Ескейп“. Въпросните нередности се състояли в това, че един ден конят му изостанал при залагания в негова полза, докато на следващия спечелил, без да бъде фаворит. Принцът продал конете и жребеца си, забравил за Нюмаркет и се разчуло, че бил дискретно „предупреден да се оттегли“ от стюардите, макар официално да бил само критикуван.

В наши дни Жокейският клуб все още упражнява огромно влияние върху целия Нюмаркет, понеже притежава не само двата хиподрома, но и почти десет хиляди декара тренировъчна площ навсякъде из града. Но някогашната му роля в управлението и контрола над конните състезания във Великобритания е вече само спомен от миналото след създаването първо на Британския борд за конни състезания, а в по-близко минало и на Британската администрация за конни надбягвания, която е поела разследванията и дисциплинарните мерки, отнасящи се до този спорт. Така Жокейският клуб се върна към онова, което е представлявал при първите си заседания в някоя от лондонските таверни — сбирка на единомислещи, обединени от любовта си към този спорт. С една уговорка — ако не са професионални жокеи. Защото в Жокейския клуб няма истински жокеи. В очите на неговите членове жокеите са прислуга и като такава нямат място сред по-знатните от тях.

Карл ме върна в реалния свят.

— В тези фурни можем да съберем само половината грах, така че помолих да ползваме фурните на другите до нас по пътеката. Там сервират студен бюфет, така че и без това няма да ги използват.

— Чудесно — одобрих аз. Бях толкова изморен, че дори не бях забелязал съществуването на този проблем. — Кога започват да пристигат? — попитах, като с усилие направих простата аритметика. Първата гонка бе в два и пет, така че обядът трябваше да започне в дванайсет и половина. Всеки пай отнема трийсет и пет минути. Има четиридесет пая, но петима няма да дойдат, значи... четиридесет минус пет... ако един пай отнема трийсет и пет минути, за да се изпече плънката и тестото да стане златисто, колко време ще отнеме на четиридесет без пет пая да...? Зъбните колела в мозъка ми се въртяха мъчително бавно и в следващия миг просто спряха. Ако петима души могат да построят пет къщи за пет месеца, колко време ще отнеме на шестима души да построят шест къщи? Пукаше ли ми наистина? Започвах да си мисля, че пайовете трябваше да бъдат във фурните не вчера, а още онзи ден.

— Точно в дванайсет и петнайсет — каза Карл. — Местата трябва да се заемат до дванайсет и половина, а пайовете се сервират точно в един.

— Чудесно — повторих се аз. И глава на възглавницата в един и половина. Мечти.

Отново си погледнах часовника. Отне ми известно време да осъзная какво сочат стрелките. Дванайсет без десет. Какво ми ставаше? Бях изкарвал без сън и по-дълго. Червата ми изкуркаха, за да ми напомнят, че през тях не е минавало нищо от доста време. Не бях сигурен, че е добра идея да ям, от опасения да не се случи нещо подобно на снощното, понеже определено не исках да го изживявам пак, но може би пък тъкмо гладът допринасяше за обземащата ме летаргия.

Опитах парче суха френска франзела. Липсата на незабавна реакция ме окуражи да опитам още едно. Куркането затихна.

Гостите всеки момент щяха да започнат да пристигат, а аз не бях облечен по начин, позволяващ да ги посрещна, затова слязох при голфа, изправих се между колите и се преоблякох в работното си облекло — черни панталони на едро каре и колосано бяло памучно горнище. Горницето наподобяваше хусарска куртка с два реда копчета, широко отворено отпред във формата на V. Отляво на гърдите ми бе избродирано с червени букви „Макс Мортън“, а над името ми имаше звезда, наподобяваща тази на „Мишлен“. Бях открил за себе си

истината, че да приличам на майстор готвач е половината битка в убеждаването на клиенти и критици, че наистина ме интересува каква храна поднасям и че не се опитвам просто да ги оскубя.

При асансьорите ме чакаше излязлата да ме търси Мери-Лу.

— А, ето ви и вас — каза тя осъдително, сякаш намекуваше, че е трябвало да съм тук преди векове. — Елате да ви запозная с господин Шуман, президента на нашата компания.

И едва не ме задържа за ръката по коридора към ложите, по чиито врати вече имаше сложени надписи „Делафийлд Индъстрис — Основен спонсор“.

Вече бяха дошли двайсетина души. Някои стояха край масите, други бяха излезли на балкона, за да се насладят на бледото майско слънце и прекрасната гледка към пистата.

Ролята ми бе повече на почетен главен готвач, отколкото на представител на кетъринг компания. С обичайната компания организатор на надбягванията имахме добри взаимоотношения, което бе от полза и за двете страни. Те не възразяваха да имам „специален“ достъп до пистата, а пък аз им помагах, когато не им достигаше персонал при организирането на големи мероприятия. Управителният им директор Сюзан Милър бе чест клиент на „Хей Нет“ и няколко пъти бе казвала колко добре е за нейната компания да работи в сътрудничество с — изразът бе неин — „местен гурме ресторант“. Тези отношения се развиваха добре вече повече от пет години, но тепърва предстоеше да се види какво ще се случи след приближаващото излизане на Сюзан в пенсия. Честно казано, нямах нищо против, ако се разделяхме. Възходът на „Хей Нет“ бе свързан с все по-големи затруднения да съчетавам ресторантьорската си дейност с участие в мероприятия около конните надбягвания, но не беше добре да отказвам на стари партньори. Така че ако новият шеф на кетъринга покажеше, че съм нежелан на хиподрума, то поне щях да обвиня него, че съм се откачил от куката.

Мери-Лу ме съпроводи през стаята до вратата към балкона и запърха около висок широкоплещест мъжага около шейсетте с тъмносив костюм, бяла риза и ярка вратовръзка на розови и сини райета. Беше потънал в разговор с по-млада и много по-ниска от него жена. Беше се надвесил над нея, като се подпираше на рамката на

вратата, и тихо ѝ говореше в ухото. Тя му се усмихваше, но имах усещането, че не споделя докрай неговото удоволствие.

Той се обърна към Мери-Лу с повече от сянка на раздразнение.

— Господин Шуман — каза Мери-Лу с отчетливата си интонация, — мога ли да ви представя господин Макс Мортън, нашият шеф за днес.

Мъжът ме изгледа в униформата ми на майстор готвач и усетих, че се чуди защо не съм в кухнята, далеч от погледите на гостите му.

Изглежда, и Мери-Лу прочете в погледа му нещо подобно.

— Господин Мортън — продължи храбро тя — е реномиран майстор готвач и има чести изяви по телевизията.

„Страшна репутация — помислих си. — Ньюмаркетският отровител“.

Господин Шуман не изглеждаше впечатлен.

Но Мери-Лу не беше свършила.

— Голям късмет за нас е, че разполагаме с господин Мортън за днешния ден — поясни тя. — Той е много ангажирана личност.

Това не беше абсолютната истина, но нямах намерение да я коригирам.

Господин Шуман неохотно протегна ръка.

— Доволен съм, че можете да ни помогнете. Нашата младичка Мери-Лу обикновено има успех с мъжете. — Каза го провлечено, за разлика от своята маркетинг директорка, но в гласа му липсваше топлина и искреност.

Стиснах протегнатата ми ръка и се изгледахме право в очите. Той излъчваше неприкривана заплашителност и реших, че правилният избор е да се върна в кухнята. Намерението ми обаче бе възпрепятствано от ръка отляво.

— Макс — каза женски глас, — ти ли ще ни нахраниш днес?

Елизабет Дженингс бе редовен клиент на „Хей Нет“ заедно със съпруга си Нийл, който, от своя страна, бе един от най-преуспелите треньори в града. Самата Елизабет бе неуморна труженичка в сферата на благотворителността и организаторка на запомнящи се вечерни приеми, на някои от които бях присъствал, а на други — готвил.

— Ролф — обърна се тя към господин Шуман, — страхотна идея е да поканиш Макс да готви за теб днес. Той е абсолютно най-добрият главен готвач в Англия.

Милата госпожа Дженингс.

— Е, не бих се изразил точно така — чух се да казвам, макар за себе си да вярвах, че истината е именно такава.

— Е, само най-доброто за теб, скъпа — каза господин Шуман, вече включил генератора си на очарование, и сложи ръка върху ръкава на роклята ѝ в мотив на сини и жълти цветя.

Тя му се усмихна.

— О, Ролф, ти си просто неотразим.

Ролф прецени, че присъствието му е необходимо на друг, който не се намирал на балкона, кимна ми недоловимо, каза на Елизабет: „Извини ме“ и се отдалечи.

— Нийл с теб ли е? — попитах я.

— Не — отговори Елизабет. — Трябваше да дойде, но след снощи не се чувства много добре. Предполагам, че нещо в храната не му е понесло. А може би прекали с шунката на обяд. Казах му, че е след датата за годност на етикета, но той реши да я изяде. Според него тези дати се слагали, за да ни провокират да хвърляме абсолютно годна храна и да купуваме и купуваме прясна. Е, сега току-виж размислил.

— А какво яде на вечеря? — поинтересувах се с невинен тон.

— Нали бяхме тук — отговори тя. — Момент, какво ядохме...? Ох, ти трябва да знаеш най-добре. Никога не помня какво сме яли на прием. — Засмя се притеснено. — Съжалявам, май това не се казва на готвач.

— Повечето ядоха пиле — помогнах ѝ аз.

— Точно така. И ние. И беше страхотно. А кремът брюле... направо фантастичен.

— Сигурна ли си, че сте яли пиле? А не вегетарианска паста?

— Разбира се, че ядох пиле — заяви тя. — Никога не бих вкусила вегетариански дивотии. Мен ако питаш, зеленчуците трябва да придружават месото, а не да го заместват. Не помниш ли, че при теб винаги ям пържола?

Това беше истина. Може би проблемът не беше в пилето. Елизабет започваше да се озадачава от въпросите ми, значи беше време да се оттегля в кухнята.

— Съжалявам, Елизабет, но трябва да бягам, иначе няма да има обяд.

Въпреки лошото състояние на готвача обядът протече добре. Луиза, една от служителките ми, влезе в кухнята с куп празни чинии и каза, че Мери-Лу била много доволна от пайовете „стейк-енд-кидни“. Изглежда, и другите ги бяха харесали.

Още в началото на чиракуването си при неукротимата Маргерит бях научил, че истинският номер в готвенето е да запазиш вкуса и текстурата. „Онова, което прави ростбифа печено говеждо, е не само вкусът и ароматът му, но още външният му вид и усещането върху езика — казваше тя. — Храната включва всички сетива“. Такова бе нейното верую и тя се възползваше от всяка възможност да готви шумно, за да докаже убедеността си, например като оставяше пържолите да цвърчат върху тигана или плочата. „Ако искаш да добавиш аромат — твърдеше тя, — вкарай го в месото, преди да го сготвиш, така че да позволиш на естествения аромат на месото да се пребори“.

Така бях постъпил и аз. Плънката за пая беше добре маринована в специалната ми смес от подправки и зеленина с добавка на малко лимонов сок за вкус. И две щедри дози уиски, разбира се. После всичко бе оставено да престои четиридесет и осем часа, за да се абсорбират течността и ароматите. А след това готвене на средна фурна и съвсем за кратко на силна, колкото тестото да хване златиста коричка. Нищо сложно, а резултатът — да си оближеш пръстите.

С Карл седяхме на столчета в кухнята и се унасяхме. Летните пудинги бяха сервирани с бита сметана и украсени с ягода. За щастие кафето бе задължение на основната кетърингова компания. Подпрях се на тезгяха, отпуснах глава на ръцете си и заспах.

— Шефе! Шефе! Господин Мортън... — събуди ме женски глас. Някой ме раздрусваше за рамото.

— Господин Мортън — настоя пак гласът. — Събудете се, шефе! Вдигнах глава и отворих очи. Беше Луиза.

— Викат ви в трапезарията — оправда се тя.

— Окей — изпъшках. — Идвам.

Надигнах се с мъка, прекарах машинално пръсти през косата си и тръгнах.

Посрещнаха ме аплодисменти. Усмихнах се. Да си майстор готвач включва и това да си шоумен. Възможността да се поклониш, за

да благодариш, е онова, което осмисля труда ти. Горещината на кухнята се забравя пред топлината на доволните хора.

Дори Ролф Шуман се усмихваше широко. Елизабет Дженингс седеше от дясната му страна и буквално сияеше. Отразява славата, помислих си малко несправедливо. Тя погали ръката му и му прошепна нещо в ухото по начин, който ме накара да си помисля, че инициативата е нейна, а не негова.

След като се насладих на аплодисментите, без да досаждам, се върнах в кухнята и видях, че Карл вече се е разсънил и е започнал да прибира инвентара в амбалажа на „Стрес-Фри“. Не чувствах в себе си никаква енергия, за да му помогна, така че пак излязох в коридора и си поръчах голямо силно кафе.

Обедът беше към края си и някои от участниците вече бяха отишли да направят залозите си за първата гонка, която трябваше да започне всеки миг. Много от другите обаче бяха решили да останат на кафе край масите и да проследят развоя на състезанието на големите телевизори, разположени в ъглите на стаята. Останалите излязоха на балкона, за да го гледат на живо.

Луиза ми наля кафе и аз започнах да го пия прав, надявах се да ме поразсъни.

Приближи се Мери-Лу и каза:

— Храната беше страхотна.

— Благодаря — отговорих. — Радвам се, че сте доволни.

— О, да — потвърди американката. — И на господин Шуман му хареса.

Разбрах, че неговото одобрение е най-важното нещо. Несъмнено господин Шуман ѝ бе взел страха. Един успешен обяд пък бе гаранция, че тя ще задържи работата си поне за известно време.

Гонката свърши и гостите, без да бързат, се върнаха от балкона, за да седнат по местата си. Разбрах, че няма да можем скоро да отсервираме и да си починем. Луиза и Робърт, другият ми сервитьор, доливаха чашите с кафе и раздаваха нашите шоколадови бонбони. Всички бяха във великолепно настроение и се забавляваха страхотно.

„2000 гвинеи“ беше третата гонка в програмата и трябваше да започне в три и петнайсет. Възбудата постепенно се нагнетяваше и с помощта на духов оркестър и улични комици. Помислих си, че един духов оркестър в кухнята може и да ми помогне да не заспя прав.

Когато наближи моментът на големия старт, се върнах при ложите. Луиза и Робърт вече отсервираха — най-сетне всички гости бяха напуснали местата си и се бяха скупчили на балкона или стояха отвътре зад прозорците, за да си осигурят видимост към конете, които захождаха по прословутата за Нюмаркет финална миля на Роули.

Взех няколко празни чаши за кафе и хвърлих поглед на телевизора на стената. Конете прескачаха трапа, жокеите се бореха за по-добра позиция, събираха сили за последния галоп преди финала. Бях толкова изморен, че реших да не гледам. Можех да видя всичко покъсно в репортаж. Обърнах се да занеса чашите в кухнята.

И това решение ми спаси живота.

[1] Най-големият стар парк на Лондон, който се простира от Хампстед до Хайгейт — Б.пр. ↑

3.

Бомбата избухна, докато вървах по коридора.

Не разбрах веднага какво се е случило. Мощна гореща вълна ме блъсна в тила и сякаш някой ме удари в гърба с огромен чук.

Забих се с цял ръст във вратата на кухнята и паднах наполовина вътре, наполовина вън.

Все още не разбирах какво става. Възцарила се бе странна тишина. Нищо не чувах. Опитах се да кажа нещо, но не чувах и гласа си. Извиках... Пак нищо. Единственото, което чувах, бе странно остро съскане без посока и без промяна, накъдето и да завъртях глава.

Свалих поглед към ръцете си и те ми се сториха наред. Размърдах ги — никакъв проблем. Плеснах с длани и ги усетих да се докосват, но отново не чух никакъв звук. Започна да ми става страшно.

Лявото коляно ме болеше. Погледнах го и видях, че панталоните ми са се скъсали вероятно от удара във вратата. Бялото в карето постепенно се просмукваше с кръвта ми. Каква бе тази комбинация от бяло, черно и червено...? Не можех да се съсредоточа.

Опипах с ръка и реших, че коляното ми си е на мястото. Установих, че мога да размърдам ходилото си, без болката да се засили. Изглежда, кръвта бе от повърхностна рана.

Слухът ми изведнъж се върна и в главата ми нахлу звук. Някой наблизо крещеше. Женски глас, пронизителен писък, който продължаваше на висока нота и се прекъсваше само колкото пищящата да си поеме въздух. Откъм коридора се разнасяше звънът на аларма, смесен с викове на хора, които молеха за помощ.

Легнах на пода и отпуснах глава. Стори ми се, че съм останал да лежа така цяла вечност, но предполагам, че е било само за минута-две. Писъкът продължаваше, иначе щях да заспя.

Постепенно осъзнах, че не ми е много удобно. Освен лявото коляно ме болеше и десният крак. Освен това лежах върху ходилото си, което се бе оказало странно подгънато под задника ми. Изправих си

крака и бях възнаграден с усещането, че в него се забиват остри игли. Добър знак.

Вдигнах поглед и видях през новата пролука между стените и тавана да нахлува дневна светлина. Това вече не беше добър знак. Оттам течеше вода... изглежда, от скъсана тръба... там... някъде... горе, досетих се лениво. Водата се стичаше по стената и се събираше в локва на пода, локвата бавно се разширяваше към мен. Загледах я как се приближава.

Реших, че колкото и да е прекрасно да лежа така и да оставя света да се оправя както може без мен, все пак не си струва да се окажа в центъра на локва. Подът си беше студен и без да съм мокър. С нежелание се надигнах на четири крака, после на колене. Веднага разбрах, че идеята не е добра — лявото ми коляно горчиво се оплака, а мускулът в прасеца ми започна да се схваща. Изправих се с усилие, като се държах за рамката на вратата, и огледах кухнята.

Нямаше големи промени, с изключение на финия бял прах, стелец се из въздуха. Тъкмо да се попитам какво е станало с Карл, и той се озова до мен.

— Мамка му... — възкликна. — Какво стана?

— Не знам — признах. — Ти къде беше?

— Пикаех. — Посочи по коридора. — Като тресна, едва не оцапах гащите.

Вкопчих се в рамката на вратата, защото ми се зави свят. Какво ли се бе случило с другите ми двама служители и гостите в ложите? Не ми се искаше да научавам, но знаех, че трябва да разбера. Не можех да стоя така, докато другите сигурно се нуждаеха от помощ. Писъкът бе преминал в хленч и аз предпазливо пресякох коридора, за да погледна.

Не очаквах да има толкова много кръв.

Ярка, прясна, аленочервена кръв. И страшно много. Не само по пода, но и по стените, няколко петна имаше и на тавана. Масите бяха изхвърлени към задната стена и се наложи да си пробивам път през натрошени столове, за да вляза през вратата в стаята, от която само преди малко бях излязъл.

Като бях малък, баща ми често ме гълчеше, че спалнята ми изглеждаше сякаш в нея е гръмнала бомба. Като всяко друго хлапе и аз хвърлях вещите си на пода, без това да ми пречи особено.

Но спалнята ми никога не бе изглеждала като тези две остъклени ложи в Нюмаркет. Не че бе останала и следа от стъклената предна стена. Всичкото стъкло в стената, вратите и прозорците бе просто изчезнало, при това заедно с част от балконите и около една трета от задната стена на лежа номер 1.

Помислих, че след като експлозията е нанесла такива поражения на бетон и стомана, хората не са имали никакъв шанс да оцелеят.

Думата „касапница“ бе прекалено слаба, за да опише сцената.

Обядът бе за трийсет и трима — двама от гостите не бяха дошли за голямо огорчение на Мери-Лу. Аз имах двама служители. Следователно, когато бомбата бе избухнала, в стаята и на балкона би трябвало да е имало общо трийсет и петима, без да се броят евентуално поканените да гледат надбягването.

Повечето от тези трийсет и петима просто бяха изчезнали.

Изскимтяване отляво ме накара да надникна под една прекатурена маса.

Мери-Лу лежеше по гръб близо до задната стена. Виждах я само от кръста нагоре, понеже бе наполовина скрита под разкъсаната и бързо почервяваща бяла колосана покривка — тя вече почти точно съответстваше на ярката ѝ алена шифонена блузка, която сега висеше раздрана около шията ѝ.

Клекнах и докоснах челото ѝ. Очите ѝ се извъртяха към мен — огромни, широки, изплашени кафяви очи на мъртвешки бледо лице, цялото в кръв от многобройните летящи парчета стъкло.

— Сега ще дойде помощ — казах ѝ малко неадекватно при тези обстоятелства. — Дръж се още малко.

Под кръста ѝ имаше много кръв и повдигнах покривката, за да проверя какви са пораженията. Не беше лесно да се гледа. Светлината едва пробиваше през окървавената покривка, а и парчетата от натрошените маси и столове ми пречеха да разгледам добре. Преместих се с мъка, за да видя по-добре, и едва тогава обърканият ми мозък възприе ужаса на картината. От прекрасните крака на Мери-Лу нямаше и следа. Експлозията ги бе отнесла.

О, боже... какво да правя?

Тъпо се огледах, сякаш имаше някаква надежда да ги откроя наблизко и да ѝ ги закача с щракване. И едва тогава забелязах другите жертви — онези, които бяха загубили не само крака и ходила, а също и

ръце... и живота си. Разтреперих се, неспособен да реша какво да правя.

Изведнъж стаята се изпълни с гласове и суетящи се хора с черно-жълти униформи и големи жълти каски. Пожарната команда бе пристигнала първа. Но нямаше защо да бързат. Разплаках се. Чувствах се странно, защото не умеех да плача. Баща ми бе от старата школа и смяташе, че мъжете не плачат. „Спри да цивриш — скара ми се веднъж, когато бях на десет години. — Вземи порасни. Бъди мъж. Мъжете не плачат!“. Така бях възпитан. Не плаках, когато баща ми бе убит от камиона, дето превозваше тухли. Не плаках дори на погребението му. Знаех, че не би одобрил.

Но в този ден шокът, умората, безнадеждността и облекчението от пристигането на спасителите се оказаха твърде много и усетих по бузите ми да се стичат сълзи.

— Хайде, господине — каза в ухото ми един пожарникар, — да се махнем оттук. Боли ли ви някъде?

Езикът в устата ми бе огромен и направо ме задушаваше.

— Не — изграчих. — Е, само коляното малко. Добре съм... но тя... — И посочих Мери-Лу, неспособен да продължа.

— Не се безпокойте — увери ме той, — ще се погрижим за нея.

Помогна ми да се изправя и с ръка на раменете ми ме извърна от гледката. Погледът ми се задържа още малко върху мястото, където трябваше да се намират краката на Мери-Лу, но пожарникарят твърдо ме извъртя още, така че главата ми трябваше да последва тялото. После все така твърдо ме съпроводи до вратата, където друг пожарникар метна връз раменете ми яркочервено одеяло и ме изведе навън. Запитах се дали не използват одеяла с такъв цвят, за да не си личи кръвта.

Пожарникарят ме поведе към стълбищната площадка. Погледнах в кухнята, когато минахме покрай нея. Карл повръщаше в умивалника. Знаех как се чувства.

Мъж в зелено яке с бял надпис „Доктор“ се промуши покрай мен и попита пожарникаря:

— Този добре ли е?

— Май да — бе късият отговор.

Исках да възразя, че изобщо не съм добре. Исках да му разкажа, че съм надникнал в ада и че картината ще остане запечатана в главата

ми завинаги. Исках да изкрещя, че това не е „добре“ и че никога вече няма да съм „добре“.

Вместо това се оставих да ме отведат до стълбището, където ме инструктираха как да сляза. Увериха ме, че долу ще ме чакат хора, които щели да ми помогнат. Но щяха ли да изтрият спомена? Можеха ли да ми върнат невинността? И щяха ли да прогонят кошмара?

Като спазвах инструкциите на пожарникаря, послушно слязох до най-долното ниво, където, както ми бе обещал, ме посрещнаха услужливи ръце и успокоителни гласове. Бърз преглед на физическите ми наранявания и ме оставиха все така загърнат в червеното одеяло да седя на един от подредените в редица бели пластмасови столове. Мина много, много време. На няколко пъти младеж с яркозелена униформа с ослепително бял надпис „Бърза помощ“ през плещите идваше да ме попита наред ли съм. Извиняваше ми се за закъснението и ми обясняваше, че имало други, които повече се нуждаели от помощ. Кимах. Разбрах. Все още ги виждах в съзнанието си.

— Добре съм — казвах му, без да го мисля.

Линейки пристигаха и заминаваха с вой на сирени. Сенките започваха да се издължават, а покрай трибуната се трупаха все повече и повече черни чували с трупове.

Към седем най-сетне ме откараха в болница. Бях прекарал толкова дълго седнал на пластмасовия стол, че едва стоях изправен. Лявото ми коляно се бе подуло и вдървило. Младият ми приятел от бързата помощ ми помогна да се кача в линейката, която след това невъзмутимо потегли без сирени и без бляскащи светлини. Сякаш треската на кризата бе преминала. Сериозно ранените и умиращите бяха откарани на скорост. За мъртвите времето вече нямаше значение. Беше настъпил моментът, когато най-сетне можеха без бързане и със загриженост да направят нещо за ранените, които бяха останали на крака.

Линейката ме откара чак в Бедфорд, понеже всички близки болници бяха препълнени със сериозно ранените. Рентгенът не откри счупвания в подпухналото ми ляво коляно. Лекарят изказа предположението, че сблъсъкът с вратата е довел до временна дислокация на пателата — капачката на коляното, — което на свой ред е довело до вътрешен кръвоизлив. Образувалият се в ставата хематом бил причина едновременно за болката и отока. Кръвта по панталона ми

се оказа от повърхностна рана в меката тъкан на бедрото, отново в резултат от сблъсък с вратата. Макар кръвоизливът да бе спрял сам, докторът настоя да затвори раната с лейкопласт, след което я превърза с широк бинт. С панталона ми се отнесоха направо безцеремонно — отрязаха левия ми крачол над коляното. След това ме стегнаха със син турникет, с цел да се приложи натиск върху хематома и да се ограничи отокът. Накрая съобразително ми обуха дълъг бял тесен чорап, за да се избегне отичането на долната част на крака ми, и ми дадоха цяла шепа обезболяващи — големи кръгли бели хапчета. Увериха ме, че съм щял да се оправя след няколко дни почивка. Знаех, че тялото ми може и да се оправи, но емоционалната рана щеше да заздравява още дълго.

Поръчаха такси, което да ме откара у дома. Чаках седнал в приемната на болницата и се чувствах неловко заради главоболията, които им бях причинил, и виновен, че се бях отървал толкова леко, а други бяха загубили живота си. Сетих се за Робърт и Луиза — моите служители. Бяха ли оцелели? Как можех да разбера? Кого трябваше да попитам?

— Такси за господин Мортън — събщи глас и ме върна към действителността.

— Аз съм — отговорих.

Осъзнах, че нямам никакви пари.

— Няма проблем, плаща Националната здравна служба — успокои ме шофьорът, после измърмори: — Не че дават и бакшиш де.

„Нямаш късмет, приятелю — помислих си аз, — ако очакваш бакшиш от мен“.

Той ме зяпаше. Сигурно бях любопитна гледка. Все още носех сакото си на готвач, но панталонът ми на черно-бяло каре бе с един нормален и един отрязан крачол, а лявото ми коляно бе със син турникет, под който носех бял чорап.

— Клоун ли си? — поинтересува се той.

— Не, готвач.

Той загуби интерес.

— Накъде?

— В Нюмаркет.

Таксито ме докара пред къщата ми в южните покрайнини на Нюмаркет около единайсет. Бях спал по целия път от болницата и шофьорът с труд ме събуди, за да сляза. Накрая успях да се изправя

достатъчно, за да ми помогне да доуцукам през ивицата трева до входа.

— Ще се справиш ли сам? — попита ме той, докато вкарвах ключа в ключалката.

— Няма проблем — уверих го и той си тръгна.

Добрах се на подскоци до кухнята и глътнах две от дадените ми хапчета с вода от крана. Изгледах стълбите, прецених, че са непосилни в сегашното ми състояние, стоварих се на дивана в малката дневна и с облекчение задрях пак...

Озовах се в болнична носилка, която бавно се носеше по дълъг коридор без прозорци и със сиви стени. Виждах лампите, под които минавах — светли правоъгълни капаци в сивия таван. Коридорът изглеждаше безкраен, а лампите бяха еднакви — една след друга, една след друга. Извих глава назад и видях, че ме буца жена с червена шифонена блузка и с бухнала къдрава коса, която подскачаше по раменете ѝ. Мери-Лу Фордам. Усмиваше ми се. Свалих поглед към прекрасните ѝ крака, но тя нямаше крака и сякаш левитираше над сивия под. Надигнах се ужасен и погледнах собствените си крака. Там, където трябваше да бъдат, постелката бе равна и имаше кръв, много кръв, яркочервени локвички кръв. Изкрещях ужасено, превъртах се през ръба на носилката и започнах да падам... и да падам... и да падам...

Събудих се сепнато. Сърцето ми се блъскаше в гърдите, лицето ми бе покрито с лепкава студена пот. Сънят ми бе толкова жив, че опипах с ръце да се уверя, че краката ми са на мястото си. Продължих да лежа задъхан.

Оказа се, че това е първият от поредицата кошмари.

Две тревожни нощи една след друга определено ми идваха в повече.

Прекарах по-голямата част от неделния ден в лежане — първо на дивана, после на пода, което се оказа по-удобно. Пуснах телевизора на канала с денонощни новини, за да науча повече за онова, което вече бе кръстено Ужасът на Гвинеите. Поне шест камери бяха отразявали подробностите по самото надбягване, но само една бе уловила с периферията си сцената на балкона с ложи 1 и 2 на Финала в момента

на експлозията. Картината вървеше забавено кадър по кадър във всяка информационна емисия. Показваше ярко блясване, последвано от разлетели се парчета стъкло, стомана, бетон... и тела. Много от гостите на „Делафийлд Индъстрис“ бяха буквално издухани от балкона, за да се посипят като парцалени кукли по плоския покрив подолу, а след това и по нищо неподозиращите зрители по седалките още по-долу. Това се оказаха късметлиите, защото бяха ранени, но живи. Най-лошото бе сполетяло останалите в стаята, като Мери-Лу.

Отново се сетих за Робърт и Луиза. Знаех, че трябва да се обадя на някой, за да разбера какво се е случило с тях. Знаех и че не искам да се обаждам, защото ме беше страх от възможния отговор. Продължих да лежа на пода.

Разбрах още, че докато бях седял послушно на белия пластмасов стол, загърнат в червеното одеяло, на територията на хиподрума се бяха случили доста неща.

Полицията бе нахлула в многочислен състав и бе взела имената и адресите на всичките хиляди присъстващи. Мен някак ме бяха пропуснали.

Състезанието, естествено, бе прекратено и голямата награда бе обявена за не присъдена, тъй като на финалния спринт половината коне бяха спрени; останалите жокеи бяха продължили да се борят за победата докрай и бяха разбрали за експлозията едва след финала. Камерите бяха запечатали как опиянението на един от младите жокеи от първата му „класика“ преминава в отчаяние, след като бе разбрал, че е спечелил състезание, което няма да остави резултат в историята.

И естествено изобилстваха най-различни хипотези кой стои зад терористичния акт и каква е причината.

Един от телевизионните канали бе разполагал с репортер, заел позиция в близост до Девилс Дайк. Трасето ясно се виждаше на фона, а предната част на ложи 1 и 2 бе под голям син навес. Той твърдеше, че според източник от полицията бомбата е поразила грешна цел. Управителят на хиподрума — който не можел да се яви на живо пред камерата поради неразположение, — изглежда, потвърдил, че зрителите в ложи 1 и 2 били сменени в последния момент. Репортерът — дразнеше ме, че е облечен неподходящо в риза на райе с отворена яка, без сако — продължаваше да фантазира, че истинската цел бил арабски принц с антуража си, който се предвиждало да бъде в ложа 1.

„Това отново приближава Близкоизточния конфликт до нашите брегове“, заключи важно репортерът.

Чудех се дали Мери-Лу щеше се почувства по-добре, ако можеше да научи, че е загубила краката си по погрешка. Съмнявах се.

Обадих се на майка ми, за да не се тревожи за мен.

Не се тревожеше.

— Здравей, миличък — възбудено изчурулика тя в слушалката.

— Каква ужасна трагедия!

— Бях там — съобщих й.

— Как... На надбягването?

— Не, точно на мястото, където избухна бомбата.

— Наистина ли? Страхотно! — възкликна тя, без следа от загриженост, че е можело да загубя живота си.

— Извадих голям късмет, че съм жив — обясних с надеждата това да ми донесе малко състрадание от родната ми майка.

— Ама, разбира се, миличък.

След смъртта на баща ми майка ми бе започнала да се отнася пренебрежително към смъртта. Според мен тя наистина вярваше, че дали си жив, или мъртъв е както ти е писано, следователно е извън човешки контрол. Аз обаче от известно време си мислех, че сблъсъкът с онзи камион в очите на майка ми се бе оказал удобен изход от един брак, в който любовта отдавна бе изчезнала. Бях научил, че скоро след смъртта на баща ми тя бе завъртяла няколко дребни флирта. Дали не смяташе, че в инцидента има „пръст божи“?

— Хубаво. — Въздъхнах. — Просто сметнах, че би искала да знаеш, че съм добре.

— Благодаря ти, миличък — каза тя.

Изобщо не се поинтересува какво се бе случило и аз реших да не я обременявам с ужаса. Тя се наслаждаваше на своя спокоен свят от сутрини на кафе, подреждане на цветя в църквата и обиколки на добре поддържаните градини. Откъснатите крайници и обезобразените тела нямаха място в този свят.

— Ще се чуем пак, мамо — казах.

— Чудесно, миличък — изчурулика за финал тя. — Чао. — И затвори.

Всъщност никога не бях чувствал близост с нея.

Още като дете бях свикнал да се обръщам за съвети към баща ми и да очаквам родителска обич от него. Двамата се смеехме заедно на дребните ѝ слабости и се шегувахме с политическия ѝ наивитет. Усмиввахме се и извъртахме очи на поредния ѝ гаф, което се превръщаше повече в правило, отколкото в изключение.

Може и да не бях пролял сълзи за смъртта на баща ми, но истината бе, че бях душевно опустошен. Той беше моят герой, когото боготворях, и загубата се бе оказала почти непоносима. Ясно помня отчаянието, обхванало ме няколко седмици след смъртта му, когато разбрах, че завинаги е излязъл от живота ми, защото дори миризмата му бе изчезнала от дома ни. Прибрах се един уикенд от пансиона и изведнъж осъзнах, че вече никога няма да го видя. И точно отсъствието на неговата миризма направи кончината му болезнено реална — той не беше излязъл просто да си купи вестник, а никога вече нямаше да се появи. Изтичах горе в стаята му, за да подуша дрехите му. Отворих гардероба и чекмеджетата и поднесох една от широките му ризи до носа си. Но него го нямаше. Дълго седях на пода в стаята му, загледан в нищото, абсолютно съкрушен, но все така неспособен да пророня сълза и да жалея „както се полага“ за него. Дори сега изгарях от желание да му разкажа за живота си и работата си, за своите радости и скърби. Изругах го на глас, че е мъртъв и не е край мен, когато имам нужда от него. Копнеех да е до мен, за да поговорим, да ме погали по бодящото ме коляно, да утеши тревогите ми и да изтрие ужаса в главата ми. Но продължавах да не мога да заплача за него.

По телевизията започна емисията новини в един и осъзнах, че съм гладен. С изключение на няколко парчета франзела на хиподрума и един шоколад в болницата не бях хапвал от петък вечерта, а онова ядене не се бе задържало в стомаха ми. Започвах съвсем осезаемо да усещам някаква болка в корема. Но това поне беше болка, за която можех сам да се погрижа.

Изкуцуках до кухнята и си направих испански омлет. Смята се, че храната е голям утешител и че много хора в стрес ядат сладко не защото им дава енергия, а защото това ги кара да се чувстват по-добре. Бях направил същото в болницата в Бедфорд. При мен обаче храната носеше утеха, когато готвех.

Извадих няколко стръка пресен лук, нарязях го на кръгчета и ги изпържих с малко зехтин. Намерих в задните ъгли на хладилника

няколко бланширани пресни картофа, нарязах и тях и ги добавих към лука заедно със соев сос за вкус и аромат. Три яйца, помислих си, и ги счупих с една ръка над стъклена купа. Наистина обичах да готвя и вече се чувствах много по-добре, както физически, така и психически, преди да седна на дивана и да завърша терапията с изяждане на сътвореното.

По някое време следобед се обади Карл.

— Слава богу, че си си вкъщи.

— Тук съм си от снощи — уведомих го.

— Съжалявам, трябваше да ти се обадя по-рано.

— Няма нищо... и аз не ти се обадох по-рано. — Знаех защо: евентуалните лоши новини ме плашеха.

— Какво се случи с теб? — попита ме той.

— Ударих си коляното — отговорих. — Откараха ме в болницата в Бедфорд и се прибрах снощи късно с такси. А ти?

— Аз съм добре. Помогнах на хората да се доберат до другия край на трибуната. Полицията записа името и адреса ми и после ме пуснаха да си ходя.

— А Робърт и Луиза? — Ужасявах се от възможния отговор.

— Още не съм се видял с нито един от двамата — отговори ми Карл, — но сутринта се чух с Робърт. Той е добре, макар и здраво разтърсен. Искаше да разбере знам ли нещо за Луиза.

— Робърт не беше ли в ложата, когато избухна бомбата?

— Обясни ми, че бомбата със сигурност е избухнала в ложа 1, а в мига на експлозията той бил зад сгъваемата разделителна задна стена на ложа 2 и тя го предпазила. Но слухът му е пострадал — трябваше да му викам по телефона.

Прекрасно знаех как се чувства.

— А Луиза?

— Нямам представа — отговори Карл. — Опитвах да получа справка на номера, който ми даде полицията, но той дава само заето.

— Някакви новини за някой друг?

— Нищо. Знам само онова, което показват по телевизията. А ти? Нещо...?

— Нищо. Но видях онази американка... организаторката, малко след експлозията. Мери-Лу, нали се сещаш? — Не можех да изтръгна картината от главата си. — Тя загуби и двата си крака.

— О, боже!

— Чувствах се адски безпомощен.

— Беше ли още жива?

— Когато я видях, все още беше, но не знам дали са успели да я извадят. Беше загубила много кръв. Един пожарникар ме изведе и ми нареди да слеза.

Възцари се пауза, по време на която и двамата отново преживявахме събитията на хиподрума.

— Какво ще правим с ресторанта? — попита накрая Карл.

— Дори не съм мислил за това — признах. — Предполагам, че кухнята е още запечатана. Ще се захвана с това утре. Сега просто нямам сили.

— И аз. Нощес не съм мигнал. Обади ми се утре сутринта.

— Окей — обещах аз. — А ти ми се обади веднага щом научиш нещо ново.

— Дадено. — И той затвори.

Прекарах следобеда в креслото, вдигнал крака си на възглавница върху масичката за кафе. Бях неспособен да превключа на друг канал, затова продължих да гледам вече предъвканите новини отново и отново. Теорията за арабския принц обаче набираше популярност основно, защото — поне според мен — нямаше нищо ново за съобщаване и времето трябваше да се запълва с нещо. Докараха в студиото близоизточни експерти, които подхванаха безкрайни и безсмислени коментари по повод една изсмукана от пръстите теория, за която не разполагаха нито с факти, нито с улики. Помислих си, че телевизионните компании просто дават на някои от така наречените „експерти“ възможност да популяризират собствените си екстремистки позиции — нещо, което няма начин да намали напрежението във въпросните изстрадали страни. Явно беше, че неща като насилствена смърт и унищожение не представляват нищо необикновено за повечето от тях, като някои дори изглеждаха склонни да оправдаят кръвопролитие и намекваха, че принцът може да е напълно законна цел за бунтовниците в собствената си страна, а фактът, че по погрешка са загинали невинни, е просто злощастно стечение на обстоятелствата... лош късмет, странични жертви във война и други подобни. Това ме ядоса, но не можех да изключа телевизора, за да не пропусна някоя новина.

Някъде към пет часа трябва да съм заспал.

Събуди ме вече познатото разтуптяване на сърцето и лепкавата пот по лицето. Бях преминал пак през срещата с болничната носилка, потискащия коридор, безкраката Мери-Лу и кръвта.

„О, боже — помислих си, — само не още една подобна нощ“.

Но уви — беше още една подобна нощ.

4.

Мери-Лу не оживя.

В понеделник сутринта както винаги оставиха на прага ми вестник „Таймс“ Името на Мери-Лу бе ясно изписано с едър шрифт черно на бяло заедно с имената на още шестима загинали. Имаше и други засега неидентифицирани жертви, чиито близки още не бяха уведомени. По оценка на полицията при атентата бяха загинали 15 души, но дори това не било сигурно. Продължавали опитите да съберат частите от телата им.

Бях изумен, че някой в близост до онези ложи е успял да оцелее, но се оказа, че половината бяха имали късмет, макар много от „късметлиите“ да бяха тежко ранени и да се очакваха още смъртни случаи.

Що се отнасяше до мен, коляното ми определено отиваше към оправяне и вечерта бях успял на подскоци да се добера до леглото си на горния етаж. Не че удобството за тялото ми бе оставило мозъка ми да се възстанови. Подсъзнателно бях очаквал завръщането на онзи коридор без прозорци и очакванията ми — уви! — се бяха оправдали. Може би сега, след като в смъртта на Мери-Лу не можеше да има съмнения, този факт щеше някак да достигне до онзи център в мозъка, който е отговорен за сънищата.

Седнах на дивана в дневната и зачетох репортажите от началото до края им. Макар да обхващаха пет страници, общата информация в тях се оказваше разпокъсана и мизерна. Полицията очевидно не желаше да дава на журналистите твърди факти, докато те не бяха потвърдени. Цитираха се без имена „източници, близки до полицията“ — сигурен знак, че авторът борави с догадки.

Направих си кафе и включих на сутрешните новини на Би Би Си. През изтеклата нощ полицията бе идентифицирала още няколко от жертвите и всеки момент се очакваше пресконференция. Увериха ни, че тя ще бъде изцяло отразена, но... „ето междуременно спортните новини“.

Само че спортните новини от уикенда звучаха някак неуместно, натикани в сандвича на кървави картини от Нюмаркет със смърт и обезобразяване. През 1844 година Карл Маркс е заявил, че религията е опиум за народа, но в наши дни тази роля е поета от спорта като цяло и в частност от футбола. Така че трябваше да изгледам анализ как точно „Сити“ бе победил „Юнайтед“ и как „Роувърс“ бе размазал „Албион“, преди новинарите да се върнат на по-сериозните неща. Междувременно разбрах, че имало минута мълчание по повод смъртта на кучето на един от мениджърите. В действителност всякаво извинение бе добър повод да се види как играчите около центъра на терена свеждат за кратко глави.

Пукаше ли им наистина на хората за някакви неизвестни жертви? Предполагам по-важното за тях бе, че сред разкъсаните на парчета тела не са техните или на близките им. Трудно е да изпиташ истинска загриженост за хора, които са ти абсолютно чужди. Възмущение — да. „Как е възможно да се правят подобни неща?“ Но съчувствие? Само толкова, колкото да наведеш глава в очакване на 90 минути крясъци и пеене по трибуните.

Несвързаните ми мисли се фокусираха върху екрана на телевизора, на който обещаната пресконференция започваше с представяне на началника на полицията. Той седеше изтупан в парадна униформа на фона на синьо табло със звездата и кралския кръст на полицията в Съфък.

— Продължава разследването — започна той — на взрива по време на надбягванията в Нюмаркет. Мога да потвърдя, че към настоящия момент са идентифицирани осемнайсет жертви. Когато бе възможно, близките им са информирани, но има няколко случая, при които се оказа невъзможно да се свържем със семействата им. Поради тази причина не мога да ви дам пълния списък на жертвите. Разполагам обаче с имената на четиринайсет, за които формалността бе спазена.

И той бавно ги прочете с драматични паузи след всяко име.

Някои ми бяха неизвестни, но други познавах прекалено добре.

Мери-Лу Фордам, както можеше да се очаква, бе в списъка. Също и Елизабет Дженингс — редовната ми клиентка. Не бе споменато името на Ролф Шуман и точно когато започвах да се надявам, че Луиза е оцеляла, началникът на полицията изрече:

— И накрая, Луиза Уитуърт.

Седях поразен. Предполагам, че не трябваше да съм чак толкова изненадан. Бях видял опустошението с очите си и ако можеше да се говори за някаква изненада, тя бе, че толкова много бяха оцелели, а не, че Луиза бе загинала. Но след като Робърт се бе спасил, си бях позволил да се надявам противно на логиката, че и Луиза е успяла.

Пресконференцията продължаваше, но аз вече не я слушах. Виждах в съзнанието си Луиза по бяла блузка и черна пола да снове между масите и да си върши работата. Тя бе умно момиче, деветнайсетгодишна, с голямо бъдеще. Беше показала отлични резултати на зрелостните изпити и дори бе обмисляла идеята да следва нещо. А междувременно бе започнала работа при мен от септември и бе спестявала за екскурзия до Южна Америка с приятеля си. Колко несправедливо. Да свършиш, преди да си започнал живота си. Как е възможно някой да ти причини това!

На екрана друг полицай показваше диаграма с карта на ложите на Финала в Нюмаркет.

— Бомбата е била поставена тук — каза той и посочи, — в климатика на ложа 1, точно над основния прозорец в предната стена. Това означава, че се е намирала между хората в помещението и онези на балкона отвън. По наша оценка са били използвани над два килограма мощен експлозив и това се е оказало предостатъчно, за да нанесе сериозни поражения в конструкцията. Повечето от убитите и ранените са пострадали от самия взрив, а не от летящи парчета зидария.

Били са на погрешното място в погрешното време, но това се отнасяше до всички ни.

Думата отново взе началникът.

— В някои медии вече има спекулации, че бомбата е била сложена, за да се убие чуждестранно лице. — Той направи многозначителна пауза. — Макар да е прекалено рано за коментар, мога да потвърдя, че зрителите в ложа 1 са разменили местата си с тези в ложа 6, по-надолу по коридора. Размяната е станала по настояване на новите зрители в ложа 1, за да могат да организират парти в ложи 1 и 2 със сваляне на преградната стена, вместо да заемат първоначално планираните две самостоятелни несъседни ложи. Тази размяна е била осъществена в началото на миналата седмица. По всичко личи, че за

взрива е бил използван детонатор с часовников механизъм. Засега не можем да определим колко дълго е престояло взривното устройство на мястото си и следователно все още не можем да отхвърлим хипотезата, че то е било предназначено за различен субект. — Нова пауза, преди да добави: — Като част от мерките за сигурност спрямо чуждестранното лице климатикът на ложа 6 е бил отворен и инспектиран рано сутринта в събота и не е било установено нищо подозрително.

„Страхотно“, помислих си.

Пресконференцията продължаваше, но бе ясно, че полицията няма ни най-малка представа кой е отговорен за случилото се и съответно не разполага с улики, на базата на които да действа.

Телефонът ми иззвъня.

— Ало?

— Шефе? Гари се обажда. Ще идваш ли на работа?

Гари беше моят заместник, помощник-готвачът.

Чирак тоест.

— Къде си? — попитах го.

— В „Нет“ — отговори той. За него ресторантът винаги беше „Нет“. — Но не мога да вляза в кухнята.

— Знам. — Погледнах си часовника — показваше десет и петнайсет. Обичайно започвахме в десет. — Кой друг е там?

— Рей, Джули и Джийн вече са тук, а и миячите са някъде наоколо — обясни той. — О, и Мартин е дошъл — допълни след миг.

Явно Мартин, моят барман, се бе оправил. Точно той бе попаднал в болницата в петък вечерта.

— А Ричард и Карл? — попитах.

— Не съм ги виждал... И Робърт и Луиза също.

Явно не беше чул за Луиза.

— Кажете на всички да отидат в салона и да ме чакат — наредих. — Мартин да направи кафе с машината. — Можеше да се справи, без да се налага да влиза в кухнята.

— А мляко? — попита той. Млякото беше в хладилника.

— Ще го пиете веднъж без мляко. Идвам до петнайсет минути.

Всъщност ми отне двацет, не на последно място, защото колата ми все още бе на хиподрума и трябваше да повикам такси по телефона.

Когато най-сетне пристигнах, Ричард също бе успял да дойде на работа и да донесе лошата новина за Луиза. Джули и Джийн плачеха и взаимно се утешаваха, а Мартин и Гари седяха мълчаливо с наведени глави. Луиза беше много мила и всички я обичаха.

Мартин ме попита за Робърт и уверих всички, че ще се оправи. Но това не успя да разведри настроението. Ричард изливаше гнева си по мръсниците, които бяха сторили това. Удряше с юмрук по масата и накрая му казах да излезе и да поохлади темперамента си. Виждах го откън да ритне с крак дървото до паркинга. Беше около 45-годишен и мой салонен управител със задължението да посреща гостите ни и да взема поръчките им, докато те чакат на питие в бара. Луиза бе най-добрата приятелка на дъщеря му от училищните им години и знаех, че за него тя е част от семейството им. Всъщност Луиза бе постъпила на работа в „Хей Нет“ с помощта на Ричард, така че вероятно той сега се чувстваше в известна степен виновен. И гневът му бе насочен не само срещу „мръсниците“, направили това, но и спрямо цялата ситуация, довела до смъртта ѝ.

В този момент пристигна Карл и се присъедини към „веселата“ ни компания.

— Здравсти — каза и се обърна към мен. — Как е коляното?

— Ще оживея.

— Жалко — поусмихна се той. Знаех, че не е щастлив да има за началник човек с десет години по-млад от него, при това такъв, който обира цялата слава, макар Карл да смяташе, че върши основната работа. Но пък аз му плащах добре, така че нямаше къде да мърда.

Започнах оперативката. Ричард влезе със зачервени очи, Джули и Джийн се притискаха една към друга, Мартин загрижено се въртеше край тях, а Рей и Гари седяха плътно един до друг с лице към мен. За пръв път се запитах дали между тях няма нещо. Двамата ни кухненски работници се бяха запилели някъде, но в момента не ме бе грижа за тях.

— Новината за Луиза е ужасна и знам, че всички сме едновременно гневни и безпомощни — почнах. Ричард енергично кимна. — Този уикенд бе ужасен за всички в Нюмаркет, но това важи с особена сила за нас, които имахме нещо общо със събитието в събота.

— Чувствам се толкова виновен... — прекъсна ме Ричард.

— Защо виновен? — не го разбрах аз.

— Защото аз трябваше да съм там в събота — обясни той, — но не можах да се явя, понеже в петък вечерта ми стана зле. Може би щях да я спася, ако бях дошъл на работа. — И се разплака.

— Ричард — казах му, — не бива да се обвиняваш. Ако беше там, просто можеше и ти да си сред убитите.

Начинът, по който ме погледна, показваше, че съзнава това, но все пак би предпочел и той да е бил с нас.

— Ние с Мартин също бяхме неразположени в петък вечерта — каза Джийн. — Дори повиках линейка, защото на него му беше много зле.

— И аз трябваше да дойда на хиподрума в събота — обади се Мартин, — но от болницата ме пуснаха чак към един, а тогава вече беше много късно. — И ме погледна неуверено.

— Всичко е наред, Мартин — успокоих го аз. — Не бих очаквал някой да дойде на работа, след като е бил толкова зле. — Думите ми, изглежда, му повлияха добре.

— И аз бях зле — допълни Джули с фалцета си.

— И ние — проговори Гари, явно включваше и Рей. Изглежда, бях прав за тях. Гари продължи: — Трябваше да се явя в събота, но ми беше толкова лошо, че нямаше как. Съжалявам, шефе.

— Няма нищо — казах и го погледнах. — Изглежда, всички сме се натровили с храна в петък, в това число много от гостите.

Картината бавно започваше да им се изяснява.

— Затова ли са катинарите на кухнята? — попита Гари.

— Да. — И им разказах каквото ми беше известно. И че някой явно е починал от хранителното натравяне, но засега не знаем кой. Казах им, че ще направя каквото мога, та кухнята да бъде инспектирана възможно най-скоро, и че ще продължим работа, когато това стане. — Луиза би искала това — подчертах. Вярвах, че е така, и те съгласно кимнаха. — Така че — завърших, — сега можете да си вървите. Елате утре в десет. Не гарантирам, че ще отворим, но ще се опитам да направя всичко възможно. Когато се разбере кога ще е погребението на Луиза, ще затворим заведението и ще отидем всички да я изпратим. Какво ще кажете да предложим на родителите й след погребението да поканят в ресторанта всички опечалени?

Ново общо кимване.

— Аз ще им кажа, ако искаш — предложи Ричард.

— Ако обичаш — съгласих се. — Кажи им също, че няма проблем, ако не искат да е тук, но че ние ще поемем кетъринга за тях, където и да е, за наша сметка, разбира се.

— Ще им кажа. — Ричард се усмихна, макар и унило.

Телефонът иззвъня и Карл стана да вдигне — апаратът беше на масичката в ъгъла. Изслуша каквото му казваха, после каза:

— Благодаря, че ни уведомихте. — И затвори.

— Отмяна. — Погледна ме. — За довечера.

— Още по-добре — въздъхнах аз.

— Ще се обадя на другите резервирали — предложи Карл. — Имаме им телефоните.

— Добре — казах, като полагах усилие гласът ми да звучи делово. — Окей, край на приказките. Ако някой иска да говори с мен, ще съм в офиса си.

Моят „офис“ в действителност се използваше от всички. Мартин отговаряше за бара, но и за поръчките на питиета от ресторанта, макар че всъщност аз решавах кои вина да предлагаме. Карл се занимаваше с всичко около храната и заявките за оборудване. На една от стените имаше три редици с по седем куки във всяка. На всяка кука висеше голяма щипка — клипс. Всяка от куките представляваше ден от седмицата — от понеделник до неделя. Най-горният ред беше за нещата, които трябваше да се поръчват. Средният бе за направените поръчки, а най-долният — за бележки за изпълнените доставки.

В четвъртъците и петъците идваше моят нещатен счетоводител Инид, за да провери бележките за доставките спрямо направените поръчки и да заведе получените фактури. Написваха се чековете по фактурите, осчетоводяваха се касовите бележки, плащаха се заплатите. Системата бе направо първобитна, но работеше без проблеми и почти нямаше случаи нещо — например салфетки — да не достига, понеже още от първата година постъпленията далеч надвишаваха разходите, така че винаги бяхме на печалба. Солидна при това.

Седнах зад бюрото и разместих документите, за да си освободя място. Бях започнал да работя над новото меню и по бюрото имаше разпръснати бележки и рецепти. Общо взето поддържахме едно и също меню, тъй като постоянните ни клиенти не обичаха любимите им ястия да не се предлагат, но понякога добавяхме по нещо „специално“. Не исках специалните блюда да се рецитират от сервитьорите —

обичайна практика в американските ресторанти, — затова отпечатвахме менютата ежедневно, със специалитетите с получер шрифт.

Бръкнах в джоба си и извадих картичката на Анджела Милн.

Тя отговори на първото иззвъняване.

— Здравейте, Анджела — казах аз. — Обажда се Макс Мортън.

— О... прекрасно! — възкликна тя. — Точно се канех да ви се обадя.

— Кой е починалият? — попитах направо.

— От отравянето ли? — попита тя. Искаше ми се да не използва този термин.

— Разбира се.

— Ами... изглежда, въпросният смъртен случай не е свързан с петъчното мероприятие.

— Обяснете — настоях аз.

— Както може да се очаква, след атентата на хиподрума всичко е в пълен хаос. Ужасна история, наистина. Уведомиха ме, че местната служба за съдебна медицина е малко... претоварена. Има цял списък с аутопсии за вчера. Дори са изискали да им предоставят хладилен камион, който да използват като временна морга.

Цялата тази информация ми идваше малко в повече.

— Добре де — прекъснах я, — какво се знае за смъртния случай от петък вечер?

— Изглежда, се дължи на естествени причини, а не на хранително отравяне.

— Какво означава това? — попитах малко раздражено. Мислех за запечатаната ми кухня.

— В петък вечерта в отдела за спешна медицина се явил пациент с коремни болки, повдигане и тежко повръщане — все симптоми на отравяне. — Пауза. — Пристигнал е в болницата сам, но едновременно с няколко други подобни случая, така че заради сходната симптоматика е било предположено, че проблемът и при него е същият. Пациентът е починал в седем и половина сутринта в събота и един млад доктор от болницата е позвънил на номера за спешни обаждания в Агенцията по стандартизация в храненето в Лондон и неопитен младши служител там е разпоредил запечатването на кухнята. — Тя млъкна.

— И — подканих я. — Продължете.

— Не съм сигурна дали трябва да ви казвам всичко това — въздъхна тя.

— Защо? — възразих. — Все пак *моята* кухня е запечатана вследствие на тази бъркотия.

— Да, знам. Съжалявам.

— И от какво се оказва, че е починал?

— Аутопсията предстои, но изглежда, причината е перфорация на червата.

— Какво е това?

— Ами каквото звучи. В червото има дупка, която се отваря в коремната кухина. Това е предпоставка за перитонит и смърт, ако не се реагира светкавично.

— Значи човекът е починал от перитонит?

— Не знам — измъкна се тя. — Както казах, аутопсията предстои. Но от семейството му ни известиха, че е страдал от болестта на Крон, която представлява възпаление на червата, и че се е оплаквал от коремни болки в продължение на няколко дни. Болестта на Крон може да доведе до запушване на червата и последваща перфорация.

— Но защо не е отишъл на лекар преди петък вечерта? — учудих се аз.

— Не знам. Но изглежда, за него не е било необичайно да се оплаква от коремни болки. Само че според мен би било доста странно да отиде да вечеря на хиподрума, ако страда от дискомфорт, който го е накарал да потърси болнична помощ.

— Значи кухнята ми е оневинена? — поисках да се уверя.

— Е, не бих се изразила точно така — каза тя. — Все пак определено е имало други случаи на хранително отравяне, макар и несвързани с онази смърт.

— Но храната не е била сготвена в кухнята на моя ресторант и дори никога не е попадала в тази сграда.

— Да, това ми е известно.

— Тогава ви моля да разпоредите някой да свали катинарите.

— Първо кухнята трябва да бъде инспектирана — запъна се тя.

— Чудесно — съгласих се. — Можете да се храните направо от пода в тази кухня, толкова е чиста. Доведете инспекторите си днес, за да мога от утре да възобновя работа. Нямате представа какви щети ми носят тия надписи „Затворено за обеззаразяване“.

— Ще направя каквото мога.

— Отлично — казах аз. — Защото не съм далеч от мисълта да вдигна шум за един лекар, който не прави разлика между натравяне и перитонит.

— Струва ми се, че семейството на починалия вече вдига достатъчно шум.

Сигурен бях, че е така.

— Значи след огледа на кухнята ще можем да сложим край на недоразумението? — поисках да уточня.

— Не съвсем. От моя гледна точка, в качеството ми на здравен инспектор към Кеймбриджшир, аз не възразявам срещу отварянето на кухнята ви след нейната инспекция, но ще има разследване на натравянето в петък вечер и причината за попадането на толкова много хора в болницата.

— Но кухнята, която използвах в петък, вече не съществува, както и остатъците от храната, така че на каква база ще провеждате разследване? — напомних ѝ. Реших засега да не я уведомявам, че единствените двама от персонала ми, които не се бяха почувствали неразположени, бяха консумирали менюто за вегетарианци. Не че смятах да затруднявам евентуално разследване, просто не исках да давам повод за такова.

— Взети са мостри от повърнатото, както и от изпражненията на приетите в болницата — каза тя. — И те ще бъдат изследвани, когато му дойде времето.

Прекрасна работа: да ровиш из гадостите на хората. Е, по-добре те да го правят, отколкото аз.

— И кога мога да очаквам резултатите?

— Резултатите касаят мен, не вас — информира ме тя с най-добрата имитация на директорка на училище.

— Но ще ме уведомите, нали?

— Може би — каза тя развеселено. — Стига да не са предпоставка за наказателно преследване. Тогава ще научите за резултатите от полицията, след като ви арестуват.

— О, много благодаря.

Приключихме разговора без враждебност, струва ми се. В моя бизнес Анджела Милн ми трябваше в ролята на приятел, а не на враг.

Карл ме откара до хиподрума. Голфът ми не беше единствената кола на служебния паркинг. Там бе и очуканото старо зелено „Мини“ — колата на Луиза.

— Господи — въздъхна Карл. — Какво ще правим с нея?

— Ще съобщя в полицията — казах аз. — Това е тяхна работа.

— Добра идея — одобри той, явно доволен, че може да остави задачата на мен.

Поседяхме известно време, загледани в потискащото мини на Луиза. То беше нейната гордост и радост. По някаква причина се сетих за една влакова катастрофа в западната част на Лондон — идентифицирането на изгорелите тела бе станало възможно след проверка на регистрационните номера на неприбраните в края на работния ден коли на паркинга край гарата.

Слязох от колата на Карл и казах:

— Ще се върна в ресторанта, за да поработя над новите менюта. С теб ще се видим утре сутринта.

— Може и аз да дойда — предложи той. — И без това нямам какво да правя.

— Окей. Значи ще се видим след малко, защото първо ще се отбия вкъщи.

— Ясно — каза той.

Затворих вратата и Карл потегли.

Погледнах над плета към трибуната. Беше безлюдно, с изключение на оставения на пост полицаи. Около трибуната вятърът клатеше лента в синьо и бяло, явно поставена като заграждение на сцена на местопрестъпление. Подозирах, че някъде там, скрити от погледа ми, екипи криминолози провеждат следствени действия и търсят парчета от бомбата.

Изкуцуках до полицаия и му казах за колата на паркинга, както и че е принадлежала на една от жертвите, Луиза Уитуърт.

— Благодаря ви, сър — каза той и обеща да уведоми, когато трябва, та колата да бъде върната на семейството. Което беше последната им грижа в момента, както предположих.

Помислих дали да не го попитам за някакви новини във връзка със случилото се, но той едва ли щеше да знае, пък и да знаеше, едва

ли щеше да ми каже. Така че му магнах за сбогом, качих се в голфа и потеглих, като оставих тъжното малко „Мини“ самотно на паркинга.

Прибрах се у дома и глътнах две обезболяващи хапчета, за да притъпя болката в коляното. Бях ходил и стоял на него твърде дълго и то протестираше. Полежах за малко на дивана, за да дам на хапчетата време да ми подействат, после отидох до близкия гараж, за да заредя с гориво и да си купя местния вестник. Трафикът по пътищата беше спокоен и Барбара, дежурната в гаража, която прекара кредитната ми карта в касовия си апарат, ме увери, че целият град бил изпаднал в шок. Разказа ми с големи подробности как отишла в градския супермаркет и как никога не го била виждала толкова празен. А и малкото купувачи, увери ме, разговаряли шепнешком, сякаш говореното на висок глас можело да обезпокои мъртвите.

Въведох ПИНа си в терминала и потърсих спасение в колата си, където седнах и прочетох репортажите за атентата в „Кеймбридж Ивнинг Нюз“, чиято челна страница бе заета от снимка на покритата със син навес трибуна с надпис: „УБИЙСТВО НА ХИПОДРУМА“. Макар полицията да бе назовала само четиринайсет от жертвите, във вестника имаше списък с всички имена, включително на много от тежко ранените. Вестникът явно се радваше на добри връзки не само в местните болници, но и в полицията.

Прегледах списъците. Осем от загиналите бяха американци от „Делафийлд Индъстрис“, в това число Мери-Лу Фордам. Елизабет Дженингс бе сред местните, за които се знаеше, че са умрели, заедно с Луиза и още четирима, включително двойка мои редовни клиенти. От останалите четирима познавах трима: един треньор на коне и съпругата му, живееха в Ламбурн, и един добре известен ирландски бизнесмен, инвестирал значителна част от състоянието си в породисти състезателни коне. Сред сериозно ранените, но все още живи, бяха Ролф Шуман — президент на „Делафийлд“, — както и половин дузина имена, добре познати в света на конните състезания. Към тях вестникът беше прибавил снимки на някои от загиналите и ранени неамериканци, особено тези с връзки в местните среди.

„Каква безсмислена загуба“, помислих си. Свестни и трудолюбиви хора, които не заслужаваха да бъдат осакатявани и убивани от някакъв неизвестен атентатор, който — това не можеше да се изключи — може би е бил мотивиран от политически плам, чужд и

непонятен на сплотеното общество, посветено на спорта на кралете. Да, наистина, имаше и съперничество в тази общност. Понякога това съперничество и волята за победа преминаваха границата на благоприличието и стигаха до нарушаване на законите, но убийствата и осакатяването на невинни се случваха другаде по света, а не в нашия уютен съфъкски град в най-важния му ден за годината. Ще се върнат ли нещата към онова, което са били, питах се.

Прегледах набързо останалата част от вестника, за да видя дали там няма нещо повече, което бих искал да знам. На пета страница имаше заглавие с двусантиметрови тлъсти букви: „ХОРА ОТ СЪСТЕЗАТЕЛНИТЕ СРЕДИ ОТРОВЕНИ В «ХЕЙ НЕТ»... ЕДИН ПОЧИНАЛ“.

Мамка му!

Историята под заглавието не беше съвсем точна и вероятно бе скалъпена след доста чесане по главата, но беше достатъчно вярна, за да ми навреди сериозно. В нея се твърдеше, че двеста и петдесет души от среди, свързани с конните надбягвания, били отровени по време на вечеря, поднесена от знаменития майстор готвач Макс Мортън. В резултат един човек починал, а петнайсет други били хоспитализирани. „Хей Нет“, заявяваше авторът, бил затворен за обеззаразяване. Тонът бе откровено неприязнен.

Статията се съпровождаше от снимка на крайпътната ми табела с голям стикер: „Не се приближавайте — затворено за обеззаразяване“, залепен под ъгъл спрямо ясно четимото „Ресторант Хей Нет“.

„Мамка му — мина отново през главата ми. — Голяма реклама на бизнеса ми, няма що“.

5.

Вярна на думата си, Анджела Милн премести планини, за да организира инспекция на кухнята ми в късния следобед на понеделник. Инспекторът, дребен мъж с костюм и очила с тъмни рамки, пристигна в пет без петнайсет и още на паркинга облече бяла манта и бяла шапка с периферия с мрежа.

— Здравейте — поздрави ме, когато се приближих да се запознаем. — Казвам се Уорд, Джеймс Уорд. — Протегна ръка и аз я стиснах. Очаквах едва ли не да разгледа дланта си да види дали не съм оставил по нея нещо мръсно, но не го направи.

— Макс Мортън — представих се аз.

— Знам, знам — увери ме той. — Виждал съм ви по телевизията. — И се усмихна. Нещата като че ли започваха да изглеждат по-окуражаващо. — Е, къде е кухнята? — Той се огледа.

Направих знак с ръка и тръгнахме по чакъла към задния вход.

— Имате ли ключове? — попитах.

— Какви ключове? — не ме разбра той.

Е, май не чак толкова окуражаващо.

— Ключовете за катинарите — обясних търпеливо. — Двамата, които ги сложиха в събота, заявиха, че когато дойде, инспекторът щял да има ключове.

— Съжалявам — каза той, — никой не ме е информирал.

Разбрах, че двамата ми „приятели“ приставите не са казали на никого. И като нищо може да бяха хвърлили ключовете в река Кем.

— Как да постъпим според вас? — попита ме господин Уорд.

— Да носите поне лост? — Погледнах го с надежда.

— Не, но имам щанга за гуми в багажника.

Наложи се да направим няколко опита, но накрая катинарът с удовлетворяващ звук се раздели с халките във вратата. Нямаше съмнение, че аз щях да плащам за щетите.

Инспекцията бе много изчерпателна. Джеймс Уорд надникна буквално във всяко ъгълче. Прекара пръсти по горната част на

абсорбаторите, потърси утайка в сифоните на промишлените съдомиялни машини, дори вкара клечка за уши в тесния процеп между вградения фритюрник и плота. Беше чисто. Знаех, че ще е чисто. Нарочно бях оставил този процеп видим, за да привлеча вниманието на санитарните инспектори. Чистех го всеки ден, за да се застраховам от ненадейно посещение.

— Чудесно — призна накрая той. — Навсякъде е чисто. Разбира се, аз още утре ще дам за бактериално изследване взетите натривки. — И показва подредените в пликове клечки, с които бе взел мостри не само от процепа на фритюрника, но и от кухненските плотове, дъските за рязане, умивалниците и всички останалите места, от които бе сметнал за уместно.

— Но отворена ли е вече кухнята? — попитах с тревога.

— О, да — успокои ме той. — Разговарях с Анджела Милн и тя няма нищо против да отворите, ако аз бъда доволен от кухнята, а аз съм, ако не възникне някоя изненада от тези. — И той вдигна пликчетата. — Но не ми се вярва. Инспектирал съм много кухни и тази с една от най-чистите, които съм виждал.

Бях доволен. Самият аз също държах на чистата кухня, но не за да нямам неприятности със санитарните власти. На всичките ми менюта имаше отпечатана бележка с покана към всеки от клиентите ми да посети кухнята, ако има желание. И мнозина го правеха. Много от редовните ми посетители бяха влизали в кухнята с или без повод, а един конкретен индивид не пропускаше възможност да вкара там гостите си, за да ги запознае с мен, Карл или Гари. Преди време дори бях обмислял идеята да сложа „маса на майстор готвача“ в ъгъла на кухнята, за да дам на посетителите възможност да ме видят в процеса на работа, но с изгряването на моята звезда над хоризонта в течение на годините и с увеличаване на разнообразните ми задължения бях престанал да се задържам на едно място. Освен това знаех, че дори сега клиентите не биха пропуснали да се оплачат, че не аз лично се трудя за тях, така че в крайна сметка бях решил да оставя клиентелата да се храни, където ѝ е мястото — в салона.

Благодарих на Джеймс Уорд и го изпратих при колата му. Макар да бе вежлив и услужлив, в санитарните инспектори има нещо, от което готвачите настръхват, така че с удоволствие го изгледах как се отдалечава.

Следващия час с Карл прекарахме в отлепване на всички стикери „Затворено за обеззаразяване“ — бяха залепени като за вечни времена. После опитахме да махнем всички останали катинари с минимум повреди на сградата. Когато приключихме, седнахме заедно на бара и си наляхме по халба.

— Значи утре отваряме? — поиска да се увери Карл.

— Ако са ни останали клиенти — напомних аз.

Показах му вестника.

— Няма проблем — успокои ме той. — Никой от идващите тук не чете това.

— Днес обаче са го прочели — въздъхнах аз. — Всички като мен са си купили вестник, за да научат за убитите в неделя. Няма начин да са го пропуснали.

— О, не се безпокой. Редовните ни клиенти ще вярват на нас повече, отколкото на някакъв си вестник. — Но в гласа му липсваше увереност.

— Повечето наши клиенти бяха тук в петък и ще повярват, защото сигурно са повръщали цяла нощ — отвърнах.

— Ох... това го бях забравил.

— Ти успя ли да се свържеш с някого днес? — попитах го. — Нали щеше да се обаждаш на хората с резервации, че довечера няма да работим.

— Е... повечето казаха, че и без това нямало да дойдат.

— А казаха ли защо?

— Ако се интересуваш дали са ми казали, че няма да дойдат, защото сме се превърнали във фабрика за отрови, в такъв случай не, не казаха такава неща. Само една жена подхвърли, че тя и мъжът ѝ нямало да дойдат, понеже не се били възстановили напълно от пристъп на хранително отравяне. Повечето дипломатично се оправдаха, че не можели да си позволят да вечерят навън, преди да са изстинали трупове на убитите... или нещо подобно.

Мълчаливо допихме бирите. Мисълта за вкочаняващите се в хладилния камион тела не бе напуснала периферията на съзнанието ми през целия ден.

Позвъних на Марк Уинсъм. Прецених, че е редно моят деликатен бизнес партньор да разбере, че не е изключено да ни очакват трудни времена. Той внимателно изслуша разказа ми за събитията от петък вечер, после за атентата в събота. Знаеше, разбира се, за атентата, но не бе осъзнал колко близко се е намирала инвестицията му до пълен фалит.

— Страшно съжалявам за сервитьорката ти — каза той.

— Благодаря. Това се отрази много деморализиращо на останалия ми персонал. Тази сутрин ги изпратих по домовете им.

— Но казваш, че ресторантът утре отново ще отвори?

— Да — уверих го аз. — Само че не очаквай да е препълнено и не само заради инцидента с натравянето, но и заради шока, който отблъсква хората от идеята да се хранят навън.

— Значи се оформя да имаш малко свободно време тази седмица, така ли?

— Мисля, че трябва да съм налице за онези, които се претрашат да дойдат — отговорих. — Защо?

— Просто смятам, че е време да дойдеш в Лондон.

— Защо... за да се видим ли?

— Не. Естествено, че бих искал да те видя. Имах предвид, че е време да се пренесеш в Лондон окончателно.

— А ресторантът?

— Точно това имам предвид — поясни той. — Мисля, че е време да отвориш ресторант в Лондон. Чакам вече шест години да станеш готов и сега съм уверен, че си.

Седях в офиса си и се вирах в стената. Бях се обадил на Марк със свито сърце, защото ме беше страх, че ще е ядосан, защото съм отровил голяма част от елита на обществото в Нюмаркет и съм нанесъл поражения на инвестицията му. А той вместо това ми предлагаше... какво? Слава и богатство... или унижение и поражение. Най-малкото, което ми предлагаше, бе шансът да разбере кое от двете.

— Чуваш ли ме? — попита той след дълга пауза.

— Ммм...

— Добре, тогава ела да се видим тази седмица — каза той. — Петък например? Обяд? В „Горинг“?

— Става — съгласих се аз.

— Чудесно — каза той и затвори.

Останах в офиса дълго, потънал в мисли какво ли ми готви бъдещето. „Хей Нет“ несъмнено бе станал много популярен в района и поне до петък вечерта бе с отлична репутация. Всъщност бяхме станали толкова популярни, че да си осигуриш маса за вечеря се бе превърнало в предизвикателство, изискващо голяма доза предвидливост, особено за уикендите. През последната година ме бяха представили в няколко списания, а миналата есен бяхме приели дори телевизионен екип от Би Би Си. „Хей Нет“ бе оживено, уютно и забавно място. Може би всичко това бе станало твърде лесно, но на мен ми харесваше да съм част от света на конните състезания — свят, в който бях израсъл. Обичах тези хора и, изглежда, и те ме обичаха. Животът ми харесваше.

Бях ли наистина готов да зарежа провинциалния уют, за да нахлуя в жестокия свят на столичните ресторанти? Можех ли да си позволя да напусна този успех и да се изправя срещу най-добрите майстори готвачи в Лондон? Или по-скоро... можех ли да се позволя да не го направя?

Нощта премина само мъничко по-малко мъчително от предната, с нови вариации на сънищата ми. Те се състояха най-вече в тикащата количката Мери-Лу, която от време на време се превръщаше в безкрак скелет, което обаче не й пречеше да продължава да тика. Но по-често зад количката бе Луиза и тя беше с крака. За щастие тези сънища завършваха кротко, а не с онова падане в бездната, при което сърцето ми биеше до пръсване. Общо взето обаче можах да спя повече време, отколкото прекарах буден, и когато в осем без четвърт ме събуди шумната аларма на часовника, се чувствах освежен.

Полежах малко в леглото, замислен над думите на Марк от предния следобед. Перспективата да стана част от големите ресторантьори бе едновременно възбуждаща и стряскаща. Но каква възможност само бе това!

Слязох обратно на земята от звъна на телефона.

— Ало?

— Макс, ти ли си? — попита женски глас. — Обажда се Сюзан Милър.

Сюзан Милър, управителният директор на кетъринг компанията към хиподрума.

— Здравсти, Сюзан — казах аз. — Какво мога да направя за теб толкова рано сутринта? — И погледнах часовника: беше девет без двайсет и пет.

— Да, извинявам се, че те безпокоя в дома ти, но мисля, че имаме проблем.

— Какъв по точно?

— Става дума за миналия петък — обясни тя. Не бях изненадан. — Оказва се, че някои от присъстващите на галавечерята след това са се почувствали неразположени.

— Така ли? — попитах с изненадан глас. — А как се почувствахте вие двамата с Тони?

— Не, ние бяхме добре — увери ме тя. — Вечерта беше прекрасна. Но мен тези големи мероприятия винаги ме изтощават до смърт. Нервите ми винаги се опъват до скъсване пред опасността да стане някоя издънка.

При това не нейната компания бе отговаряла за готвенето, сетих се аз, макар в задълженията им да влизаше списъкът с гости и някои други неща.

— И какъв е проблемът? — осведомих се невинно.

— Тази сутрин получих писмо. В него се казва... — В слушалката се разнесе шум от разлистване на хартия. — „Уважаема госпожо, това писмо има за цел да ви информира предварително за завеждането на дело, което ще бъде предприето от наш клиент срещу вашата компания с цел предявяване на иск за морални щети и пропуснатата печалба в резултат от отравянето на нашия клиент по време на вечеря, организирана от вашата компания в петък, 4 май“.

— И кой е въпросният клиент? — поинтересувах се аз.

— Тук, най-отгоре, пише: „Отн.: г-ца Каролайн Астън“.

— Била ли е тя гост на вечерята в петък?

— Не беше в списъка, но много от дошлите не бяха наименувани. Знаеш как е: „Господин еди-кой си и гост“. Може да е всеки.

— Преди малко ти каза „някои“. Кой още?

— Оказват се доста — въздъхна тя. — Споменах това пред секретарката ми, докато отварях писмото, и според нея в петък вечерта

много хора са се почувствали зле. Съпругът ѝ е лекар и му се наложило да посети доста от пациентите си. Освен това тя ми каза, че вчера във вестника имало нещо по въпроса. Какво ще правим?

— Нищо — отговорих аз. — Или поне няма да правим нищо засега. — И аз помълчах малко. — Просто от любопитство ме интересува какво ядохте двамата с Тони в петък вечерта.

— Не мога да си спомня — отговори Сюзан. — След тази история с бомбата главата ми е празна.

— Ужасно, нали?

— Ужасно, разбира се. И толкова съжалявам за твоята сервитьорка.

— Благодаря. Да, това беше жесток удар за персонала ми. Всички обичаха Луиза.

— На този фон някакво хранително натравяне изглежда направо незначително — въздъхна тя.

Съгласих се, като се надявах в себе си епизодът наистина скоро да бъде забравен. Защото какви хора са онези, които се опитват да скрият лошата новина зад много по-лоша? Хора, които скоро остават без работа.

— И какво според теб трябва да направя във връзка с това писмо? — върна се Сюзан на темата.

— Направи копие и ми го изпрати — посъветвах я. — После, на твое място, аз бих изчакал пак да ми се обадят. Защото може би просто ги интересува реакцията ти и ако няма такава, те сами ще се откажат. — Или поне на мен така ми се искаше.

— На мен ми се струва, че трябва да попитам някой по-нагоре — замислено каза тя. Местната кетъринг компания, обслужваща хиподрума, беше част от международна верига и предполагах, че Сюзан не е достатъчно сигурна за работата си, ако просто остави писмото без последици. Определено би искала да го видят и адвокатите на компанията собственик. Не можех да я обвиня. На нейно място и аз бих постъпил така.

— Окей — казах аз. — Но все пак ми изпрати копие.

— Ще ти изпратя — бавно отговори тя, сякаш продължаваше да обмисля, — но ще ти го изпратя с придружително писмо, в което официално те информирам за писмото в ролята ти на главен готвач на

събитието. Освен това ще изпратя копие на придружителното писмо и до моите началници.

Защо изведнъж ми се стори, че Сюзан някак се дистанцира от мен? Аз ли бях онзи, когото кетъринг компанията се готвеше да хвърли на вълците? Вероятно. В крайна сметка бизнесът си е бизнес.

— Чудесно — казах. — А ако си спомниш какво сте яли в петък, обади ми се все пак, става ли?

— Тони е вегетарианец — каза тя, — така че трябва да е ял онова, което сте имали за тях.

— А ти? — настоях. — Би ли яла и ти вегетарианското меню?

— Какво беше то? — попита тя.

— Броколи, сирене и паста ал форно.

— Не понасям броколи, така че едва ли е било това. Нека помисля... — След къса пауза гласът ѝ отново се разнесе в слушалката: — Май беше пиле. Но бях толкова неспокойна, че едва ли съм яла повече от няколко хапки. Всъщност бях толкова гладна, че като се прибрахме у дома, си направих сандвич със сирене, преди да си легнем.

Това не ми помагаше много.

— Защо те интересува? — попита тя.

— Просто в случай че в храната наистина е имало нещо, от което хората са се почувствали зле — обясних. — Това би помогнало да се елиминират някои възможности, нали така? — Време беше да приключваме темата. — А с твоите хора всичко наред ли е след събота сутринта?

— О, да, слава богу — каза тя. — Някои бяха доста шокирани все пак, а една от по-възрастните жени постъпи в болница с болки в гърдите, защото някакъв пожарникар ѝ казал да слезе на бегом четири етажа по стълбището. Ти как си? Как се измъкна оттам?

Прекарахме известно време във взаимни описания на преживяното. Оказа се, че Сюзан била в офиса си от другата страна на кантара, така че разбрала за бомбата едва като чула сирените на пожарните, което обаче не ѝ попречи най-пространно да ми опише действията си след това.

— Съжалявам, Сюзан — казах, като се възползвах от кратка пауза в словесния поток, — но трябва да отивам на работа.

— О, извинявай — сепна се тя. — Аз започна ли, нямам спиране.

Така е, съгласих се в себе си. Но поне бяхме престанали да говорим за хранителни натравяния и други подобни.

— Скоро ще си поговорим пак — обещах аз. — Засега довиждане. — И затворих.

Отпуснах глава на възглавницата и се зачудих коя ли е тази Каролайн Астън и къде ли се намира в момента. Защото имах желание да извия проклетата ѝ шия. „Морални щети и пропуснатата печалба“, как ли пък не! А аз? Моите Морални щети и пропуснатата ми печалба? Кого да съдя аз?

В „Хей Нет“ ме чакаше друго писмо от адвокатите на г-ца Астън, което ме информираше, че тя завежда дело лично срещу мен, както и срещу кетъринг компанията. Страхотно. Можех вече да извия шията ѝ два пъти, стига да знаех коя е и къде се намира. Какво си мислеше тази жена? Че нарочно съм отровил хората?

Седнах в офиса си и препрочетох писмото. Май трябваше да си намеря адвокат и да му го дам, за да чуя какво мисли. Вместо това пак позвъних на Марк.

— Изпрати ми го — каза той. — Адвокатите ми ще го погледнат и ще ти се обадят.

— Благодаря.

Пратих му го по факса на номера, който ми даде, и адвокатът му ми позвъни само след петнайсет минути. Обясних му проблема.

— Не се безпокойте — каза той. — Оставете го на нас.

— Благодаря — отговорих. — Но, моля ви, информирайте ме коя е тази жена, за да поръчам вуду кукла с изображението ѝ и да започна да забивам игли в нея.

— Защо просто не я отровите? — изсмя се адвокатът.

— Не е смешно — възразих мрачно.

— Вярно, не е — съгласи се той. — Извинявам се. Както и да е, ще я потърся още днес. И ще ви се обадя.

— Бих ѝ извил шията — казах му.

— Не бих ви посъветвал — засмя се адвокатът. — Решаването на подобни спорове става само в гражданските съдилища и в резултат можете да загубите само парите, но не и свободата си.

— Благодаря, ще гледам да си го спомня, когато я откриете и ми съобщите къде е.

Той пак се засмя и затвори.

Запитах се какво наистина бих направил, след като я открие. Вероятно нищо. Просто ме ядосваше, че тя иска от мен да ѝ изплатя щети за някаква дреболия като хранително натравяне, а Луиза бе загубила живота си, защото някакъв безумец бе донесъл злобата си от Близкия изток в Нюмаркет.

Пристигна Карл и споделих добрите новини с него.

— Ще те тикнат ли в затвора? — с надежда попита той.

— Я се шибай! — посъветвах го аз.

— Колко очарователно — усмихна се той. — Значи шефът вече изцяло е дошъл на себе си. Продължава ли шоуто в такъв случай?

— И още как — отговорих и той отвърна на усмивката ми.

Управляването на ресторант е повече от сготвянето на няколко ястия. Като начало клиентите искат да могат да избират измежду няколко блюда и очакват да им бъдат поднесени, без да чакат дълго. В „Хей Нет“ обикновено предлагаме между осем и десет предястия и около същия брой основни ястия. Някои от предястията са топли, други са студени, но са предварително приготвени, така че поръчката се изпълнява за не повече от петнайсет минути. В идеалния случай основните блюда трябва да са готови до десетина минути след отсервиране на предястията или ако няма такива, до двайсет и осем минути след предаване на поръчката в кухнята. Знаех прекрасно, че накараш ли клиента да чака по-дълго, отколкото смята за приемливо, няма значение колко вкусна е храната, след като бъде поднесена — той ще запомни чакането, а не вкуса ѝ.

В кухнята на бавен огън се печехме трима — Карл, Гари и аз, — докато Джули се занимаваше със студените блюда, в това число салати и десерти. Не бих казал, че кипеше трескава дейност в сравнение с големите лондонски ресторанти, но в пиковите моменти всички се трудехме здраво. Обслужването на резервациите ни натоварваше за около два часа общо, но клиентите никога не пристигаха на минутата, така че често се налагаше да правим едва ли не чудеса, за да изнесем всичко навреме.

Храната е нещо капризно. Разликата между едни зеленчуци, които са както трябва, и други, които са преварени, е минута-две. А за

пържола или филе от риба тон — дори още по-малко. Клиентите ни, разбира се, искат храната да им бъде поднесена в перфектно състояние. Освен това очакват всички порции да бъдат донесени наведнъж — кой не би искал? И държат външният ѝ вид да е привлекателен, да е топла и от нея да се разнася апетитен аромат. Да не говорим, че хората очакват поръчките да се изпълняват в реда, в който са направени, защото нищо не може да вбеси клиентите повече от това да видят как партито на съседната маса бива обслужено преди тях, макар да са дошли по-късно!

За невнимателния наблюдател кухнята може да изглежда хаотично място, но в действителност то е толкова хаотично, колкото са едновременно намиращите се във въздуха четири топки на жонгльора. И в единия, и в другия случай онова, което се вижда, лъже.

Не че при нас всичко винаги се получава както трябва, но общо взето комплиментите, които получаваме, далеч надхвърлят оплакванията и на мен това ми стига. От време на време някой заплашва, че кракът му няма да стъпи пак при нас, но обикновено това са хора, които и аз не искам да видя повече, така че само им се усмихвам и ги изпращам до паркинга. За щастие подобни случаи са рядкост. Повечето ми клиенти са ми и приятели и аз се чувствам, сякаш съм ги поканил да гости, с разликата, че си плащат вечерята.

Мислите ми бяха прекъснати от пристигането на поръчаното месо. Моят месар е човек от Бери Сейнт Едмъндс и сам коли животните. Казвал ми е, че познава лично доставчиците си — само местни фермери, — което му позволява да твърди, че всяко от животните е живяло добре... разбира се, до момента, когато го е заклал и транжирал. Никога не съм имал повод да се усъмнявам в истинността на твърденията му, понеже неговото месо винаги е просто отлично. Един добър ресторант явно се нуждае от добър майстор готвач, но и най-добрите майстори се нуждаят от добри ингредиенти, така че изборът на доставчика е от жизнено значение.

Докато шофьорът приключи с разтоварването и подреждането на месото в хладилната стая, целият ми персонал вече бе пристигнал. Беше десет сутринта. Гари възбудено провери дали всички катинари наистина са махнати, а после обиколи кухнята, като хлапе, пуснато на воля в магазин за играчки. Беше повече от ясно, че е един от добрите му дни. Притежаваше енергията и ентузиазма, необходими на добрия

майстор готвач, дори на великия, но вътре в себе си бях убеден, че трябва да се научи на малко сдържаност в комбинирането на вкусовете. И той като мен бе убеден привърженик на комбинирането на месо с плодове. Всички знаят какво е свинско с ябълки, пуйка с боровинки, патица с портокал, шунка с ананас и дори еленско с дюля. Вкусовете взаимно се допълват, а плодът извлича най-доброто в месото и гали небцето. Гари имаше склонност да подбира силни на вкус плодове, които според мен неправилно комбинираше с по-деликатни на вкус меса, като телешко или пилешко. Това бе тема, която двамата често обсъждахме дълго и със страст.

Откакто се бе присъединил към нас преди две години, се бях опитал да задържа в менюто поне едно от неговите ястия и в момента това бе риба с подправки, украсена с карамелизирана круша, върху картофено пюре, подправено с чесън. Беше вкусно и популярно ястие, което обикновено ангажираше вниманието на Гари през цялата вечер.

Само че резервациите за този вторник не бяха особено въодушевяващи, а няколкото последвали обаждания за отказ от направена резервация означаваха полупразен салон. И това не бе всичко — допълнителните откази за обяд направиха нещата отчайващи.

По пладне събрах хората си за къса оперативка.

— Очертава се комбинацията от експлозията в събота и проблемите от петък вечерта да доведат до ненатоварена седмица — започнах. — Но съм сигурен, че нещата постепенно ще се нормализират. Ще продължим нормално и ще правим най-доброто за онези, които дойдат. Окей? — завърших с пълен с оптимизъм глас.

— А работата на Луиза? — попита Джийн. — И кога ще се върне Робърт? С Рей не можем да се справим сами с целия салон.

— Нека изчакаме и видим колко ще сме натоварени — казах аз. — Ричард ще помага със салона, както прави, когато сме натоварени. — Погледнах го и той кимна. — Ще се обадя на Робърт и ще разбера кога ще се върне на работа. Други въпроси?

— Разговарях с Уитуъртови — обади се Ричард. — Казаха, че благодарят за предложението ти, но ще поканят хората у дома си след погребението. А Берил — майката на Луиза — каза, че сама щяла да се погрижи за храната, така че нямало проблем.

— Ясно — казах, но се запитах дали семейство Уитуърт не свързва смъртта на Луиза с работата ѝ. Реших, че няма да е лошо да ги посетя. Така или иначе това бе най-малкото, което се чувствах задължен да направя.

— Знаеш ли кога ще е погребението? — попитах.

— В петък, в два и половина, в крематориума в Кеймбридж.

Дявол да го вземе, трябваше да преместя обяда си с Марк.

— Окей — казах. — В петък ще затворим за целия ден. За вас това ще е почивен ден и който иска, може да отиде на погребението. Аз поне смятам да бъда там. — Направих пауза. — Нещо друго? — Никой не каза нищо. — Добре, да се залавяме за работа.

В крайна сметка имахме само четири обяда за две двойки, които се отбиха просто защото бяха минали покрай ресторанта. Никой от онези, които не бяха отменили резервациите си, не се появи, напротив — обадиха се още трима, за да отменят резервациите си за вечерта. Това означаваше само двацет и четирима вместо обикновено пълен салон, а аз имах сериозни съмнения, че дори тези двацет и четирима ще се явят без изключение.

Прекарах следобеда в обаждания до клиенти с резервации за петък, за да ги предупредя, че няма да работим, и да им обясня защо. Повечето ми казаха, че така или иначе нямало да дойдат, но само двама нетактично обясниха, че причината е в слуха за натравянията в „Хей Нет“. В един момент бях набрал номер и чаках да ми вдигнат, когато осъзнах, че това е номерът на Дженингс. Бях на ръба да затворя, когато ми отговори Нийл.

— Ало? — бавно каза той. — Нийл Дженингс слуша.

— Здравсти, Нийл — казах. — Обажда се Макс Мортън от „Хей Нет“.

— А, да. Здравсти, Макс.

— Нийл — подхванах аз, — моите съболезнования за Елизабет. Просто е ужасно.

— Да — каза той.

Настана неловка пауза. Чудех се какво друго да кажа.

— Видях я на хиподрума в събота... по обяд.

— Така ли? — разсеяно отговори той.

— Да — продължих аз. — Бях готвач на мероприятиято, на което тя беше гост.

— Не си я отровил, надявам се? — Не можах да схвана това опит за шега ли беше.

— Не, Нийл, не съм.

— Е... — продължи той, — всъщност да де, не си.

— Кога ще е погребението? — попитах. — Бих искал да дойда и да изкажа съболезнованията си лично.

— В петък — каза той. — В „Света Богородица и света Етелдрида“. В единайсет.

Не бях предполагал, че са католици, но от друга страна, как бих могъл да знам.

— Ще се опитам да дойда — обещах.

— Добре — вяло отговори той. Нова неловка пауза и точно се готвех да се сбогувам, когато той каза: — Май е редно да ти благодаря, че ми спаси живота.

— Моля?!

— Ако не ме беше разболял толкова в петък вечерта — обясни той, — щях да съм с Елизабет в ложата в събота.

Гласът му не издаваше дали е доволен от това развитие на нещата, или не.

6.

Срядата още от сутринта се очертаваше ясен и слънчев ден. По правило спя на дръпнати завеси, за да ме буди изгряващото слънце. Обаче към средата на лятото се опитвам да не забравям да ги пускам, особено онези на източния прозорец на спалнята, за да не се разсънвам безсмислено рано. Към пет и петнайсет изругах сънено, че съм забравил, защото слънцето надничаше над хоризонта и се опитваше да вкара лъчите си през клепачите ми и да ги забие в още спящия ми мозък. За първи път от седмица бях спал дълбоко и непробудно. Да де, до пет и четвърт.

В потвърждение на най-лошите ми опасения, вторникът се бе оказал отчайващо слаб на посещения. Имахме само пет маси, като едната бе на не можещи да повярват на късмета си случайно минаващи. Всъщност можехме да им предложим да избират най-добрата от двайсет свободни маси. В кухнята сякаш се прожектираше филм на каданс. Не знам дали не трябваше да съм благодарен, че след случилото се можех малко да си отдъхна, но ситуацията бе абсолютно неестествена и аз буквално физически усещах напрежението в персонала. Хората не бяха щастливи. Безпокояха се за работата си и за бъдещето. Също както мен.

Освежен след здравия сън и ободряващия душ, реших да направя нещо, за да изясня положението, в което се бе озовал ресторантът. Прецених, че няма никаква полза да чакам нещата да се нормализират от само себе си, защото можеха още преди това да предадат богу дух. Нужни бяха действия в позитивна насока. Мина ми идеята да мина пеша по Нюмаркет Хай стрийт с рекламен сандвич на гърдите и гърба, на който пише например че дори Сократ би се чувствал в безопасност в „Хей Нет“, понеже в менюто ни не се предлага бучиниш. Вместо това намерих телефонния номер на „Кеймбридж Ивнинг Нюз“. Само крадец може да залови крадеца.

Бях убеден, че вечерните вестници започват работа рано сутринта, така че в осем без четвърт, седнал по халат на ръба на

леглото, набрах номера им. Почаках малко, за да ме свържат в крайна сметка с г-ца Хардинг — отговорния редактор на новините.

— Да? — попита тя. — Какво мога да направя за вас?

— Ще се заинтересувате ли от ексклузивно интервю с Макс Мортън? — попитах и аз, без да разкривам засега самоличността си, в случай че тя пожелае да проведе интервюто по телефона. — Относно случая с натравянето от края на миналата седмица и експлозията на хиподрума в събота...

— И какво общо има Макс Мортън с терористичния акт? — попита г-ца Хардинг.

Казах й, че той е бил майстор готвачът на обяда, поднесен в ложите, и че е бил първият на сцената на местопрестъплението веднага след взрива, много преди пристигането на пожарната и линейките. Тя захапа въдицата.

— Уау! В такъв случай, да, ние на всяка цена бихме искали да интервюираме господин Мортън. — Ексклузивно интервю с очевидец на най-злободневната новина в национален мащаб си е направо манна небесна за местен вестник.

— Добре — казах аз. — Да се договорим тогава за среща в ресторанта „Хей Нет“ в десет и половина тази сутрин.

— Този ресторант не е ли затворен? — попита тя.

— Не, не е — отговорих.

— Така-а... — проточи тя за момент. — А ще бъде ли безопасно? Потиснах раздразнението си и я уверих, че ще бъде.

— Още нещо — казах й. — Не забравяйте да доведете фотограф.

— И защо ще ми трябва фотограф?

Помислих да й кажа: За да снимате отново табелата на ресторанта, този път съобщаваща „ОТВОРЕН ЗА ПРЕКРАСНА ХРАНА“, но вместо това отговорих:

— Сигурен съм, че господин Мортън ще бъде щастлив да снимате раните му след експлозията.

— О... — каза тя. — Окей. Предайте му, че някой ще го посети в ресторанта му в десет и половина.

— Няма ли да сте вие? — изненадах се аз.

— Не, съмнявам се — измъкна се тя. — Ще изпратя някой от репортерите.

— Убеден съм, че господин Мортън е заинтересуван да говори само с редактора на новините — настоях аз. — Всъщност... убеден съм, че той би разговарял само с най-важния човек в нюзрума ви.

— О... — отново каза тя. — Така ли смятате? Добре, може би в такъв случай ще намеря време да направя интервюто лично. — С ласкателства наистина се постига всичко, реших за себе си. — Добре — решително добави тя, — кажете на господин Мортън, че лично ще го посетя в десет и половина.

Обещах ѝ, че на всяка цена ще го информирам, и затворих усмихнато.

След това позвъних на Марк. Знаех, че той винаги е зад бюрото в седем и половина всяка сутрин и понякога остава на същото място до единайсет през нощта. Доколкото можех да преценя, той живееше с максимум шест часа сън на денонощие. Цялото му време в будно състояние бе отдадено на правенето на пари и нямах никакви съмнения, че планът му да ме примами в Лондон има за цел да стане още по-богат. Не твърдя, че и аз нямаше да забогатея, просто нямах никакви илюзии, че Марк може да обмисля някакъв ход по сантиментални причини, от алтруизъм или заради филантропия. В очите му неизменно светеха знаците на долара и лирата и бях сигурен, че вече е изчислил бъдещата печалба.

— Няма проблем — каза той. — В такъв случай няма да обядваме, а ще вечеряме. Ти избери къде, аз плащам.

— Окей. Нека бъде тогава „ОКСО Тауър“. — Винаги бях харесвал кухнята им.

— Чудесно, ще направя резервацията. Осем вечерта?

Пресметнах наум.

— Нека е осем и половина.

— Чудесно — пак каза той. — Петък, осем и половина, в ОКСО.

Той затвори, а аз отново си легнах, замислен за бъдещето. Какво исках от живота?

През ноември навършвах трийсет и две. Само преди седем години бях най-младият майстор готвач, заслужил звезда на „Мишлен“, но сега вече имаше двама по-млади от мен с по две звезди. Медиите вече не гледаха на мен като на младеж с бляскаво бъдеще, по-скоро вече бях утвърдено име, човек, за когото се смяташе, че трупа състояние. Истината бе, че макар да печелех добре, „Хей Нет“ бе

твърде малък и доста провинциален, за да представлява сериозен генератор на пари. И докато в национален мащаб бях дребно светило, на местно ниво бях едновременно известен и обект на възхищение... поне до миналия петък. Това несъмнено ми беше приятно. Бях ли готов да се откажа от всичко това, за да диря слава и богатство в Лондон? Какво друго в живота ми имаше значение?

Винаги бях искал да имам семейство и деца. В това отношение, да, бях самотен, ако не броим няколкото вече забравени връзки с момичета. Ресторантьорството не е особено предразполагащо към връзки от сексуално естество. Изтощителните вечери и късното лягане не са идеалната предпоставка за секс и аз можех да си спомня повече от един случай, когато бях заспивал буквално по средата на акта, което нямаше как да предизвика възторг у партньорката.

Не че самотата ме държеше буден през нощта. Не търсех активно партньорка — никога не го бях правил, — но откриеше ли ми се възможност, бих се възползвал от нея. А ако не... е, тогава щях да продължа да живея сам, да се трудя и да държа очите си отворени, за да не пропусна евентуалния шанс. Лондон... да, Лондон определено щеше да увеличи вероятността за подобен шанс.

Телефонът до главата ми извънтя. Пресегнах се и вдигнах слушалката.

— Ало?

— Добро утро, господин Мортън — разнесе се гласът на Андже́ла Милн. — Прекрасен ден, нали?

— Да, чудесен е — съгласих се и рязко се надигнах в леглото. Пулсът ми чувствително се ускори. — Да не би да имате някакви новини за мен?

— Да, имам — потвърди тя. — Опасявам се обаче, че има както добри, така и лоши новини. Кои искате да чуете първи?

— Добрите, предполагам — измърморих.

— Натривките, взети от Джеймс Уорд в кухнята ви, са чисти.

— Добре — казах аз, понеже не бях и очаквал друго. — Какви са тогава лошите?

— Отровили сте всички с фитохемаглютинин.

— Фито... какво?

— Фитохемаглютинин — повтори тя. — И да, наистина трябваше да проверя как се произнася това.

— Но какво е това?

— Лектин в едрия зрял фасул.

— И какво представлява това?

— Ами това е вещество, съдържащо се във фасула от сорта, чиито зърна са с формата на бъбрек, което ги прави отровни — обясни тя. — С други думи, поднесли сте на гостите зрял фасул, който не е бил правилно сготвен.

Замислих се за петъчната вечеря.

— Но аз не съм сервирал никакъв фасул.

— Трябва да сте сервирали — настоя тя. — В салата или гарнитура.

— Не — отговорих уверено. — Онази вечер нямаше фасул. Сготвих всичко от готови продукти и мога да се закълна, че нямаше фасул, зрял, бъбрековиден или с каквато и да било друга форма. Изследванията ви са сбъркани.

— Пробите бяха взети от шестнайсет различни лица, намиращи се в болницата, и всички те без изключение съдържат фито... онова де. — Не ми каза в прав текст, че аз греша, а не изследванията, но тонът ѝ го внушаваше.

— О... — Бях объркан. Знаех, че в онази вечеря не бе имало фасул, или по-точно казано, знаех, че не съм слагал в нея такова нещо. — Ще проверя състава във фактурите на доставчика.

— Да, ще трябва да го направите — каза тя. Къса пауза. — Междувременно се налага да напиша официален доклад, в който се казва, че отравянето се дължи на приемането на неправилно сготвен зрял фасул. Докладът ще бъде изпратен на Агенцията по стандартизация в храненето.

Бих предпочел да ми отворят криминално досие.

— Съжалявам, Макс — продължи тя неофициално, — но трябва да те предупредя, че градският съвет на Форест Хийт, с други думи този, към който спада хиподрумът в Нюмаркет, може да реши да изпрати този доклад на Кралската прокуратура, в чиито прерогативи е да реши дали да възбуди срещу теб наказателно преследване съгласно член седем на Закона за безопасна храна. — Млъкна, сякаш размисляше. — Предполагам, че не е редно да ти се обаждам.

Е, май все пак щях да се уредя с криминално досие.

— Благодаря ти, че ме предупреди — казах. — И какво е наказанието?

— Максималната присъда е две и половина години лишаване от свобода, но едва ли ще се стигне дотам. Това се отнася до съзнателното нарушаване на закона. В най-лошия случай ще се отървеш с официално предупреждение.

Само че дори официалното предупреждение се вписва в криминалното досие. И може би щеше да е достатъчно, за да погребеш в зародиш всякакви амбиции за Лондон. А можеше да прозвучи и като погребален камбанен звън за „Хей Нет“.

— Ще впиша само фактите — продължи тя. — Ще подчертая, че няма сериозно пострадали, нито че е имало хора, чийто живот е бил застрашен. В крайна сметка всички отишли в болницата или са били освободени веднага, или на другия ден без усложнения. Така че може само да ти издадат писмено предупреждение за в бъдеще.

— Благодаря — казах отново.

Тя затвори, а аз се загледах в слушалката в ръката си.

Зрял фасул! Всеки шеф, обикновен готвач, домакиня, дори ученик знае, че фасулът трябва да се сваря, за да стане годен за ядене. Беше немислимо да включи някакъв фасул в каквато и да било рецепта, без да го сваря, за да премахне и следите на каквато и да било отрова, съдържаща се в него. Това просто беше абсурдно. От друга страна, беше неоспоримо, че самият аз се бях почувствал зле, както и почти всички останали, и че изследванията на шестнайсет души бяха показали наличието на онзи лектин в тях. Ситуацията беше налудничавата. Трябваше да има някакво обяснение. И аз смятах да се добера до него.

Седях в офиса си в ресторанта и ровех в интернет за информация относно зрелия фасул. Да, от фитохемаглутинина в него на хората можеше да им стане зле. Научих, че това било белтък, който се разпадал до безвредни вещества в резултат на сваряване. Интересно или не, но същото чудо се използваше, за да се стимулира микотичното делене на лимфоцитите в клетъчните култури, както и за да бъдат възможни цитогенетичните изследвания на хромозомите, каквото и да означаваше това.

Разрових из документите по бюрото ми, за да намеря разписките за доставка и фактурите от „Лий Фудс Лимитид“ — моя доставчик за всичко, поднесено в петък вечерта. Намерих в тях всичко, което бях използвал: норвежката студено пушена съомга, пушената пъстърва, филето от скумрия; подправките, виното, сметаната, зехтина, пресния лук, чесъна, лимоновия сок и горчицата бях използвал за соса за топене; пилешките гърди, черешите и панчетата^[1]; пресните трюфели, дивите гъби шантерел, пресния лук, виното и сметаната бях използвал за соса за готвене; прясното масло, яйцата, захарта и ваниловите пръчици бяха отишли за крема брюле. Всичко... до солта и пипера, нямаше начин да съдържа и намек за зрял бъбрековиден фасул. Единственото, което бях използвал и не беше включено в този списък, бе малкото бренди, което бях добавил към соса от трюфели и гъби шантерел, за да му придам по-тръпчив вкус, но бях абсолютно сигурен, че в това бренди не плуваха никакви бобени зърна.

Откъде тогава се бе появил токсинът? Да, бях купил сам хлебчетата за случая, но и в тях нямаше плънка от зрял фасул. Виното? Но не би ли се отразило това на вкуса му? И как, по дяволите, щеше да се озове това вещество в бутилките?

Седях абсолютно озадачен. Позвъних на Анджела Милн. Тя не вдигна, така че оставих съобщение на гласовата й поща.

— Анджела, обаждат се Макс Мортън — казах бавно. — Проверих списъка на продуктите за въпросната петъчна вечеря и в тях няма и следа от фасул. Всичко, с изключение на хлебчетата, беше приготвено от мен от тези продукти. И не виждам как мога да обясня присъствието на този токсин. Сигурна ли си в надеждността на резултатите от изследванията? Би ли помолила онзи, който ги е направил, да провери още веднъж? Те просто не могат да бъдат верни!

Затворих. Телефонът иззвъня още преди да съм пуснал слушалката.

— Анджела? — попитах с надежда.

— Не — каза мъжки глас. — Бърнард.

— Бърнард ли?

— Да, Бърнард Симс — каза гласът. — Тя е музикант. Свири на виола.

— Извинявам се — казах, — но се боя, че имате грешка.

— Лицето е музикант.

— Кое лице? Бърнард Симс?

— Не, Каролайн Астън — каза той. — Бърнард Симс съм аз, адвокатът на господин Уинсъм.

Най-сетне загреях.

— О! Извинете, но си мислех за друг човек — обясних и се опитах да подреда мислите си. — И чий гост е била госпожица Астън на онази вечеря?

— Ничий. Била е член на струнния квартет, озвучавал мероприятиято — поясни Бърнард. — И явно е яла от същото, от което са пострадали и другите.

Спомних си музикантите — четири високи елегантни облечени в дълги черни рокли млади жени, някъде към трийсетте. Спомних си, освен това, че със съжаление бях посрещнал натоварената вечер, която не ми бе оставила възможност да поговоря с тях в интервала между репетицията им и началото на приема. Странно нещо са емоциите. Вместо да продължавам да искам да ѝ извия шията, сега съжалявах, че се бе почувствала зле. Укорявах се за тази си мекушавост, насилвах се да мисля, че имам абсолютното право да забивам игли във вуду куклата и че тя със сигурност има двуметрово гадже културист, който ще закуси с мен, ако се появи около нея.

— Къде работи? — попитах.

— Не съм съвсем сигурен във всички подробности, но продължавам да уточнявам — увери ме той. — Във всеки случай май работи за КФО, но още не мога да установя как се е озовала в Нюмаркет и в струнен квартет миналия петък.

— КФО? — повторих тъпо.

— Кралският филхармоничен оркестър. Истински професионалисти. Трябва да е много добра. — Сега си спомних, че дори за нетренираното ми ухо музиката бе звучала добре, направо приятно. — Продължаваш ли да искаш адреса ѝ?

— Да — потвърдих, макар да нямах представа какво щях да правя с него.

— Живее във Фулам — каза той, — на Тамуърт стрийт. — И ми даде пълния ѝ адрес, включително телефонния ѝ номер. Записах и двете.

— Как го разбра? — поинтересувах се аз.

— Ха, тайните на професията — засмя се той.

Предположих, че се е добрал до тази информация по не съвсем законен начин, така че не настоях да разбере.

— И как да постъпя сега? — попитах.

— Не ме питай — отсече той. — И не ми казвай. Не желая да знам. — И пак се засмя. Не бях срещал досега адвокат като него. Всички, които познавах, бяха адски сериозни. — Може да я поканиш на вечеря, но те съветвам да опиташ храната ѝ, преди да я оставиш да я вкуси. — И едва не се задави на собствената си шега. Явно много се наслаждаваше на хумора си, защото продължаваше да се хили, когато прекъсна разговора.

Искаше ми се и на мен да ми беше толкова весело.

Влезе Гари.

— Едно коте е дошло да те види. Каза, че имала среща с теб.

— И даде ли ти това коте името си?

— Май беше Хардинг. От някакъв вестник.

Редакторът на новините в „Кеймбридж Ивнинг Нюз“. След информацията от Анджела Милн вече не бях толкова сигурен, че идеята ми е добра. Може би щеше да е по-подходящо да си трая. Ако сега раздухах колко чиста е кухнята ми, нямаше ли това да стане подготовка за още по-тежко падане, ако и когато вестниците съобщаха, че съм предупреден, глобен или затворен за приготвянето на „опасна за консумиране храна“, както стриктно се дефинираше в член седем на Закона за безопасна храна? Е, вече беше късно за маневри. Ако не се срещнех с нея след организирането на интервюто, тя вероятно щеше да напише нещо гадно за мен или ресторанта ми и така щеше да нанесе още по-големи поражения.

Чакаше ме в бара. Беше около трийсетгодишна, с дълга до раменете коса, хваната на опашка. Беше делово облечена с тъмна пола до коленете и бяла блузка и носеше черно куфарче. Обзалагам се, че щеше да ѝ е приятно, ако чуеше определението на Гари „коте“.

— Госпожице Хардинг — казах и подадох ръка. — Аз съм Макс Мортън.

Тя погледна ръката ми за миг, после предпазливо я стисна. Явно смяташе, че здравето ѝ е в опасност край мен или в ресторанта ми.

— Да ви предложи ли чай или кафе? — попитах вежливо.

— О, не, не, благодаря — отказа тя почти панически.

— Госпожице Хардинг — уверих я усмихнато, — кафето ми е абсолютно безопасно. Може би бихте желали да разгледате кухнята ми, за да се убедите, че е чиста. Уверявам ви, че е така, и не лъжа. Обърнете се към местните власти, които я огледаха в понеделник. Инспекторът каза, че е най-чистата кухня, която някога е проверявал. — Беше леко преувеличение, но такъв е животът.

Тя явно не беше съвсем сигурна, но неохотно се съгласи да ме последва в кухнята.

— Доведохте ли фотограф? — попитах я през рамо, докато минавахме през летящата врата между кухнята и салона.

— Не — отговори тя. — Нямахме свободен, но взех фотоапарат. В наше време всичките ни фотографии използват цифрови фотоапарати. Ако направят достатъчно на брой снимки, все някоя ще се окаже достойна за публикуване. — Тя се оглеждаше, докато минавахме покрай щанда за сервиране, където готовите ястия чакаха под подгриващи инфрачервени лампи да бъдат взети от сервитьорите и занесени в салона. Вървеше с вдигната до лицето ръка, сякаш се страхуваше да не докосне нещо заразно, ако я свали.

Господи, май щяха да са нужни повече усилия, отколкото бях предполагал.

— Тук е точката, в която се срещат кухнята и салонът — обясних. — Където от едната страна е кухненският персонал, а от другата — сервитьорите.

Тя кимна.

— Може би ще искате да направите снимка? — подсказах ѝ.

— Не — отказа тя, — всичко е наред. Но наистина бих желала да поговоря с вас за бомбата.

— Окей — съгласих се аз, — но първо бих искал кафето си. — Можех да направя кафето и в бара, но бях решен да я разведа из кухнята, макар да не желаше да я снима.

Така че отидохме в задния край отдясно, където нарочно бях сложил кафе машината, която обикновено стоеше на странична маса в салона.

— Сигурна ли сте, че не желаете кафе? — настоях. — Прясно смляно е.

Тя огледа за няколко секунди блестящия метал около нас. Повърхностите бяха толкова чисти, че можеше да си оправи грима,

оглеждайки се в тях, а колелата на газовите котлони определено блестяха. Забелязах, че малко се отпуска.

Подадох ѝ чаша димящо кафе.

— Мляко?... Захар?

— Малко мляко — набра смелост тя. — Благодаря.

Усмихнах ѝ се. Рунд първи за Мортън.

— Цялото това оборудване ново ли е? — попита тя, остави куфарчето си на пода и взе чашата кафе.

— Не — обясних. — Повечето е на шест години вече, макар онази готварска печка там — посочих печката в ъгъла — да е добавена преди две години, за да облекчим работата.

— Но... — заекна тя, — всичко е толкова лъскаво...

— Това е нужно, за да мине санитарната инспекция. Ще ви кажа, че повечето домашни кухни не биха получили лиценз за готвене за ресторант, защото ще са прекалено мръсни и мазни. Кога за последен път сте мили пода под вашия хладилник? — И посочих кухненския хладилник, който използвахме изключително за демонстрация.

Тя сви рамене.

— Не помня.

Рунд втори за Мортън.

— Е, добре, подът под този хладилник беше измит вчера. И ще бъде пак измит днес. Всъщност се мие всеки ден без неделя.

— Защо без неделя? — попита тя.

— Защото тогава чистачът почива — отговорих. Не и казах, че въпросният чистач съм самият аз и че никога не работя в неделя вечер. Тогава кухнята е в ръцете на Карл, а аз съм си у дома и си почивам след натоварения неделен обяд.

Тя се отпуска още малко и дори се подпря с ръка на работния плот.

— И как в такъв случай — запита обвинително, — след като всичко е толкова чисто, сте успели да отровите толкова хора и сте заслужили това място да бъде затворено за обеззаразяване?

Рунд трети за Хардинг.

— На първо място, храната не беше сготвена тук — обясних аз. — Мероприятието се проведе на хиподрума и там бе монтирана временна кухня. Също толкова чиста като тази, впрочем.

— Явно не толкова — контрира тя. Не отговорих. Тя настоя: —
Защо на гостите е била сервирана отровна храна?

Реших да не споменавам за мистериозния фасул, така че не отговорих нищо и само свих рамене.

— Не знаете? — явно изумена попита тя. — Отровили сте над двеста души и нямате представа как? — И извъртя очи към тавана. Рунд четвърти за Хардинг, но общият резултат продължаваше да е равен.

— Приготвих лично вечерята от готови продукти — реших все пак да кажа нещо — и всичко беше прясно, чисто и сготвено както трябва. Направих всичко сам, с изключение на хлебчетата и виното.

— Искате да кажете, че хлябът е отровил всички онези хора?

— Не, не искам да кажа това — отрекох аз. — Казвам само, че нямам представа как хората са се отровили и че залагам репутацията си на факта, че бих направил абсолютно същото, ако трябваше да приготвя онази вечеря и тази вечер.

Първи нокдаун за Мортън.

Но тя скочи на крака с прави удари.

— И все пак няма никакво съмнение, че хората са се почувствали зле. Петнайсет души са постъпили в болницата, а един е починал. Не се ли чувствате отговорен за това? — Беше си удар под кръста, но аз го блокирах.

— Няма никакво съмнение, че хората са били неразположени. Но вестникът ви греша, като твърди, че някой е починал в резултат на вечерята. Не е така. И още нещо — приетите в болницата са седем, а не петнайсет.

— Петнайсет, седем... какво значение има колко точно са? Това не променя факта, че е имало хора, които са били толкова зле, че са имали нужда от болнично лечение.

— Само в резултат на дехидратация — отбелязах аз, но веднага разбрах, че съм допуснал грешка.

— Дехидратацията може да убие човек много бързо — контрира тя. — Братът на моя дядо почина от бъбречна недостатъчност в резултат на дехидратация. — Втори нокдаун, този път за Хардинг.

Съвзех се бързо.

— Съжалявам, Уверявам ви обаче, че никой не е починал в резултат на моята вечеря. Да не говорим, че бих могъл да ви съдя за

такова твърдение. — Мортън забива точен десен прав.

— В такъв случай защо нашият източник в болницата твърди друго?

— Изглежда, има починал в петък през нощта от нещо, което първоначално е било сметнато за хранително отравяне, но впоследствие се е оказало, че не е така. Това лице не е присъствало на вечерята. И смъртта е в резултат на друга причина.

— Сигурен ли сте в това? — Тя ме изгледа подозрително.

— Абсолютно. Но вие можете сами да проверите в болницата.

— Само че те нищо няма да ми кажат — горчиво каза тя, — заради проклетата си политика за неразпространяване на сведения за здравето на пациентите.

— Тогава по-добре попитайте неофициалния си източник — подсетих я аз. — В крайна сметка именно поради тази некоректна, подвеждаща и очерняща информация Агенцията за стандартизация затвори тази кухня, макар тя да не е мястото, в което е приготвена вечерята за онова мероприятие. Нали виждате с очите си колко чисто е тук?

— Ммм... — проточи тя. — Трябва да призная, че наистина не изглежда много справедливо.

Още един рунд за Мортън.

Реших да развия предимството си:

— И аз също се почувствах неразположен. Нима мислите, че бих ял от собствената си храна, ако ми беше минала мисълта, че в нея може да има токсини?

— А може би сте се почувствали зле, преди да сготвите храната. И всъщност вие да сте първопричината за замърсяването, а не продуктите.

— Не, помислих за това — възразих аз. — Не съм се чувствал зле преди това, а симптомите са точно както при всички останали. Бил съм натровен по същия начин като тях. Просто не знам от какво. — Налях си още кафе и поднесох каната към нея. Тя поклати глава. — Ще публикувате ли сега във вестника си материал, който оневинява ресторанта ми?

— Може би — каза тя. — Зависи. Сега ще ми разкажете ли интересни подробности за експлозията на хиподрума?

— Зависи — казах и аз. — Ако обещаете да публикувате всичко.

— Не мога да обещавам нищо, преди да е минало през редактора — усмихна се тя, — но понеже той е и мой съпруг, мога да упражня определен натиск.

По дяволите, помислих си разочаровано, край на още една възможност за романтична връзка. Бойката госпожица Хардинг доста ми харесваше. Само дето се оказа госпожа.

Карл и Гари трябваше да влязат в кухнята, за да започнат подготовката за обяда, така че двамата с г-жа Хардинг излязохме в бара за останалата част от интервюто, но не и преди да настоя да бъде сниман в кухнята с колкото може повече блестящ метал като фон.

Разказах ѝ някои пикантни подробности за атентата, без да навлизам в кървави описания. Споменах ѝ накратко за Мери-Лу и колко ужасно се бях почувствал, когато бях научил, че е умряла. Опитах се да опиша безпомощността си в ситуацията, без да признавам, че бях просто тресяща се развалина.

Накрая тя си погледна часовника, затвори бележника и каза, че трябва бързо да си тръгне, понеже имало някои неща, които трябвало да свърши във връзка с отпечатването на поредния брой.

— Това няма да влезе днес — каза ми. — Търсете го утре.

— Чудесно — съгласих се. Стиснахме си ръцете, този път без намек за някакво колебание от нейна страна. — Били ли сте наш гост? — попитах.

— Не, никога.

— Тогава ви каня. Вземете и съпруга си. Когато пожелаете.

— Благодаря — усмихна се тя. — С удоволствие.

Мортън печели с нокаут.

[1] Панчета — вид италиански бекон. — Б.пр. ↑

7.

Анджела Милн се обади рано в четвъртък сутринта и веднага почувствах, че е меко казано раздразнена от съобщението ми. Каза ми съвсем недвусмислено, че с изследванията в болницата всичко е наред и няма никаква грешка, след което ме посъветва да се погледна добре в огледалото и да се попитам на глас: „Кой кого се опитва да изпързая?“.

— Сервирал си зрял фасул, който не е бил правилно сготвен — отсече тя. — Защо не искаш да го признаеш?

Побърквах ли се? Отлично знаех, че в онази вечеря нямаше нито зърно фасул. Всъщност... така ли беше? Бях абсолютно сигурен, че не съм слагал никакъв зрял фасул с ръцете си, сготвен или не. Но можеш ли да бъдеш също толкова сигурен, че не го е направил някой друг? Само че възможно ли бе това — нали щях да го забележа, все пак фасулът е лесно забележим, както може да потвърди всеки, който някога е ял чили. Може да е бил нарязан на ситно и добавен от някого. Но защо? И от кого?

Онази нощ в кухнята бяхме доста хора, не само моят екип. Имаше поне петима-шестима временни помощници, които оформяха порциите, да не говорим, че и всички сервитьори имаха свободен достъп до всичко. Повечето от допълнителните хора бяха от кетъринг агенцията, но към тях имаше и няколко приятели на моите хора, а един-двама бяха от кетъринга на хиподрума, след като няколко от предварително договорените не се бяха явили. Нима някой съзнателно бе отровил вечерята заради някаква кетърингова война? Завист? Абсурд. Нямаше никакво обяснение, но и нямаше как да игнорирам факта, че след като аз не бях сложил фасула в яденето, значи го бе направил някой друг.

Щеше да е дяволски трудно обаче да убедя, когото и да било, че съм прав. Хората — такива като Анджела Милн — щяха да приемат за по-правдоподобно, че съм допуснал елементарна кулинарна грешка, която не желая да си призная.

Сряда вечерта бе преминала в тягостната атмосфера на салон, запълнен на по-малко от една четвърт от пълния си капацитет, макар че сред присъстващите имаше една семейна двойка, които не само бяха гости на катастрофалната петъчна вечеря, но и се бяха почувствали зле след нея.

— Случват се такива неща — каза жената. — Сигурна съм, че вината не е ваша.

Защо не бяха всичките ми клиенти като тях? Попитах ги какво са яли, но те не можах да си спомнят. „Може би зеленчуци?“, опитах се да им помогна. Не, увериха ме те, не били зеленчуци, и сякаш за да ми докажат убедеността си, си поръчаха пържоли.

Четвъртъкът се оказа малко по-окуражителен с оставения на бюрото ми брой на „Кеймбридж Ивнинг Нюз“ който Ричард бе имал съобразителността да иде да купи. Имал много време, така каза, защото имахме само три заети маси с осем куверта общо.

Материалът във вестника бе изграден предимно върху отговорите ми на въпросите на г-жа Хардинг относно бомбата, което ми се струваше съвсем естествено. По-нататък се споменаваше, като развитие на репортажа от броя в понеделник, че ресторант „Хей Нет“ вече е отворен след проверка от местната санитарна инспекция, при която не било намерено нищо заразно. Г-жа Хардинг подчертаваше, че лично е посетила кухнята на „Хей Нет“ и е останала впечатлена от нивото на хигиената в нея. В статията имаше моя снимка на фона на блестящата стомана и предполагам, трябваше да съм доволен, макар статията да се намираше на осма, а не на първа страница, както бих предпочел.

Според мен беше прекалено рано да се очаква някакъв ефект от статията, но в четвъртък вечерта имахме подобрене докъм трийсет процента запълване. Това, разбира се, беше много под обичайния ни показател за четвъртък вечер и все още недостатъчно, за да покрие разходите ни, но въпреки това атмосферата в салона бе малко по-жизнерадостна. Кой знае, може би нещата наистина отиваха към оправяне. В петък нямаше да работим заради погребението на Луиза, така че чак съботната вечер щеше да покаже каква е тенденцията.

Петък бе ден на погребения в Нюмаркет, поне за хората, които познавах.

Опелото на Елизабет Дженингс бе първото в католическата църква „Света Богородица и света Етелдрида“ на Ексетър роуд, до градския център — съвременна сграда, построена през 70-те години в традиционен стил с арки и колони от двете страни на нефа и прозорец с формата на роза високо над западния вход. Голяма църква, създадена за град, в който повечето жители или техните родители са от Ирландия — тази най-католическа страна. Повече от очаквано бе, че погребението на съпругата на един от най-успешните и обичани треньори в страната успя да напълни цялата църква.

Вмъкнах се в края на едва вече претъпкана пейка. Ако бях очаквал, че опелото ще отнеме над час с пълно причастие, щях да си потърся по-удобно място, а сигурно и моят съсед щеше да си помисли дали да се посмести, за да седна. Нийл Дженингс стоически прочете словото за качествата на своята спътница в живота и ни докара до сълзи. Самият той запази самообладание до края и гласът му остана твърд, макар да изглеждаше много по-стар и по-уязвим, отколкото можеше да се предполага за шейсетте му години. Двамата с Елизабет бяха останали бездетни, но нямах представа дали това е по тяхно желание. В резултат на това можеха да прехвърлят на конете онази своя любов, която при други хора се фокусира върху децата им. С преждевременната и насилствена смърт на Елизабет Нийл щеше да има голям проблем — както в личен план, така и в бизнеса си.

Той застана на вратата на църквата и в продължение на поне половин час стисна ръката на всеки дошъл на опелото. Беше един от онези случаи, когато думите са неспособни да предадат човешката скръб. Абсолютно неадекватно аз бях изтръгнал от себе си усмивка със стиснати устни и тъжни очи, които се надявах да казват: „Страшно съжалявам за загубата ти“ и „Знам колко ужасно се чувстваш в този момент“, без да намеря сили и за самите думи, които ми звучаха фалшиво. Той ми се усмихна в отговор със същите опънати устни, но и със смръщено чело и повдигнати вежди, които казваха: „Благодаря ти, че дойде“ и също „Нямаш представа колко самотен се чувствам въкъщи“. Предполагам трябваше да съм благодарен, че не беше свъсил вежди, което щеше да означава: „Твоя е вината, че сега тя не е до мен“.

Задържах се да поговоря с другите опечалени, повечето от които познавах достатъчно добре, за да си кимаме, когато се разминаваме по Хай стрийт. Един от тях бе Джордж Кийли, най-известният треньор в Нюмаркет, чиято жена имаше абонамент за маса в ресторанта ни за всяка събота вечер.

— Здравей, Джордж — казах му. — Ужасен ден, а?

— Кошмарен.

Замълчахме, изправени един до друг.

И последните хора излязоха и Ема Кийли, съпругата на Джордж, отиде при Нийл и го хвана за ръка. Сетих се, че му е сестра. Двамата бавно тръгнаха към нас, после се качиха в черната лимузина, която пое зад катафалката, отнасяща Елизабет в последното ѝ пътуване до гробището.

Джордж поклати глава и сви устни. Зачудих се защо не тръгна с Ема и Нийл към гробището, но от друга страна двамата големи треньори бяха и големи съперници, макар да бяха роднини. Изведнъж Джордж се обърна към мен и каза:

— Съжалявам за миналата събота. След случилото се двамата с Ема просто не бяхме в настроение да вечеряме.

— Заведението така и така не работеше — отвърнах. Реших да не споменавам за катинарите.

— Да, предполагам, че е напълно естествено. — Той направи пауза. — По-добре не разчитай на нас и за утре. А може би... и за по-дълго. Ема ще ти се обади. Окей?

— Окей. — Той се обърна да си ходи. — Джордж... — спрях го и той пак се обърна към мен. — Това решение има ли нещо общо с вечерята на хиподрума в петък?

— Не — неуверено отговори той. — Не знам... И аз, и Ема бяхме адски неразположени цяла нощ. Виж, ще ти се обадим, когато нещата се променят, окей? — И без да чака отговор, се отдалечи с твърда крачка. Реших, че не е в мой интерес да настоявам точно в този момент да размисли.

В два и половина бе погребението на Луиза в Уест Чапъл към Кеймбриджкия крематориум.

Бях посетил семейство Уитуърт в сряда следобед и почти бях успял да се докосна до скръбта и страданието в дома им. Страховете ми, че нейните родители може да свържат скръбта си с работата ѝ в ресторанта, се оказаха повече от неоснователни. Всъщност хората не можеха да намерят думи, за да разкажат как точно тази работа ѝ била вдъхнала увереност, а едновременно с това и финансовата независимост, към която тя така силно се стремяла.

— Не че не ѝ помагахме, разбира се — каза ми баща ѝ, докато се опитваше да преглътне сълзите си. Берил, майката на Луиза, стискаше ръката ми с такава сила, сякаш това можеше да върне дъщеря ѝ. Мъката ѝ бе толкова силна, че жената се оказа неспособна да изтръгне от себе си дори дума през половинчасовия ми престой. Колко жестоко беше за тези мили обикновени хорица единствената им радост в живота, тяхната красива, умна и обичаща да се забавлява дъщеря да им бъде отнета по този брутален начин.

Тръгнах си от дома им по-разстроен, отколкото бях очаквал, и останах да седя в колата си известно време, неспособен да се придвижа с нея до ресторанта.

А погребението на Луиза се оказа най-голямото изпитание за деня.

Гордея се, че съм емоционално стабилен човек, който трудно може да бъде изваден от кожата му или докаран до сълзи. Обаче с мъка се съдържах да не заплача в параклиса, в който се бе настанила скръбта. Стисках зъби толкова силно, че след това с часове ме боля челюстта.

Както беше лесно да се предположи, поне две трети от дошлите бяха младежи, приятели на Луиза от училището. Мисля, че за повечето от тях това бе първото погребение, на което присъстваха. Ако мъката по лицата им можеше да бъде някаква мяра за обичта, на която покойната се бе радвала приживе, тогава Луиза наистина е била обичана от почти всички дошли. А ако скръбта е цената, която плащаме за обичта, а покрусата е цената за обожанието, нямаше съмнение, че Луиза е била в сърцата на своите приятели. Още преди опелото да свърши, няколко от тях бяха изведени отвън, за да се съвземат на чист въздух. Когато отново седнах зад волана, бях просто съсипан.

Но имаше още за преживяване.

Брайън и Джун Уолтърс бяха сред първите ми клиенти, когато бях отворил ресторанта. Навремето Брайън бе колега на баща ми, също стийпълчейз жокей, но двамата бяха останали както големи приятели, така и непримирими съперници. Според мен Брайън бе влязъл онази първа вечер в „Хей Нет“ най-вече за да ме подкрепи като син на покойния му приятел, но след това с жена му бързо бяха станали редовни клиенти, което показваше колко им допада кухнята.

Преди почти трийсет години Брайън бе сложил край на опасностите на състезателната езда и бе постъпил в „Татърсолс“ — компанията, която притежаваше и управляваше световноизвестния пазар на породисти коне в Нюмаркет. Беше положил големи усилия и постепенно се бе изкачил по стълбицата до длъжността търговски директор. Макар да не вземаше глобални решения, все пак той бе човекът, в чиито задължения влизаше да осигури гладката ежедневна работа на всеки и на всичко и той се справяше отлично. Неотдавна се бе пенсионира и се бе готвил да живее дълго и безгрижно като пенсионер в града, в който бе постигнал толкова много. Всъщност заслугите му бяха достатъчни, за да бъде включен в списъка на местните знаменитости, имали нещо общо с „2000 гвинеи“, и предостатъчни, за да седи с жена си на мястото, където бе избухнала бомбата. Дългият му и щастлив пенсионерски живот бе продължил точно шест седмици и един ден.

Брайън и Джун бяха дали живот на четири вече пораснали деца, които нямаха почти нищо общо, понеже двамата се бяха събрали след разводи. Веднъж на следобеден портвайн в моята дневна Джун сподели с мен, че нито той, нито тя са много близки с децата си, понеже разводите им били с много злъч, а децата и на двамата избрали да застанат на другата страна. Като следствие съвместното им погребение — късния следобед във „Вси светии“ — протече без емоции и по-функционално от предишните, които вече бях посетил. Много от същите хора, включително Джордж Кийли, които бях видял сутринта на Хай стрийт за погребението на Елизабет Дженингс, сега се бяха събрали в англиканската църква и за семейство Уолтърс. Колко ли от тях бяха прекарвали часовете между двете погребения в бара на хотел „Рутланд Армс“, който се намираше между двете места за богослужение?

След службата реших да не се присъединявам към кортежа на другите опечалени за „разходката“ до гробището. Вместо това изминах двайсет и петте километра от църквата в Нюмаркет до гарата в Кеймбридж. Когато се качих на влака в 6:50 за Лондон, ми се струваше, че съм прекарал целия ден в долината на сянката на смъртта. Опитах да възстановя душевното си равновесие с джин тоник в уюта на първа класа. Бяха се наслушал за цял живот на „пепел при пепелта“ и „пръст при пръстта“, а от псалм 23 вече ми се повдигаше.

Облегнах се и като отпихах начесто от питието, се замислих за събитията през изтеклата седмица, след галавечерята на хиподрума миналия петък. Седмица, която сега, ретроспективно, ми изглеждаше безкрайна.

Как само някакви си седем дни могат да променят живота на човек! Преди седмица бях уверен бизнесмен, съвестен, уважаван, успешен и спящ като новородено. Щастлив от съдбата си. Една седмица по-късно бях гризана от съмнения психическа развалина, обвинен, че съм масов отровител и лъжец, на път към доста вероятен банкрут и жертва на скапващи кошмари с участието на безкрака жена. И ето че се готвех да зарежа този лесен живот за още по-голяма доза стрес и тревоги в Лондон. Дали... дали не полудяхах?

Влакът навлезе в гара „Кингс Крос“ малко преди осем без четвърт. Би трябвало да очаквам с нетърпение срещата си с Марк. Но не беше така.

— Издигни се над нещата — каза ми Марк, докато вечеряхме. — Имай вяра в себе си и тегли една майна на онова, което си мислят хората.

— Само че трябва по някакъв начин да привличаш клиенти — напомних му. — Което няма как да стане, ако не ти пука за тях.

— Гордън Рамзи^[1] ругае всички наред и го обожават, какъвто е.

— Повярвай ми, в Нюмаркет не би било така — казах му. — Въпреки цялата приземеност на конните надбягвания и репутацията им за дейност, свързана с лош език, хората в тази сфера държат към тях да се отнасят с уважение. Треньорите може да псуват конярите си на воля, но не биха посмели да отронят непристойна дума пред

собствениците. Защото конете ще изчезнат още преди да успеят да избърборят „абракадабра“.

— Но аз не ти говоря за Нюмаркет — възрази Марк, с което отвори темата за причината за идването ми. — Време е да дойдеш в Лондон. Време е да си създадеш име.

Седяхме в ресторанта на „ОКСО Тауър“ на осмия етаж, с изглед към Ситито. Беше едно от любимите ми места и наистина, ако щях да управлявам ресторант в столицата, бих искал да създам нещо подобно на това — комбинация на изтънченост и непринуденост. Разбира се, по-лесно е, когато разполагаш с интересно и необичайно място, а това беше именно такава. Според кратката му история, отпечатана на менюто, ресторантът се намирал върху склад от времето на 20-те години, построен от компанията „Лайбиг Екстракт оф Мийт“, производител на месните кубчета „Оксо“. Когато на компанията било отказано разрешение да сложи на фасадата си светец надпис с търговската им марка ОХО, който да се вижда от отсрещния бряг на Темза, архитектът вградил думата чрез подредбата на прозорците в четирите стени на кулата, която се издигала над склада. Самата компания за „извличане на месо“ отдавна бе напуснала това място, на което сега имаше бутици и жилищни блокове, както и четири различни сладкарници и ресторанти, но кулата с прозорците във формата ОХО бе останала. Оттук и името.

— Е? — попита Марк. — Да не си глътна езика?

— Мислех. Промяната ще е огромна.

— Искаш да си създадеш име, надявам се? — сериозно попита той.

— Да, абсолютно! — отговорих. — Но се боя, че в момента е вероятно да си го създам в таблоидите като масов отровител.

— Само след седмица подробностите ще бъдат забравени. Ще се помни само името ти, а това дори е предимство.

Надявах се, че е прав.

— Ами онова момиче, дето иска да ме съди? — напомних му.

— Не се безпокой за нея — каза той. — Уредете спора по извънсъдебен път и никой няма да пише за него. Дай й сто лири за неприятностите и забрави. Самата идея да съдиш някого за хранително натравяне е глупава. Какво се надява да получи? Едва ли е претърпяла някакви финансови загуби онази вечер, нали?

Беше прав и аз малко се поотпуснах.

Седяхме на удобни сини кожени столове с кръгла облегалка в ресторанта на ОКСО и ми беше приятно да съм в ролята на гост, за когото някой готви. Бях си избрал за предястие пълнени с гъши дроб пилешки гърди със смокинов сос и питка от козуначено тесто, а за основно — агнешки ребра с момици, докато Марк реши да започне с омар и да продължи с прясна треска от Шотландските острови. Въпреки рибата Марк беше човек, който не признава друго вино, освен червеното, така че се наслаждавахме на бутилка великолепно „Шато Латур“ от 90-а година.

— Така-а... — проточи той, когато ни донесоха предястията, — къде сега да бъде нашият ресторант и какъв стил предпочиташ?

Чудех се защо от тези въпроси стомахът ми конвулсивно се свива. Марк бе останал абсолютно верен на първоначалната ни договорка, що се отнасяше до „Хей Нет“. Беше обезпечил финансирането и ми бе дал пълна свобода във всичко останало: място, стил, меню, вина, персонал, каквото и да било. Навремето му бях поискал лимит на бюджета, за да мога да се вместя в него през първата година на съвместното ни начинание. „Между половин милион и милион“, казал ми бе той тогава. „С каква банкова гаранция?“, попитах. „Нотариалният акт за имота и джентълменската ти дума, че ще работиш в заведението поне десет години, ако не се договорим за друго“. В крайна сметка успях да изхарча почти целия му милион, но неговите 50% от печалбата през последните пет години му бяха върнали почти половината сума, а нотариалният акт продължаваше да е в ръцете му. За десет години, с темпото от преди отравянето, „Хей Нет“ беше на път да се окаже много доходна инвестиция от негова страна. На свой ред аз бях горд и очарован, че малкото ми предприятие е толкова успешно, както във финансово отношение, така и със статуса си в града. Най-важно от всичко за мен обаче се бе оказала независимостта ми. Да, може и да бях постигнал всичко благодарение парите на Марк, но ресторантът беше мой и аз вземах всички решения, без изключение.

Дали не долавях във въпросите на Марк някакво намерение да има по-пряко участие в новото лондонско начинание? Или просто си въобразявах? Защо не бе казал: „Къде искаш да бъде *твоят*

ресторант?“, вместо „нашият“? Реших, че моментът не е подходящ да уточнявам.

— Място като това би било добре — отговорих. — Традиционно и съвременно.

— Не може да е и двете — възрази Марк.

— Разбира се, че може — настоях аз. — Този ресторант залага на традиционните ценности като бели покривки, добро обслужване, изтънчена храна, фини вина и в известна степен уединение за гостите. Обзавеждането обаче е съвременно, а в храната има новаторство със средиземноморско и азиатско влияние. В Нюмаркет салонът ми е съзнателно направен така, че да напомня за трапезария у дома, а храната ми е много добра, но с по-малко въображение от онова, което бих си позволил тук. Не че клиентите ми там са по-малко изтънчени от клиентелата тук, съвсем не. Просто те могат да избират измежду по-малко ресторанти и много от тях идват да вечерят в „Хей Нет“ често, някои всяка седмица. При тези редовни посещения те не искат да се чувстват изправяни пред кулинарни предизвикателства и предпочитат храната им да е предсказуема, вместо... експериментална.

— Не се ли отнася това до всички ни? — попита той. — Поръчах си треска. Това ако не е разчитане на предсказуемостта...

— Почакай да видиш — отговорих и се засмях. — Обзалагам се, че ще погледнеш два пъти и ще се запиташ наистина ли това си поръчал. Изобщо няма да ти донесат парче риба, запържена в масло, с чипс, каквато предлагат увита във вестник на кварталната будка. Тук ще ти я сервират с „касалит“ — това е гъста бобена яхния, обикновено от бял фасул, с пюре от ерусалимски артишок. Имаш ли представа как изглежда ерусалимският артишок? Или какъв е вкусът му?

— Не е ли с остри листа, които... осмукваш?

— Това е кръглият артишок — обясних му. — Ерусалимският прилича повече на слънчоглед и се ядат корените му, а те наподобяват повече картофи.

— И е от Ерусалим, така ли?

— Изобщо не е — засмях се. — Не ме питай защо го наричат „ерусалимски“, нямам представа. Но определено няма нищо общо с града.

— Аха — измърмори Марк. — Като небесния Ерусалим значи. Да не би тези артишоци да имат райски вкус?

— По-скоро вкус на ряпа — казах. — И на всичкото отгоре получаваш газове.

— Охо! — засмя се Марк. — Значи ще гледам да съм сам в купето във влака.

Реших, че моментът е подходящ.

— Марк. — Погледнах го сериозно. — Ще имам ли аз думата за всичко в новия ресторант? Както в „Хей Нет“?

Той седеше и ме гледаше. За миг се изплаших, че не съм разчел ситуацията вярно.

— Макс — каза ми накрая. — Колко пъти съм те питал как се продава мобилен телефон?

— Никога.

— Именно. Защо тогава ти ще ме питаш как се управлява ресторант?

— Но ти се храниш в ресторанти.

— А ти не използваш ли мобилен телефон? — контрира той.

— Чудесно — казах. — Обещавам да не обсъждам с теб мобилните телефони, ако ти не обсъждаш с мен ресторанти.

Седеше и ме гледаше. Наистина ли бях надиграл великия Марк Уинсъм?

— Може ли да имам правото на вето? — попита после.

— Върху какво? — поинтересувах се малко войнствено.

— Върху мястото.

Какво можех да кажа? Ако не харесаше мястото, той нямаше да подпише договора за наем или неограничено владение.

— Щом осигуряваш парите, значи имаш право на вето — казах накрая. — Щом не ти харесва, значи не ти харесва, и толкова.

— Окей — каза той. — В такъв случай ще осигуря финансирането. На същите условия както преди?

— Не — възразих аз. — Този път искам повече от петдесет процента.

— Не е ли малко алчно?

— Искам да мога да мотивирам персонала си с участие в печалбата.

— Колко?

— Това ще решавам аз. — Ти вземаш четиридесет процента, аз вземам шейсет и след това аз решавам, без никой да ми се бърка, колко

да раздам като премия на персонала.

— Ще получаваш ли заплата?

— Не — отговорих. — Както досега. Но ще получавам шейсет вместо петдесет процента от печалбата.

— А през началния период? Миналия път получаваше заплата от моята инвестиция през първите осемнайсет месеца.

— Но я изплатих обратно — напомних му. — Този път не ми е нужна. Имам спестявания и ще разчитам на тях, поне вместо заплата.

— Нещо друго? — попита той.

— Да. — Въздъгнах. — Десет години е твърде дълго. Пет години. После ми даваш възможност да изкупя дела ти на справедлива цена.

— Какво разбираш под „справедлива“?

— Ще дам толкова, колкото е най-доброто предложение, което ще получиш — публично или частно — от независима трета страна.

— На какви условия?

— Цената на наема плюс четиридесет процента от тяхната оценка за стойността на бизнеса.

— Петдесет — настоя той.

— Не, четиридесет, и сто процента от наема.

— А ако аз пожелаая да изкупя твоя дял?

— Ще ти струва шейсет процента от стойността на бизнеса, но аз мога да си вървя.

Питах се колко ли ще струва бизнес като този, ако майсторът готвач си тръгне. От друга страна, не можех да си представя при какви обстоятелства той ще пожелае да изкупи дела ми.

Марк се облегна и ме изгледа продължително.

— Пазариш се дяволски неотстъпчиво.

— Че защо не? Все пак аз трябва да върша цялата работа. Твоето задължение е да подпишеш веднъж тлъстия чек и после да си седиш на задника и да гледаш как парите текат. — Надявах се потокът да е към ресторанта.

— Имаш ли някаква представа колко много лондонски ресторанти затварят до една година на безумна загуба? — възрази той. — Все пак рискувам парите си.

— И какво толкова? — поинтересувах се малко нагло. — Имаш много. А аз залагам репутацията си.

— Онова, което е останало в момента от нея — засмя се той.

— Нали сам ми каза да се издигна над нещата и да имам вяра в себе си — припомних му аз. — Е, имам. Няма да затворим до една година, дори не и до две.

Изглежда ме навел глава настрани, сякаш сериозно замислен. После рязко се наведе напред.

— Окей, споразумяхме се. — И ми протегна ръка.

— Просто така? — Чак малко се учудих. — Даже не сме намерили място и нямаме представа за примерния бюджет.

— Нали каза, че това било твоя работа? Аз само пиша чека, така ли беше?

— И какъв ще е чекът?

— Какъвто ти трябва — увери ме той и отново ми протегна ръка.

— Добре... — казах бавно. — Споразумяхме се.

Стиснах сърдечно ръката му и се усмигнахме. Харесвах Марк, харесвах го много. Макар че сигурно адвокатите му щяха да изработят договора, думата му беше закон, както моята бе за мен. Сделката беше сключена.

Бях толкова възбуден, че едва издържах останалата част от вечерята. Когато донесоха треската му, Марк се изсмя. Бях се оказал абсолютно прав.

Към края главният готвач излезе от кухнята и се присъедини към нас за по чаша портвайн. Предната година с него бяхме съдии на кулинарно състезание в една дневна телевизионна програма и сега и на двама ни ни беше приятно да подновим приятелството си.

— Как върви бизнесът в провинцията? — попита той.

— Бива — отговорих му, като се надявах да не му доставят пред вратата „Кеймбридж Ивнинг Нюз“. Питам се, освен това дали би бил толкова дружелюбен, ако знаеше, че с Марк седим в ресторанта му и планираме да нахлуем в неговата територия. — А тук как са нещата? — попитах, колкото да поддържам разговора.

— О, същото — отговори той, без да обяснява какво означава „същото“.

Разговорът продължи в този взаимно необвързващ тон и явно никой от двама ни не искаше да прави персонална оценка на другия. Светът на висшата кулинария е изпълнен с тайни като правителствена разузнавателна служба.

Необходимостта да хванем последния влак за дома ни накара да сложим край на вечерята някъде към единайсет и с Марк тръгнахме по крайбрежната към гара „Уотърлу“. Минавахме покрай кръчми, бистра и пицарии, в които продължаваше да цари весело оживление. Южният бряг бе преобразен от това изобилие от заведения. Макар вече да бе късно, се разнасяха силна музика и гръмогласен смях.

— Къде и кога ще започнеш да търсиш място? — поинтересува се Марк след кратко мълчание.

— Не знам, но колкото е възможно по-скоро — казах и се усмихнах в тъмнината. — Предполагам, че ще се свържа с агенция по имотите и ще видя какво се предлага.

— Нали ще ме държиш в течение?

— Разбира се. — Минахме покрай рекламното пано. На него бе окачен голям плакат с надпис „КФО в РФХ“ с тлъсти черни букви на бял фон. Знаех, че КФО означава Кралски филхармоничен оркестър. — Какво е РФХ? — попитах.

— Какво? — сепна се Марк.

— Какво е РФХ? — повторих и за по-ясно посочих плаката.

— Роял Фестивал Хол — отговори ми той. — Защо?

— Просто така, не знаех — казах и погледнах плаката по-внимателно. КФО. Можеше да се предполага, че през следващия месец Каролайн Астън ще свири на виола в Роял Фестивал Хол. Дали да не отида?

Сбогувахме се пред Националния театър и Марк забърза към самостоятелното си купе, а аз реших да се разходя по моста за пешеходци Голдън Джубилий, за да стигна до метростанция „Ембанкмънт“, северно от реката. По средата на моста спрях и се загледах на изток към високите сгради на Сити, в много от които все още имаше светещи в нощта прозорци.

Някъде сред небостъргачите, едва осветен в сравнение с тях, се различаваше величественият купол на „Сейнт Пол“. Гимназиалният ми учител по история страстно обожаваше тази сграда и бе набил в главите на всички свои ученици някои от свързаните с нея факти. Спомних си, че е била издигната на мястото на предишната катедрала, унищожена от Големия лондонски пожар през 1666 година. Построена само за трийсет и пет години, тя бе останала най-високата постройка в

Лондон в продължение на четвърт хилядолетие, чак до появата на кулите от цимент и стъкло през 60-те години.

Стоях на моста и се питах дали сър Кристофър Рен някога през живота си е изпитвал терзания, че се залавя с проект, който е пряко силите му. Щях ли да се справя аз сега с моя проект?

Вдигнах въображаема чаша към великото постижение и мълчаливо го поздравих: „Сър Кристофър, вие се справихте, аз също ще се справя“.

[1] Гордън Джеймс Рамзи (1966-) — носител на Ордена на британската империя, телевизионна звезда и прочут ресторантьор. Най-известен е с предаванията си „Адската кухня“ (Hells Kitchen) и „Кухненски кошмари“ (Kitchen Nightmares). — Б.пр. ↑

8.

— Зрял бъбрековиден фасул!

— Да, точно такъв, най-вероятно червен. Според изследванията на приетите в болницата във вечерята е имало нещо на име фитохемаглутинин, от което са се разболели всички. Това вещество е известно и като бобен лектин.

Беше събота, късен следобед, и аз имах среща с Карл и Гари в офиса си, преди да отворим за вечеря. В събота не предлагаме обяд — голям брой от клиентите обикновено бяха на състезания.

— Но в онази вечеря нямаше никакъв зрял фасул — взмути се Гари.

— И на мен ми мина тази мисъл — съгласих се, — но от друга страна, взет е материал за изследвания от шестнайсет души в болнични условия и това нещо е било намерено във всеки от тях.

Карл и Гари се спогледаха.

— Нямам представа — каза Гари.

— И къде точно във вечерята може да е бил? — попита Карл.

— Точно това смятам да разбера — казах. — И после ще открия кой го е сложил там.

— Надявам се това не означава, че според теб някой съзнателно е опитал да отрови всички? — забеляза Карл.

— А какво друго да си мисля? — отговорих риторично. — Да разгледаме фактите. Голям брой от ялите онази вечеря са се почувствали зле, включително аз. Причината е била това вещество, а то идва само от зрелия фасул. Нужно ли е да си гений, за да заключиш, че във вечерята е имало червен зрял фасул? Знам със сигурност за себе си, че не съм слагал фасул във вечерята. Следователно го е направил някой друг и вероятно нарочно, за да разболее хората.

— Но защо? — недоумяваше Гари.

— Това вече не знам. — Разговорът започваше да ми писва. — Но е направено от човек, който е имал достъп до кухнята.

— Много хора имаха достъп до кухнята — отбеляза Карл. — Все пак не слагаме охрана на вратата, нали? Да не говорим колко помощници имаше от агенцията, а и сервитьори...

— Имаше и други, от кетъринга на хиподрума — напомних аз. — Но повярвайте ми, най-сериозно смятам да разбера кой е бил.

— И все пак... нямаше ли да го видиш този червен зрял фасул в храната, каквато и да е тя? — Гари се почеса по главата.

— И аз си помислих същото — казах. — Но после реших, че може и да не се види, ако е нарязан на много ситно.

— Колко фасул е нужен, за да бъдат отровени над двеста души? — попита Карл. — И няма ли да е прекалено много, тоест да промени вкуса на храната?

— Потърсих информация на уебсайта на Американското управление за храните и лекарствата в интернет — обясних аз. — Там пише, че четири-пет сурови зърна са достатъчни, за да накарат хората да се почувстват доста зле. Пак там се казва, че ако се загреят до не повече от 80 градуса по Целзий, зърната стават пет пъти по-токсични от суровите, което означава, че би било достатъчно само по едно на човек. И пак предупреждават, че атаката е стопроцентова, тоест поражява всички, които са яли.

— Но къде са били? — не се успокояваше Гари.

— Мисля, че може да са били в соса — казах. Никой не би усетил вкуса на полусурово зърно фасул, особено ако е фино нарязано и смесено с гъби шантерел, трюфели и пресен лук, да не говорим в комбинация още и с бяло вино, бренди, чесън и сметана.

— Но нали ти лично редуцира виното в соса? — сети се Карл. „Редуциране“ означава да се загрее сосът така, че да заври, и да се изчака част от течността да се изпари. — Което е щяло да направи фасула безвреден, ако е бил в него.

— Значи е добавен след редуцирането — казах. — В соса имаше сметана, за да се сгъсти и обогати на вкус. И не е врял след прибавянето на сметаната. — Нямаше нужда да им обяснявам, че иначе сметаната щеше да се пресече в киселата среда на виното.

Спомних си пак вечерята. За да има достатъчно сос, бях използвал четири алуминиеви готварски тенджери — същите като онези за домашна употреба, само че доста по-големи. От „Стрес-Фри Кетъринг“ бяха предоставили такива с максимален обем от шест

литра. Бях пресметнал, че ще ми трябват около 50 милилитра сос на човек. Това означаваше, че за 250 порции са ми нужни дванайсет и половина литра сос. И аз го бях приготвил на четири пъти, просто за да се предпазя от пресичане на целия сос, ако рискувам да го направя наведнъж. Сосът се получи и четирите пъти, а на всичко отгоре остана много неизползван. Спомнях си го много добре, понеже обичам този сос, така че си сложих допълнително в моята порция. Късмет, какво да се прави.

Четирите тенджери бяха останали в зоната за сервиране, където оформяхме ястията в чиниите с нарязаните пълнени пилешки гърди, печените пресни картофи и соса, всичко гарнирано със стръкче магданоз върху картофите. Тенджерите бяха достатъчно горещи и щяха да задържат температурата си по време на сервирането, ако просто ги оставехме на топлия стоманен плот за сервиране. Казах на един от временно наетите помощници да разбърква постоянно соса, за да не му позволи да се раздели на слоеве. Той и без това се бе оказал безполезен за по-сложни задачи и аз го запомних, понеже ми отне известно време да му обясня какво се изисква от него, още повече че английският му не бе достатъчно добър. Реших, че е чех, поляк или от друга източноевропейска страна — напоследък в кетъринга не можеш да се разминеш от такива.

Като помислих, прецених, че бе имало около десетминутен прозорец, през който би могло да се добави фасулът към соса, и това бе интервалът между изнасянето от кухнята до сервирането му. По това време аз влизах и излизах от салона. Така или иначе имаше предостатъчно време, през което тенджерите не бяха пред очите ми. Поради мястото, където бяха оставени — между кухнята и салона за гостите, — почти всеки от персонала бе имал възможност да добави нещо към съдържанието им. Но пък моят „разбъркван“ или някой друг все щеше да го види. Какво и как беше станало?

— И какво ще правим? — попита Гари.

— Не можем да направим нищо повече от това да продължаваме както досега — казах аз. — Имаме шейсет и пет резервации за вечеря и поне досега никой не се е обадил да отмени.

Телефонът на бюрото иззвъня. Защо ли не си държах глупавата уста затворена? Вдигнах слушалката.

— Ало? Ресторант „Хей Нет“.

— Макс? Ти ли си? — разнесе се в ухото ми женски глас.

— Да.

— Обажда се Ема Кийли. Вчера си говорил с Джордж на погребението на Елизабет.

— Да — потвърдих, — видяхме се. Моите съболезнования за Елизабет.

— Благодаря. Ужасно е, особено за бедния Нийл. — Тя направи секундна пауза. — Но животът продължава, нали?

— Да, така е. Кажй какво има?

— Ами... Джордж ми каза, че отменил резервацията ни за тази вечер.

— Да, отмени я. Каза да оставим да мине малко време.

— Той е глупак — въздъхна тя. — Още имаме гости у нас, а къщи няма нищо за ядене. Интересно какво смята, че мога да направя. Да отида в „Индийският раджа“? — „Индийският раджа“ беше долнопробно заведение на Пелис стрийт, където правеха ястия с къри за къщи. Дори не би ми хрумнала мисълта, че Ема Кийли е чувала за него, а колкото да влезе там... Господи! — Би ли приел четирима души за осем и половина? — каза тя с глас, в който се долавяха нетипични за нея умолителни нотки.

— Разбира се, че ще ви приема. Очаквам с нетърпение да се видим.

— Чудесно. Е, до довечера. — Това вече беше казано с нескрито облекчение. Опитах се да си представя каква кавга се е разразила между нея и Джордж.

Затворих и погледнах Карл и Гари.

— Още четири резервации за довечера. — Усмихнах се. Господ да благослови семейство Кийли.

Двамата отидоха в кухнята, за да започнат подготовката за вечерта, а аз се заех да свърша с документите. Прелистих купчината, за да се уверя, че няма неплатени сметки, изискващи незабавна реакция, и попаднах на бележка за доставка от „Лий Фудс“ — доставчика, който бях използвал за галавечерята. Прегледах пак списъка на продуктите, сякаш бе възможно да не съм забелязал зрелия фасул. Нито следа от нещо такова. Естествено, че не можеше да има. Бях готов да се закълна над гроба на баща ми, че не съм слагал зрял фасул във вечерята.

Обадих се на Сюзан Милър на мобилния й телефон.

— Здравсти, Сюзан. Обажда се Макс Мортън. Съжалявам, че те безпокоя в събота следобед. Имаш ли минутка?

— Давай — въздъхна тя. — И без това съм в офиса. Имахме сватба днес и все още съм на работа.

— Не знаех, че правите сватби на хиподрума.

— О, правим — увери ме тя. — Повечето съботи през лятото, когато няма надбягвания, разбира се. Използваме хонконгския апартамент за церемонията и често ресторант „Шампионска галерия“ за приема. Получава се доста добре.

— Е, човек се учи, докато е жив — коментирах аз.

— Е, какво мога да направя за теб? — върна ме тя към обаждането ми.

— Интересува ме дали имаш копие на списъка на гостите от миналия петък вечерта.

— Естествено — каза тя. — Никакъв проблем. В компютъра ми е. Веднага ще ти го изпратя с имейл.

— Благодаря. И още нещо... Разполагаш ли с имената на помощниците, които намери чрез агенцията?

— Не. Агенцията ми даде само броя, без имена.

— Но, ако помниш, някои от тях не се явиха и се наложи в последния момент да привлечем няколко от твоите хора — припомних ѝ. — Случайно да имаш имената на онези, които не се явиха, и тези от вашите, които ги заместиха?

— Ще ти изпратя и телефонния номер на агенцията и можеш да питаш направо тях — каза тя. — Защо ти трябва имената на моите хора?

Доколко можех да ѝ се доверя? Тя доста чевръсто се бе дистанцирала от мен, когато на бюрото ѝ се бе появило писмото от Каролайн Астън. Дали сега нямаше да си помисли, че търся изкупителна жертва?

— Имам основания да смятам, че в храната е попаднало нещо, което не е трябвало да бъде в нея — казах, — така че се опитвам да науча имената на всички, имали достъп до храната, за да имам шанс да разбера кой го е направил.

Дълга пауза в слушалката.

— Да те разбирам ли, че според теб някой от моите хора е виновен за отравянето на гостите? — с леден глас се осведоми Сюзан.

— Не — побързах да я успокоя. — Не твърдя такова нещо и не си го мисля. Твоите хора бяха определени в последната възможна секунда, така че няма начин някой от тях да е знаел предварително и да се е подготвил. — И наистина изглеждаше доста невероятно някой да може да купи и подготви доста голямо количество зрял фасул за толкова кратко време. — Имената ми трябват, за да мога да ги задраскам в списъка. — Усецах, че започвам да говоря като полицай.

— Ще потърся тази информация — каза тя. — Но ще трябва да ги попитам дали са съгласни да ти дам имената им.

— Разбира се.

— Наистина ли смяташ, че храната е била отровена умишлено?

— Сюзан — казах, — знам, че звучи налудничаво, но нямам никакво друго обяснение. Изследванията на болницата доказват извън всякакво съмнение, че в храната е имало вещество, което аз не съм сложил в нея, така че какво друго според теб трябва да мисля?

— Какво вещество?

— Предпочитам да не казвам — отговорих. И сам не знам защо ми хрумна, че запазването на някои неща в тайна може да се окаже полезно. Може би се надявах, че ще подлъжа извършителя да изрече сам „зрял фасул“, без да съм споменавал тази фраза. Бях сигурен, че съм чел за този номер в детективен роман и полицаят бе решил случая на мига.

— На мен всичко това ми се струва прекалено потайно — каза тя. — И честно казано... малко измислено. Защо, за бога, някой ще иска да трови толкова много хора?

— Не знам — признах. — Но защо толкова много хора изпитват неудържимо желание да счупят нещо? Не всичко на този свят има логично обяснение.

— И полицията издирва онзи, който го е извършил? — недоверчиво попита тя.

— Не съм сигурен. По-скоро ми се струва, че тяхната голяма грижа в момента е съботният атентатор.

— Може и да си прав — замислено каза тя. — Те определено са на хиподрума и заради тях едва не се наложи днес да отменим венчавката. За щастие не използваме трибуната на финиша, която ще остане затворена през следващите месеци. Но ти на всяка цена трябва

да информираш полицията, ако имаш някакви подозрения относно вечерята.

— Може и да го направя — казах, макар за себе си да смятах, че полицаите ще вярват на същото, на което вярваше Анджела Милн, а именно че аз просто съм сервирал несварен фасул и не искам да си го призная.

— Какво друго смяташ да предприемеш? — попита тя.

— Може би нищо. — Въздъгнах. — Някакво хранително натравяне, което в крайна сметка не е навредило никому задълго, едва ли изглежда важно, сравнено с атентата. — Да не говорим, помислих си, че може да се окаже по-добре за моята репутация и реномето на ресторанта, ако споменът за инцидента бъде оставен да отшуми, вместо да се раздухва.

— Е, обади ми се, ако мога да помогна с нещо — каза Сюзан.

— Благодаря, може да се възползвам — обещах аз. — И не забравяй списъка на гостите и подробностите за агенцията.

— Вече ти ги пращам — отговори ми тя и чух в слушалката тракането по клавиатурата. — Готово... Трябва да ги получиш всеки момент.

— Чудесно, благодаря. — Затворих и вперих поглед в компютъра си.

„Имате нова поща“, съобщи ми синтезиран глас и наистина, след едно-две щраквания с мишката на екрана се появи списъкът на гостите на галавечерята. Как ли са се оправяли хората преди появата на електронната поща?

Прегледах списъка, но понеже няхах никаква представа какво търся и защо го правя, го разпечатах и го оставих върху останалата очакваща реда си документация. По липса на по-добра идея влязох в интернет.

Потърсих информация за КФО и скоро потънах в подробности за концерти и опери с участието на Кралската филхармония. Съвсем естествено не беше никакъв проблем да намеря програмата на Роял Фестивал Хол. Нещо повече, оказа се, че ако желая, мога само с няколко щраквания да си купя билет. Забелязах, че тази вечер и по-голямата част от следващата седмица оркестърът изпълнява творби на Сибелиус и Елгар в Карнеги Хол, Ню Йорк. Късметлийка си ти,

Каролайн Астън, помислих си. Бях посетил Ню Йорк миналата пролет и бях изживял там незабравими моменти.

Погледнах телефонния номер на г-ца Астън в бележника си, където го бях записал в сряда сутринта, когато ми се бе обадил Бърнард Симс. Ако се намираше в Ню Йорк, нямаше как да си е у дома сега. Три пъти набрах номера ѝ на телефона си, без да натискам бутона за последната цифра. Дали нямаше да има гласово съобщение, за да чуя гласа ѝ? Четвъртия път довърших номера и дори оставих телефона ми да ѝ позвъни два пъти, но нервите ми не издържаха и прекъснах. Може би не живееше сама и някой щеше да отговори.

Поиграх си с телефона още малко и накрая позвъних още веднъж. Този път ми отговориха на първото позвъняване.

— Ало? — попита женски глас.

Ами сега? Нямаше записано съобщение! В ухото ми се разнасяше гласът на жив човек.

— Каролайн Астън? — попитах, абсолютно уверен, че тя се намира на пет хиляди километра оттук.

— Да — потвърди тя. — Какво обичате?

— Ъ-ъ... — запънах се идиотски, — искате ли да си купите стъклопакет?

— Не, благодаря — отсече тя. — Довиждане! — И затвори.

Глупак, изругах се наум. Сърцето ми се мъчеше да изхвъркне от гърдите. Пълен глупак! Оставих телефона и той веднага иззвъня.

— Ало?

— А *вие* не искате ли да си купите стъклопакет?

— Моля?

— Видяхте ли? Защо мислите, че аз бих искала да си купя стъклопакет от човек, когото не познавам и който ми звъни изневиделица? Както на вас идеята не ви харесва, така не ми харесва и на мен.

Не знаех какво да отговоря.

— Извинявам се — казах. Да, така поставен, въпросът изглеждаше тъп дори и на мен.

— Кой сте вие все пак? — продължи тя. — Защото не ви бива много в продажбите.

— Откъде имате номера ми? — попитах.

— Идентификация на позвъняващия — напомни ми тя. — Не подозирах, че телефонният номер на хора като вас може да се вижда. По-интересно е вие откъде разполагате с номера ми.

Нямаше начин да ѝ кажа истината, но каквото и друго да ѝ кажех, то само щеше да ми донесе по-големи неприятности. Реших да се оттегля, без да губя достойнство.

— Вижте... съжалявам, но в момента съм зает. Довиждане — измънках и побързах да прекъсна. Дланите ми бяха потни. Тъпо, тъпо, тъпо!

В кухнята заварих Карл саркастично да обяснява на един от общите работници, че преди да измие тигана, трябва да изхвърли цялата храна от него.

Въпреки името си общите кухненски работници рядко правят друго, освен да стоят с ръце до лактите в гореща вода и да мият тенджери и тигани. В „Хей Нет“ имахме двама. Поне такава бе идеята, защото общите кухненски работници както идват, така и си отиват — без обяснение, без сбогуване, просто безследно се изпаряват. В момента имахме мъж на петдесетина години, чийто баща бе дошъл в Англия от Полша през 1940, за да се сражава с Кралските военновъздушни сили срещу нацистите. Всичките му имена бяха непроизносими, с много „ш“-та и „пш“-та, но той говореше с подчертан есекски акцент и много „мизлеше“. „Мизля да си одя у дома“, казваше. Или: „Мизля да пия чаа чай“. Беше на работа при нас вече от година — много над нормата, но странеше от другите и рядко общуваше с когото и да било.

Другият се казваше Яцек, беше на работа от три седмици и нищо не струваше като мияч. Той поне бе типичен представител на кандидатите, които ни пращаха от местния център за намиране на работа — беше под трийсетте и идваше от една от новите страни членки на Европейския съюз. Английският му беше ужасен, но все пак бе успял да ме помоли за помощ при изпращане на пари всяка седмица на жена му и малката му дъщеря, които все още се намираха в родината му. Изглеждаше доволен от живота, винаги беше усмихнат, тананикаше си и беше повлиял положително на духа в кухнята след събитията от миналата седмица. Сега стоеше пред Карл и кимаше, сякаш молеше за прошка. Съмнявах се, че разбира дори част от тирадата на Карл. Но бях убеден, че долавя сарказма в тона и че той не

му допада. Съжалявах този човек — да е толкова далече от дома и семейството си.

Карл ме погледна за миг и аз изобразих с устни „Достатъчно“. Яцек беше от съвестните работници и не исках да го загубя в момента, не на последно място, защото и двамата общи работници като че ли се спогаждаха и никой от тях не пиеше, което е големият бич при тези хора.

Карл млъкна по средата на изречението и освободи провинилия се с махване с китка. Яцек се размина с мен на път към умивалниците и аз му се усмигнах. Той ми намигна и ми се усмигна в отговор. Помислих си, че в този общ кухненски работник има повече, отколкото изглежда на пръв поглед.

Съботната атмосфера подсказваше, че „Хей Нет“ е на път да се съвземе. Вярно, че все още бяха заети само две трети от масите ни, но из бара и салона се носеше приглушеният шум на възбудени разговори и ужасът от предната седмица изглеждаше забравен, поне засега.

Джордж и Ема Кийли и гостите им пристигнаха точно в осем и трийсет, седнаха на обичайната си маса и изглежда, се забавляваха, макар и не шумно. Не бе спомената и дума от дискусиата ми с Джордж по време на погребението, но когато си тръгнаха, Ема се обърна към мен и каза:

— До другата седмица, както обикновено.

— За шестима? — уточних аз.

— Резервирам за шестима — каза тя. — Ще потвърдя в петък.

— Прекрасно. — Усмигнах ѝ се.

— Откри ли от какво ни тръшна всички миналата седмица? — попита тя.

Джордж изглеждаше ужасен от нетактичността на жена си.

— Не съвсем — опитах да се измъкна. — Май вечерята е била замърсена.

— С какво? — не ме остави на мира Ема.

— Още не съм сигурен. — И сам не знаех дали не споменавам за несварения зрял фасул от притеснение. — Засега се мъча да разбера как някой е успял да сложи нещо в храната.

— Да не намекваш, че било направено нарочно? — смая се тя.

— Това е единственият възможен извод.

— Въобразяваш си — обади се Джордж.

— На теб може и така да ти изглежда — отговорих, — но какво друго да мисля? Представи си, Джордж, че си имал кон, който се носи като вятъра на тренировки, но на състезание се влачи като в каруца, а после дава положителен резултат за наркотици. Ако си абсолютно сигурен, че лично ти не си му давал нищо, което да го забави, трябва да приемеш, че го е направил някой друг. Същото е и с мен: аз съм абсолютно сигурен, че не съм сложил в онази вечеря нищо, с което да разболея гостите, но изследванията показват, че е имало хранителна отрова, значи някой я е сложил там. Което, поне според мен, може да бъде направено само нарочно. Но те уверявам, че ще открия кой е отговорен.

За момент ми мина мисълта, че може би не бива да им казвам толкова много, но за разлика от другите хора, те ме подкрепяха в труден момент, така че донякъде им го дължах.

— Е, поне за нас това се оказа голям късмет — каза Ема.

— Как? — Погледнах я изненадано.

— Бяхме поканени на обяда, на който гръмна бомбата — обясни тя. — И не дойдохме само защото и двамата бяхме изкарвали кошмарна нощ. Това ако не е късмет! Макар че, ако трябва да съм честна, в събота сутринта ти бях бясна. — И ме мушна в гърдите с пръст. — Нямах представа с какво нетърпение очаквах онова състезание. Както и да е, всичко стана сякаш с божията благословия. — Тя ми се усмихна. — Така че ти прощавам.

Усмихнах ѝ се в отговор и сложих ръка върху нейната.

— Значи всичко е наред. — Имах правило да реагирам само позитивно на опит за флирт от страна на мои клиентки на възрастта на майка ми. Това е добре за бизнеса.

— Хайде, Ема — подкани я Джордж, — трябва да тръгваме, Питър и Таня ни чакат. — И махна с ръка към гостите им, които търпеливо чакаха на входа.

— Добре де, Джордж — раздразнено отговори тя, — идвам. — Надигна се на пръсти за целувка, наклони се напред и нямах избор, освен да я млясна по бузата. — Лека нощ — каза тя. — Вечерта беше прекрасна.

— Благодаря ви, че дойдохте — казах искрено.

— Позволявам ти да ни тровиш всеки път, когато това спасява живота ни — пошегува се тя.

— Благодаря. — Бях затруднен да измисля подходящ отговор.

Джордж — вече пристъпваше от крак на крак — изпъшка:

— За бога, скъпа...

Ема с въздишка се подчини. Проследих ги с поглед през прозореца как се качват и заминават с чисто новия си супермодерен мерцедес.

Вече знаех за трима души, които бяха поканени във взривената лежа, но не бяха успели да отидат заради неразположението си след злополучната вечеря. Бедният Нийл Дженингс искаше да е бил там с Елизабет, но семейство Кийли не съжالياха. По свой перверзен начин те бяха доволни, че са били отровени. Може би и в най-черното зло има по един светъл лъч.

Заради малкото хора в ресторанта обслужването бе светкавично, така че последните клиенти си тръгнаха малко преди единайсет. Помнех съботни вечери, когато бяхме сервирали портвайн и бренди до полунощ, а в един-два случая едва бях отпратил запилите се чак след един.

Седях в офиса и се молах най-лошото да е отминало. Ако успееш да предотвратиш иска срещу мен в зародиш и да признае невежеството си във връзка с отровните бъбрековидни бобени зърна, може би всичко в „Хей Нет“ щеше да се оправи, ако не изцяло, то поне за няколкото месеца, от които се нуждаеш, преди да бъда готов да обявя преместването си в големия град. Толкова много ли исках?

Погледнах си часовника. Единайсет и петнайсет. Време беше да се прибирам. Веднъж, по изключение, и аз можех да си легна рано.

Телефонът до лакътя ми иззвъня.

— Ало? — казах в слушалката. — Ресторант „Хей Нет“.

Никакъв звук.

— Ало? — повторих по-настойтелно. — Ресторант „Хей Нет“.
Какво желаете?

— Защо ми каза, че продаваш стъклопакети?

— Тъ... — измънках, неспособен да измърдя смислен отговор.

— Е? — настоя тя. — Чакам!

— Не знам защо — измърморих победен.

— Ти идиот ли си, или се правиш на идиот?

Вероятно бях.

— Не — отговорих в слушалката. — Може ли да обясня?

— Чакам — повтори тя.

— Не тук, не сега и не по телефона — заявих. — Може ли да се срещнем?

— Откъде имаш телефона ми? — не ме оставяше на мира тя.

— От указателя — излъгах аз.

— Мен ме няма в указателя.

— О... Не помня... Може би от оркестъра.

— Те имат само мобилния ми номер.

Затъвах все повече и все по-дълбоко.

— Вижте... — казах аз, — ако се видим, ще ви обясня всичко.

Каня ви на вечеря.

— Кракът ми няма да стъпи в Нюмаркет — отсеке тя. — Няма да ти дам още един шанс да ме отровиш.

— Изберете сама мястото и вечерята е от мен. Където и да е.

Къса пауза.

— Гордън Рамзи — каза накрая тя.

— В „Клариджис“? — уточних.

— Естествено, че не там. Ресторант „Гордън Рамзи“ на Роял Хоспитал роуд. Свободна съм всяка вечер тази седмица до петък.

Ресторант „Гордън Рамзи“, освен че е един от най-скъпите на света, е известен с това, че е практически недостъпен. Резервации за него се приемат цял ден от 9 сутринта нататък, правят се поне два месеца предварително, а заведението най-често е препълнено всеки ден до десет и половина вечерта. Щеше да се наложи да използвам професионалните си връзки, за да резервирам маса за текущата седмица.

— Ще ви се обадя — казах.

— Ще чакам — каза тя с тон, който казваше, че се съмнява във възможностите ми да го направя.

— Защо не сте в Ню Йорк? — попитах без никаква връзка с нищо.

— Заради проклетата ти вечеря — сопна се тя. — Не можах да се добера до летището миналата събота и ме смениха.

— О... — проточих безпомощно.

— „О“ е слаб израз. От месеци с нетърпение чаках да замина за Ню Йорк, а ти провали всичко.

— Съжалявам — прошепнах.

— Това признание на вина ли е?

Представих си как Бърнард Симс подивява.

— Не, разбира се, че не е.

— Според моя агент трябва да ти съдѐра кожата — обясни тя. — Той настоява да искам поне десет хиляди.

Спомних си съвета на Марк, прецених, че май ще ми трябват повече от сто лири, за да се отърва от нея, и казах:

— Мисля, че агентът ви преувеличава.

— Така ли мислиш? — язвително се осведоми тя. — За твое сведение не загубих само заплатата си по време на турнето. Няма никаква гаранция, че пак ще ме приемат в оркестъра, когато се върнат. Директорите ни не знаят какво е морал. Току-що ме повишиха в първа виола — и да ми се случи това!

— Кажете ми — изкашлях се, за да сменя темата, — каква е разликата между цигулка и виола?

— Какво?! — изкрещя тя в ухото ми. — Ти не ме ли чу? Казах, че може да загубя кариерата си!

— Сигурен съм, че това не може да е истина — казах примирително. — Успокойте се. Не е добре за кръвното.

Пауза.

— Можеш да скъсаш нервите на човек — въздъхна тя.

— Същото казваше и брат ми.

— И е бил абсолютно прав. — Пауза. — Е?

— Е, какво? — Не я разбрах.

— Какво ще направиш?

— Нищо — отговорих.

— Нищо!? В такъв случай ще се видим в съда.

— Окей — съгласих се. — Но каква наистина е разликата?

— Разликата?

— Между цигулката и виолата?

— Виолата гори по-дълго от цигулката — отговори тя.

— Какво? — Пак не я разбрах.

— О, съжалявам — засмя се тя. — Това е стара шега между музикантите. Ние, виолистите, сме обект на най-хапливите вицове

сред колегите. Свикнали сме и наистина не ни пука. Според мен останалите просто ни завиждат.

— Та каква значи е разликата? — настоявах да разбера.

— Това са различни инструменти.

— Знам. Но изглеждат доста еднакви.

— Не, не е така — натърти тя. — Виолата е много по-голяма от цигулката. Това е все едно да кажеш, че китарата прилича на чело.

— Не прилича — възразих аз. — Примерът е глупав. Челото се подпира вертикално на пода, а китарата се държи хоризонтално в ръце. И това е най-малкото.

— Ха! — възкликна тя. — Само че Джими Хендрикс е свирил на китара, като през повечето време я е държал вертикално.

— Това не е довод. — Засмях се. — Знаете какво искам да кажа. И на цигулка, и на виола се свири с лък, а те се държат под брадичката.

— Или с пръсти — уточни тя. — *Пицикато*. И не толкова под брадичката, колкото на рамото.

— Това не означава ли, че брадичката е във въздуха?

— Може — съгласи се тя. Тонът ѝ издаваше, че се усмихва. Реших, че моментът е подходящ за приключване на разговора, преди отново да започне да ме разпитва откъде знам телефона и професията ѝ.

— Ще се обадя за вечерята — обещах. — Вероятно ще е във вторник. — Вторник бе от най-малко натоварените ни дни в „Хей Нет“ и често си позволявах да отсъствам вечерите, за да готвя на други места.

— Ти наистина ли вярваш, че можеш да резервираш маса? — поинтересува се тя.

— Разбира се, че мога — уверих я. — Няма никакъв проблем.

Надявах се да съм прав. Това можеше да ми спести десет хиляди.

9.

Предложиха ни маса за двама до стената, в съседство с входа. Е, не беше най-добрата в заведението, но Каролайн бе видимо впечатлена.

— И за миг не съм допускала, че ще успееш да осигуриш маса — бяха първите ѝ думи, когато дойде. — Честно казано, ако подобна мисъл ми бе минала през главата, изобщо нямаше да го предлага. Защото изобщо не съм сигурна, че искам да съм тук. — Смръщеното ѝ лице подсказваше, че говори истината.

Не бях сигурен как да възприема подобен коментар, но тя бе дошла и за момента това бе най-важното. Пред последните два дни бях положил големи усилия да си спомня струнния квартет на галавечерята. Знаех, че всички носеха дълги черни рокли, а косата им беше стегната в опашка, но за нищо на света не можех да извикам лицата им в съзнанието си. Но познах Каролайн в мига, в който влезе през парадния вход на ресторант „Гордън Рамзи“.

Резервирането на масата се бе оказало трудно и ми бе струвало припомнянето на стари услуги и обещанието за бъдещи.

— Съжаляваме — отговориха на телефонното ми обаждане, развеселени от наивността ми, — но масите обикновено се резервират около два месеца предварително. — Тонът бе такъв, че не се налагаха уточнения, че два дни е просто абсурдно.

Аз обаче не бях известен — макар и не за всекиго — майстор готвач без основания. В света на висшата кулинария конкуренцията може и да е жестока и главните готвачи може да мечтаят да опрат готварските си ножове в гърлата на своите съперници, но дълбоко в себе си ние знаем, че имаме нужда от събратята си живи и в добро здраве не само за да поддържат огъня на интереса към всичко свързано с кулинарията, но и за да имаме кого да каним на телевизионните програми, които водим.

След като продадох душата си ако не на дявола, то поне на неговия готвач, и след като обещах неща, които макар и не непременно

невъзможни, поне бяха дяволски трудни за изпълнение, получих в замяна предложението за малка масичка, която щяла да бъде „сложена в девет часа допълнително към вече пълния салон. Но непременно до вратата“.

— Прекрасно — казах. Вече щях да се съглася да ни сервират и на тротоара отвън.

— Сигурно познаваш добре Гордън Рамзи, за да уредиш това. — Каролайн ме погледна въпросително.

— По-скоро става въпрос за колегиална любезност. — Усмихнах се. Крайно време беше и аз да мина на „ти“. — Ние, готвачите, сме едно голямо братство, нали разбираш. — Пълна дивотия, но звучеше по-добре от истината, че се бе наложило да се моля за проклетата маса. Вече не бях сигурен дали искът за десет хиляди лири в крайна сметка нямаше да ми излезе по-евтино.

— Готин ли е? — попита тя. — Винаги се държи много грубо в телевизионните си програми.

— А, свестен е — казах. — Онова е просто за пред камерата. — В действителност не познавах Гордън Рамзи, но не исках да признавам това пред Каролайн... или поне засега.

— Е... — смених темата, — разкажи ми сега с какво се занимаваш.

— Правя музика — отговори ми тя. — Така, както ти правиш храна. Значи ти поддържаш хората физически, а аз — духовно. — И се усмихна на шегата си. Усмивката преобрази лицето ѝ. Сякаш някой дръпна пердетата на стая и пусна в нея утринното слънце.

— Не беше ли казал някой за музиката, че е храна за душата? — напомних аз.

— Точният цитат всъщност е за страстта — поправи ме тя. — „В човешката душа със сигурност няма страст, но тя намира храна в музиката“. Не мога да си спомня кой точно го е казал, нито дори съм сигурна какво точно означава, но фразата е гравирани на дървена дъска в моето музикално училище.

— И кое е то?

— КУМ — отговори тя: — Кралското училище за музика.

— А-а-а... — проточих. — А защо точно виола?

— Това вече идва от прогимназиалните ми години. Учителката ми по музика беше виолист и исках да стана като нея. Тя беше

страхотна. — Каролайн отново се усмихна. — Научи ме да се наслаждавам на изпълнението. Това е дар, за който винаги ще съм ѝ благодарна. Много от колегите ми в оркестъра обичат музиката, но не се наслаждават на изпълняването ѝ. А жалко. За мен същността на музиката е в изпълнението. И затова казах, че правя музика, а не я свиря.

Седях и я наблюдавах. Паметта ми не ме бе излъгала: беше висока и елегантна, макар тази вечер да не бе облечена в дълга черна рокля, а в кремава пола и прилепнала по тялото ѝ сребриста блузка, която ускоряваше пулса ми всеки път, когато тя се наклонеше напред. Косата ѝ бе светлокестенява, но не руса, и бе стегната както предния път в опашка.

Появи се сервитьор и се осведоми дали вече сме решили. Отворихме менютата.

— Какво е „пиед дьо кошон“? — попита Каролайн.

— Буквално означава „свинско краче“. Много е вкусно.

Тя сбърчи прекрасния си нос.

— За мен „лобстер равиоли“ и после агнешко. А какво е „пумпалка“?

— Вид гъба.

— Отлично, значи агнешко със сос „пумпалка“. — Това ми напомни за предишния сос от гъби — онзи, който вероятно я бе накарал да се почувства зле. Реших да не го споменавам.

— За мен „пиед дьо кошон“ и морски костур.

— Благодаря, сър — каза сервитьорът.

— Какво би искала да пиеш? — попитах.

— Бих предпочела червено — поколеба се тя, — но ти си поръча костур...

— Значи червено — прекъснах я. Поръчах умерено скъпо „Медок“... или поне умерено скъпо за предложената ни листа, защото в „Хей Нет“ това щеше определено да е най-скъпата бутилка. Май се налагаше да привиквам към лондонските цени.

— Е, с какво се натрових? — попита тя, като съзнателно или неволно зададе най-важния въпрос. — И откъде намери телефонния ми номер? И как знаеш толкова много неща за мен?

— Каж ми нещо — казах, като игнорирах въпросите ѝ. — Как така се озова в струнен квартет на хиподром в Нюмаркет, при

положение че свириш в КФО?

— Свирия с КФО, а не за тях — бързо ме поправи тя. — Разликата е съществена.

Това ми напомни за баща ми: той мразеше хората, които казваха, че е паднал от коня, докато според него бе паднал конят и това било причината той да се озове на земята. За него тази разлика бе най-важното нещо в живота.

— А защо струнен квартет?

— Приятелки от колежа — обясни тя. — Четирите плащахме таксите за обучение, като свирехме заедно вечер и през уикендите. Канеха ни къде ли не, като започнеш от сватби и свършиш с погребения. Беше отлична школа. Две от нас сега сме професионалистки, а едната от другите две преподава. Джейн, четвъртата, е майка на пълно „работно“ време в Нюмаркет. Точно нейна бе идеята да се съберем пак миналата седмица. Все още го правим, когато можем, но вече става все по-рядко с вечните ни ангажменти. Но когато стане, е много забавно. Освен миналата седмица, разбира се. Тогава не беше забавно... искам да кажа, в крайна сметка.

— Да... — въздъгнах аз, — за което искрено съжалявам. Но ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, аз също бях страшно зле.

— Хубаво — каза тя. — Заслужаваш го.

— Не долавям никакво съчувствие.

Тя се засмя.

— А защо трябва да съчувствам на опозорения нюмаркетски отровител?

— А-а-а... не съм отровител — възразих.

— А кой тогава?

— Това вече е големият въпрос — казах сериозно.

Сигурен съм, че Бърнард Симс не би одобрил, но ѝ разказах всичко, което ми бе известно за отравянето. В крайна сметка не беше кой знае колко.

Предястията дойдоха по средата на моето описание на зловещите последици от приемането на фитохемаглутинин върху човешката храносмилателна система и съм сигурен, че Каролайн внимателно огледа своето, за да се увери, че вътре няма бобени зърна.

За щастие моето свинско краче изглеждаше напълно безобидно и беше райски вкусно. Храната ми хареса, но понеже и аз съм в този бизнес, в личната ми оценка на творенията на други шефове има известна ексцентричност. Наречете го професионална деформация, ако щете, но аз перверзно се наслаждавам, когато ям храна, която усещам, че бих могъл да приготвя по-добре. И обратното — потиска ме да вкусям нещо, което знам, че не е по силите ми, а моето ястие бе точно такава. Това краче с пъдпъдъче яйце на очи, шунка от бут и сос холандез щеше да ме върне в кухнята ми твърдо решен да направя нещо по-добро.

— И кой мислиш, че го е направил? — попита Каролайн, щом се справи с предястието и остави вилицата си.

— Според мен по-важният въпрос е защо са го направили — отговорих.

— И?

— Не знам. Цялата минала седмица се мъчих да открия. Първото ми предположение беше, че някой се опитва да съсипе мен и ресторанта ми. Само че нямам ни най-малка представа кой може да го иска. В околностите на Нюмаркет няма чак толкова ресторанти, още по-малко такива, застрашени от фалит заради мен.

— Някой от персонала ти? — подсказа тя.

— И за това разсъждавах. Но каква би била ползата за такъв човек?

— Може би искат работата ти.

— Но нали аз съм шефът — обясних. — Ако ме изхвърлят от бизнеса, това означава загуба на работата най-напред за мен, после и за тях.

— А дали някой не ти завижда за успеха? — продължаваше да предлага Каролайн.

— И за това се сетих, но не мога да се сетя кой. Просто няма логика. — Отпих глътка вино. — Имам все пак една теория, но тя дори на мен ми се струва прекалено налудничава.

— Я да видим — възбуди се тя, наведе се към мен и сърцето ми отново се разтуптя. „Не сваляй поглед по-надолу от ключиците й“, заповядах си.

— Започнах да се питам дали натравянето по време на вечерята и експлозията на следващия ден не са по някакъв начин свързани —

казах аз. — Знам, че звучи глупаво, но просто се мъча да измисля нещо, което да обясни защо някой би искал нарочно да отрови над двеста и петдесет души.

— По какъв начин биха могли да са свързани?

— Ами... — запънах се, — може да съм луд, но защо не допуснем, че вечерята е била отровена, за да попречи на хората да отидат на другия ден на хиподрума и така да не бъдат разкъсани от експлозията?

— Защо смяташ, че си луд? — каза тя. — На мен ми се струва адски разумно.

— Това би означавало, че противно на възприетото мнение, бомбата е ударила желаната си цел. С други думи, терористичният акт не е бил насочен срещу арабския принц и всички вестници се заблуждават.

— Защо пък ще означава това?

— Защото ако някой е бил готов да отрови храната в нощта преди експлозията, той вече е знаел, че посетителите на ложата, в която е била заложена бомбата, са били разменени няколко дни преди това. Освен това не мисля, че някой от присъстващите на галавечерята е трябвало да бъде в ложата на принца, понеже според вестниците целият му антураж е кацнал със самолет сутринта на състезанието. Обаче седем души, които е трябвало да присъстват на обяда във взривената ложа, не са се явили този ден и със сигурност знам, че трима от отсъстващите са били сред натровените предната нощ.

— С кого другото си споделял това?

— С никого — отговорих. — Даже не знам с кого да споделя. Опасявам се, че ще ми се присмеят.

— Глупости!

— Не си ли чела вестниците? — попитах. — Цяла седмица се занимавах само с блискоизточната връзка. Дори в репортажите по телевизията се приема, че истинската цел е бил принцът.

— А може да разполагат с някаква информация, до която ти нямаш достъп — предположи тя. — Службите за сигурност може да знаят нещо.

— Възможно е — признах аз. — Само че според „Сънди Таймс“ все още никаква групировка не е поела отговорност.

— Биха ли го направили, ако опитът се е провалил?

— Нямам представа. — Свих рамене.

Пристигна основното ястие и известно време побъбрихме за по-обикновени неща — семейства, ученически години, любими филми и музика. Без да ѝ задавам въпроса ребром, останах с впечатлението, че в момента няма приятел, още по-малко някакъв двуметров културист, който да ме изяде за закуска. Изглежда, както и при майсторите готвачи, да си виолист не се отразява добре на възможностите за връзка.

— Съжалявам, че го казвам — заяви тя в един момент, — но повечето от оркестриращите музиканти, които познавам, са адски скучни и изобщо не са моят тип.

— Защо, какъв е твоят тип?

— Хм... Това вече е сложен въпрос.

Изглежда, наистина бе сложен, защото не ми отговори, което ме накара да сменя темата с въпроса:

— Добро ли е агнешкото?

— Разкошно. Искаш ли да го опиташ?

Разменихме си по хапка — тя ми даде от агнешкото, аз ѝ дадох да опита моята риба. Докато го правехме, не свалях поглед от лицето ѝ. Имаше светлосини очи, високи скули и въздълъг тънък нос над широка уста и квадратна брадичка. Може и да не беше класическа красавица, но на мен ми се струваше доста хубава.

— Какво ме гледаш? — усети се тя. — Да нямам парченце пумпалка на брадичката? — И избърса уста със салфетката.

— Не — засмях се. — Просто исках да разгледам по-отблизо човека, който ще ме съди. — Усмихнах ѝ се, но това не извика ответна усмивка.

— Ами... това в момента изглежда доста неприятно.

— Е, би могла да оттеглиш иска си.

— Агентът ми настоява да те съдя. Явно не иска да се раздели с хонорара си.

— Нима получава дял от всичко, което печелиш?

— Абсолютно — потвърди тя. — Взема по петнайсет процента.

— Охо... лесни пари на чужд гръб.

— Не, не, той си ги заслужава — побърза да възрази тя. — Той се пребори за условията на договора ми с КФО, да не говорим, че ми осигурява много повече възможности за допълнителна печалба,

отколкото могат повечето други агенти. Защото аз имам солови изпълнения, когато не свиря с оркестъра, а той се грижи за ангажиментите и контактите ми. За мен остава само да се явя и да свиря.

— Осигурява ти заетост, така ли?

— Определено — потвърди тя. — Тази седмица съм свободна само защото трябваше да съм в Ню Йорк. Честно да ти кажа, беше страхотно да се търкалям вечер на дивана пред телевизора.

— Е, аз май наруших уюта ти с тази покана.

— Не ставай смешен — вечерта е прекрасна.

— Радвам се — казах. — Защото и аз ѝ се наслаждавам.

Продължихме с вечерята, без да говорим. Аз наистина се наслаждавах на прекарването. Симпатична, интелигентна и талантива компаньонка, великолепна храна и приемлива бутилка бордо. Какво повече му трябва на човек?

— И на кой друг ще кажеш за налудничавата си теория? — попита Каролайн, когато ни донесоха кафето.

— Имаш ли някакви предложения?

— На полицията, разбира се — каза тя. — Но първо трябва да изясниш всички факти.

— Какво имаш предвид?

— Имаш ли списъка на гостите на галавечерята?

— Да. Обаче не ми помага много, защото не е поименен. На няколко маси имаше групи от по десетина души и в списъка фигурира само името на домакина — другите са упоменати само като гости на еди-кой си. Получих копие и на плана на масите, но и тук работата е същата. Само половината от гостите са с имена.

— А списъкът с гости в ложата, където е избухнала бомбата?

— С него още не разполагам. Мисля, че единственият, който може да е знаел пълния списък, е маркетинг директорът на спонсиращата компания, а тя загина при експлозията. Всъщност не е трудно да се разбере кои са присъствали, защото те са или в списъка на убитите, или в този на ранените. Мен обаче ме интересуват имената на седмината отсъстващи, които са били сред поканените.

— Все някой трябва да има имената на поканените — настоя тя.

— Опитах да се сдобия с този списък, но без успех. Всъщност прекарах понеделник сутринта в опити да го открия. Сюзан Милър от

кетъринг компанията към хиподрума разполага в документацията си само с гостите на „Делафийлд Индъстрис“, а Уилям Престън, директорът на хиподрума, имаше в неговата само „спонсори и гости“.

— А компанията спонсор? — подсети ме тя. — Опитал ли там?

— Не — признах. — Не мисля, че мога да очаквам от тях да знаят кои са били сред поканените, освен, разбира се, техните служители, долетели от другия бряг на океана. Мисля, че Мери-Лу Фордам — това е убитата маркетинг директорка — е добавила английските гости едва тук, когато е знаела кой ще е на разположение. Беше много ядосана, защото двама треньори от града ѝ бяха отказали в последния момент. И мисля, че знам кои са тези двама.

— Не можеш ли да ги попиташ?

— Единия вече го попитах вчера — казах. Бях позвънил на Джордж Кийли. — Но, както ми отговори той, било трудно да знаеш кой друг е бил сред поканените на парти, на което не си се явил.

— Така е — съгласи се тя. — А ранените от компанията спонсор? Някой от тях може да знае кои е трябвало да са сред присъстващите.

— И за това се сетих — казах аз. — Според вчерашния брой на местния вестник двама от тях все още са в интензивното отделение, а другите вече са отлетели за Америка.

Поисках сметката от минаващия сервитьор и успях да примигна съвсем слабо, когато ми я донесоха. Същата сума щеше да нахрани многочленно семейство в „Хей Нет“ или малка армия в закусвалня, но нито една от тези възможности нямаше да ми донесе толкова удоволствие като вечерята в компанията на Каролайн.

Предложих да я изпратя до дома ѝ във Фулам, но тя настоя, че е достатъчно само да я кача в такси. Малко неохотно спрях една кола и тя се качи в нея сама.

— Ще те видя ли пак? — попитах през отворената врата.

— Определено — отговори тя. — В съда.

— Нямах предвид точно това.

— А какво имаше предвид?

— Не знам... — казах. — Друга вечеря? Разходка до хиподрума?
— Чувствах се сякаш я каня да се разходи до леглото ми.

— Какво ще правиш след две седмици в четвъртък? — попита тя.

— Нищо. — Нищо, освен да готвя шейсет обяда и сто вечери в „Хей Нет“.

— Имам участие в Кадоган Хол. Ела да ме чуеш.

— С удоволствие. И после вечеря?

— Чудесно — каза тя, усмихна ми се с всичките си зъби в широката си уста, затвори вратата и таксито потегли.

Изчезна от погледа ми някак внезапно и аз останах сам на тротоара в лошо настроение. Толкова ли бях отчаян, питах се, че да се нахвърля на първото попаднало ми момиче? Каролайн възнамеряваше да ме съди за десет хиляди лири и може би трябваше да проявя елементарна предпазливост и да не ѝ разказвам толкова много. Може би тя щеше да използва наученото срещу мен. Но пък бях сигурен, че между нас се бе създала някаква... връзка? Още в петък вечерта, когато се бяхме чули по телефона, бях останал с усещането, че между нас нещата може да се получат, а сега вярвах, че бе станало точно така. Не, не бях отчаян, просто бях разумен. Но защо все пак ми беше така криво, че не съм още с нея?

Спрях друго такси и казах на шофьора да ме откара до Кингс Крос вместо до Тамуърт стрийт във Фулам.

Хванах последния влак за Кеймбридж само минута преди да тръгне. Предстоеше ми час и десет минути път. Седнах и се замислих над разговора с Каролайн.

По някакъв начин изразяването на мислите ми с думи ги бе направило някак по-правдоподобни. Аз обаче продължавах да мисля, че властите ще отхвърлят теориите ми като меко казано странни. За мен обаче беше по-странно да се мисли, че някаква близкоизточна терористична група е опитала покушение срещу чуждестранна кралска особа не къде да е, а в Нюмаркет Хийт.

Не че аз самият бях убеден в това, но ако бях прав в допускането, че вечерята е била отровена, за да се избегне нечия смърт, тогава автоматично следваше, че атентатът е постигнал делта си. В такъв случай какво правеше „Делафийлд Индъстрис“ толкова специална, че някой да унищожавя физически компанията на големия ѝ празник в сърцето на Англия? Кой би искал да убие или осакати Елизабет Дженингс или Брайън и Джун Уолтърс и защо? А дали истинските цели не са били хора като Ролф Шуман и Мери-Лу Фордам?

Знаех, че „Делафийлд Индъстрис“ правят трактори и комбайни, но може би произвеждаха още нещо. Реших на сутринта да потърся информация за тях в интернет, както впрочем и за господин Шуман.

Отпуснах глава на облегалката и пак се замислих за по-приятни неща като предстоящата вечер след две седмици в Кадоган Хол. Честно казано, не съм голям ценител на класическата музика, но щях да изслушам каквото и да е с огромно удоволствие, ако след това ме очакваше вечеря с Каролайн. Самата мисъл за подобно изживяване ме караше да се усмихвам, макар дотогава да имаше толкова дни и ноци, че ми изглеждаха като самата вечност. Дали не можех да я излъжа да дойде в Нюмаркет по-скоро... например утре?

Влакът спря на гара Кеймбридж в един и двайсет и пет. Както винаги при среднощно пътуване трябваше да положа специални усилия да остана буден, за да не се събудя в купето някъде на Кингс Лин или друго подобно място.

Бях оставил колата си на паркинга до гарата, както правех, когато трябваше да пътувам вечер до Лондон. Към пет следобед всички свободни места вече бяха заети от колите на постоянно пътуващите, но сега малкият ми голф самотно ме очакваше да се върна. За цялата вечер бях пил не повече от половин бутилка вино, а освен това бях вечерял солидно и бях завършил с кафе. Бяха минали поне три часа, откакто с Каролайн бяхме довършили виното, затова смятах, че съм в състояние да шофирам, без да нарушавам закона.

Изненадах се малко, че колата ми не е заключена. Вратата от страната на шофьора не беше плътно затворена — ключалката не беше хванала. Нямах спомен да съм я оставил така, но от друга страна, ако го бях направил, съвсем нямаше да ми е за пръв път. След толкова много години безмилостно отношение към вратата тя се нуждаеше от здраво затръшване, за да се затвори добре. Собственикът на автосервиза, който ползвах, често се опитваше да ми продаде нова ключалка на безумна цена, но винаги отклонявах офертата му с обяснението, че цената е само малко по-ниска от стойността на цялата ми кола.

Огледах колата от всички страни. Проверих гумите. Изглеждаха наред. Клекнах да видя какво има отдолу — нямаше нищо. Даже вдигнах капака и погледнах двигателя. Нямах представа как би трябвало да изглежда евентуална бомба, така че вероятността да

разпознавая нещо подобно бе нищожна, но установих, че няма подозрително изглеждащи пакети, свързани с жици към електрическата система на колата, или нещо подобно. Това параноя ли беше, или само така ми се струваше? Но какво друго да си мисли човек след всички тези разговори за конспирации да отровиш хора или да вдигнеш във въздуха други? Ще излъжа обаче, ако заявя, че сърцето ми биеше съвсем нормално, когато завъртях ключа на запалването.

Колата запали както обикновено. Подадох няколко пъти пробно газ на празен ход, но в звука не се долавяха никакви тракания на незатегнати части. Завъртях волана наляво-надясно, но не се случи нищо необичайно. Потеглих предпазливо в паркинга и набих спирачки. Колата закова, както си му е ред. Направих няколко кръга, като извъртах волана докрай. Колата се държеше по начина, по който трябваше да се очаква. Укорих се, че съм се поддал на параноята, и потеглих към къщи, като често използвах спирачките и ускорявах на правите отсечки.

Краката на Мери-Лу Фордам или по-скоро тяхното отсъствие отново споходиха явно разтревоженото ми подсъзнание и ми докараха поредната неспокойна нощ. Опитах се да си внуша, че вече е време мозъкът ми да свикне и да установи контрол над тези епизоди. Защо не можеше да разпознае този кошмар и да ме събуди на мига, за да ми спести подобни мъчения? Нищо подобно — всеки път епизодът започваше от самото си начало и стигаше до отвратителния си финал, когато най-сетне се събуждах с ужас в сърцето и паника в главата. Чертите на Мери-Лу започваха да избледняват, но ужасът от образа на безногия труп оставаше все същият.

Пробвах да игнорирам прекъсванията в опита да си почина, като се обърна на другата си страна и се насиля отново да заспя, този път с образа на по-красиви неща, като сгушената до мен Каролайн, но това се оказа безуспешно, докато адреналинът в кръвта ми не спадна до ниво, когато вече можах да се унеса... за да започне кошмарният сън сякаш веднага. Нощта се оказа изтощителна.

Най-сетне настъпи сряда. Денят започна с една от онзи редки майски утрини — редки за равнините на Източна Англия — с безоблачно синьо небе и видимост сякаш до края на света. Виждах

през прозореца на спалнята си бялата конзолна козирка на трибуната „Милениум“ на хиподрума — в чистия въздух и под слънчевата светлина изглеждаше по-величествена от нормално.

Защо и животът ми не беше така светъл и безоблачен?

Мобилният ми телефон иззвъня.

Надявах се да е Каролайн, което беше доста глупаво, понеже дори не ѝ бях дал номера си.

— Макс? Обажда се Сюзан Милър. Опасявам се, че имам лоши новини. Тази сутрин получих писмо от областния съвет на Форест Хийт, с което ме известяват, че възнамеряват да заведат дело по член седем на Закона за безопасна храна от 1990.

Мамка му! Щом искаха да съдят кетъринг компанията на хиподрума, която имаше само контролни функции по време на мероприятиято, несъмнено щяха да съдят и главния готвач, тоест мен.

— Споменава ли се срещу кого ще бъде искът? — попитах.

— Срещу всички. — В гласа ѝ се долавяше отчаяние. — Има отделни писма до мен и до компанията. Има дори и за теб, адресирано до господин Макс Мортън, с указание да ти го предадем.

Мамка му на квадрат! Можех да очаквам същото писмо и в „Хей Нет“.

— И какво точно се казва в писмото?

Тя ми го прочете. Нищо обнадеждаващо.

— Писмото до мен сигурно е идентично на това до теб — заключих аз. — Ще дойда да го взема, ако настояваш.

— Моля те, ела. Виж, Макс, храната беше твоя отговорност и ще се наложи да им го припомня. Моите задължения се ограничаваха с осигуряването на мястото. Няма да допусна една година преди да се пенсионирам да ме осъдят за сервирането на опасна за здравето храна. Не мога да рискувам пенсията си, нали разбираш? — Вече почти плачеше.

— Сюзан — казах с най-успокояващия глас, на който бях способен, — знам това, ти го знаеш, знае го и Анджеела Милн от областния съвет на графство Кеймбриджшир. Ако трябва някой да поеме вината за всичко, това явно съм аз, окей?

— Да, благодаря ти — каза тя и подсмръкна.

— Но, Сюзан — продължих аз, — нужна ми е още малко помощ от теб. Трябва ми по-пълнен списък на присъствалите на вечерята, както

и всички имена на хората от персонала, които можеш да си спомниш или да извадиш отнякъде. Освен това ми трябват имената на поканените в ложата на „Делафийлд“ в деня на състезанието. Ако можеш да ми осигуриш тази информация, ще съм повече от щастлив да заявя, че нямаш нищо общо с храната, сервирана на вечерята.

— Но аз наистина нямах нищо общо с нея! — извика тя.

— Знам — побързах да я успокоя. — И ще го потвърдя. Но дай ми тези списъци.

— Ще се опитам — обеща тя.

— Направи всичко по силите си! — пришпорих я и затворих.

Обадих се в редакцията на „Кеймбридж Ивнинг Нюз“ и поисках да ме свържат с г-жа Хардинг.

— Здравейте — разнесе се гласът ѝ. — Да не проверявате дали все още имам желание да дойда на вечеря в ресторанта ви?

— Отчасти — казах аз. — Но също и за да ви информирам за нещо, преди да сте го чули от друг.

— Какво по-точно? — делово попита тя с безпогрешен журналистически инстинкт.

— Ще бъда обвинен от местните власти за сервиране на опасна за здравето храна — съобщих с лишен от всякаква интонация глас.

— Така ли? — каза тя. — А дали не бихте ми цитирали по-конкретно по кой текст от закона?

— Не е текст, който можете да публикувате без предупреждение да не се чете от по-малките ви читатели — опитах да се пошегувам.

— Защо ми казвате това? — поинтересува се тя.

— Сетих се, че в крайна сметка ще научите, и прецених, че искам да съм чист пред съвестта си.

— Чист като кухнята ви — коментира тя.

— Именно — потвърдих. — Ще приема това като комплимент и ще гледам на вас като на съюзник.

— На ваше място бих била по-предпазлива — каза тя. — Моята работа се състои в това да продавам новини, така че не знам на чия страна съм, преди да съм усетила накъде духа вятърът.

— Това е възмутително! Нямате ли морал?

— Лично аз ли? Да. В работата си? Може би, но не и когато става дума за тиража. Това е лукс, който не мога да си позволя.

— Ще сключя с вас споразумение — въздъхнах престорено.

— Какво споразумение? — бързо отговори тя. — Не сключвам сделки.

— Аз ще ви държа в течение на всички новини относно следствието във връзка с натравянето, а вие ще ми дадете правото да отговоря на всеки, който каже или направи нещо спрямо мен или ресторанта, в това число и вие.

— Нещо не виждам изгодата в тези сделка за мен — отбеляза тя.

— Ще включа и гарантирано ексклузивно интервю в края на разследването — обещах аз. — Това е от мен, можете да приемете или да откажете.

— Приемам — побърза да обещае тя.

Разказах ѝ за писмата, получени в офиса на компанията за кетъринг към хиподрума. Споделих с нея и за твърдата ми решимост да се защитавам яростно срещу обвиненията.

— Но хората, които са се почувствали зле от храната ви — напомни ми тя. — Няма как да отречете това.

— Наистина не мога да отрека, че е имало хора, които са били неразположени — признах аз. — И аз бях сред тях. Но най-енергично отхвърлям отговорността си за това.

— Кой тогава е виновен? — практически попита тя.

— Не знам, но не съм аз. — Реших да не споменавам за лектина в бобените зърна. Засега поне. Дали това представляваше нарушаване на условията на току-що сключеното споразумение? Не, едва ли. Беше само въпрос на трактовка на условията. — Ако открия кой е виновен, обещавам да ви информирам. — Господи, щях да информирам целия свят.

— А какво се очаква от мен да пиша междуременно? — умолително ме попита тя.

— Бих предпочел да не пишете нищо — отговорих. — Ако се налага обаче, пишете каквото искате. Но искам да мога да отговоря.

— Окей — малко неуверено се съгласи тя.

Време беше да сменя посоката и попитах:

— Имате ли нова информация за ранените при експлозията? Прочетох във вестника ви, че повечето американци вече са си заминали, но двама от тях още били в спешното отделение.

— Вече е само един — поправи ме тя. — Другата жена почина вчера. От раните си.

— О... Колко станаха общо?

— Деветнайсет.

— Дали случайно не знаете нещо за някой си господин Шуман?
Това е директорът на „Делафийлд Индъстрис“.

— Минутка така — каза тя и я чух да говори с някого. — През уикенда излетял от летище „Станстед“ за Америка.

А на мен още никой не ми беше платил за обяда.

— Дали се знае какви са били нараняванията му?

Тя отново запита някой до нея.

— В главата. Май бил загубил разсъдъка си.

— Надявам се да не напишете точно това във вестника ви —
подхвърлих.

— Мили боже, не, разбира се — човекът страда от психическо
разстройство.

— А другите ранени — неамериканците?

Тя отново препредаде въпроса ми на колегите си в стаята.

— Има семейна двойка от северните райони, още са в болницата
с гръбначни травми или нещо подобно. Всички останали са изписани
от „Аденбрук“, но е известно за поне един случай, който е прехвърлен
в „Роухамптън“.

— „Роухамптън“? — Името не ми говореше нищо.

— Център за рехабилитация — поясни тя. — И протезиране.

— О... — В главата ми отново се материализира кошмарният
образ на тяло с откъснати крайници.

— Вижте... трябва да свършваме — каза госпожа Хардинг. —
Чака ме работа.

Приключихме разговора. Съжалявах, че тя неволно бе събудила
спомена ми за кървавата картина — спомен, който като че ли бе
започнал да избледнява, но който сега бе изплувал пак като коркова
тапа в кофа с вода.

Реших да си оправя настроението с обаждане до Каролайн.

— Ало? — чух гласа ѝ. — Значи не си изхвърлил номера ми.

— Не се и надявай — отговорих усмихнато. — Обаждам се, за да
ти благодаря за снощи.

— Мислех, че аз би следвало да ти благодаря — поправи ме тя.
— Беше страхотно.

— И за мен. Чудех се има ли някакъв шанс да те примамя в Нюмаркет на вечеря утре.

— Защо не побъбрим малко на празни теми преди това? — каза тя. — Например да обсъдим времето или нещо подобно.

— Защо? — удивих се.

— Ако това би скрило малко нетърпението ти — обясни тя.

— Така ли прозвуча? — казах. — Съжалявам.

— Не се извинявай — засмя се тя. — Всъщност на мен ми харесва.

— Значи ще дойдеш?

— На вечеря ли?

— Да.

— Къде?

— В моя ресторант.

— Надявам се, че няма да вечерям сама, докато ти готвиш.

— Не, разбира се — успокоих я. — Ела и ме погледай, докато готвя, а след това ще вечеряме заедно.

— Няма ли да стане твърде късно? — усъмни се тя. — Как ще се прибера у дома?

Исках да ѝ предложа да остане при мен... в леглото ми, в прегръдките ми, но ми се стори, че подобно предложение няма да прозвучи благопристойно.

— Ще те кача на последния влак или ще ти направя за моя сметка резервация в Бедфорд Лодж Хотел.

— Самичка? — попита тя.

Паузата, която направих, нямаше как да не бъде дълга.

— Това зависи само от теб — казах накрая.

Подобна пауза и от нейна страна.

— Без обещания и обвързване?

— Абсолютно.

— Окей. — В гласа ѝ прозвуча възбуда.

— Кога и къде?

— Ела колкото можеш по-рано и ще те посрещна на гара Кеймбридж.

— Няма ли гара в Нюмаркет? — изненада се тя.

— Има, но ще трябва да се прекачиш в Кеймбридж, а връзката няма да ти хареса.

— Окей — пак каза тя. — Ще проверя разписанието и ще ти се обадя. На този номер ли?

— Да. — Ликувах.

— Какво да облека? — сети се да попита тя накрая.

— Каквото пожелаеш — успокоих я.

Дори заплахата да бъда съден по закона от 1990 година не можеше да развали настроението ми. Плъзнах се като хлапак по перилото на стълбите, засмях се високо и забих юмрук във въздуха, после си взех сакото и се качих в колата. Каролайн щеше да ми гостува! И щеше да остане за през нощта! Жалко, че нямаше да е в къщата ми.

Спирачките на голфа отказаха в долната част на Уедингтън роуд.

Настроението ми беше прекрасно и скоростта ми, вероятно в унисон с очакванията ми, беше доста висока. Сложих крак на педала на спирачката и не се случи нищо. Натиснах по-силно. Отново нищо. В действителност колата дори увеличи скоростта си по надолнището към Т-образното кръстовище с Дълингам роуд. Предполагам, че бих могъл да съобразя по-бързо. Може би трябваше да опитам ръчната спирачка или да пробвам да забавя чрез смяна на скоростите. Като последна възможност бих могъл да завия наляво през стобора и после в нивата от другата му страна. Вместо това седях панически вкопчен във волана и продължавах да опитвам да забия в пода на колата проклетия педал на спирачките.

В крайна сметка извадих късмет. Не се забих челно в камион с тухли, както бе направил баща ми. Малката ми скъпа кола беше ударена от 53-местен напълно климатизиран автобус с индивидуални телевизионни екрани. Знаем това, защото голфът ми свърши обърнат странично и огънат около задницата на автобуса и можех да прочета подробностите на предлаганото в него обслужване, изписани с големи бели букви на червен фон. Странно работи човешкият мозък. Запомних думите, докато съзнанието ми ме напускате: 63 места.

10.

Бях на носилка и ме бутаха по дълъг сив коридор. Виждах лампите в тавана. Но те не се намираха зад обичайните правоъгълни панели, не, тези бяха различни — бяха в кръгли глобуси. Освен това имаше прозорци... много на брой ярко осветени от слънцето прозорци. И гласове... много гласове, мъжки и женски.

— Мисля, че отново дойде на себе си — съобщи мъжки глас над мен.

— Ало-о-о... — обади се женски глас отляво. — Господин Мортън, чувате ли ме?

Гласът се материализира в усмихнато лице.

— Господин Мортън — изрече лицето, — претърпели сте пътна злополука, но ще се оправите.

Слава богу.

Не ме болеше нищо, но тялото ми — доста странно усещане, наистина — сякаш не беше свързано с главата. Имах усещането, че гледам отгоре нечий труп. „Не, само не това — ужасих се, — дано да не съм си счупил гръбнака!“

Обзе ме паника и опитах да се надигна.

— Просто лежете както сте си и си почивайте — нареди ми жената и натисна рамото ми с ръка. После ме погледна в лицето. — Ударили сте си силно главата.

Господи, значи си бях счупил врата.

Опитах се да размърдам пръстите на краката си и бях възнаграден от гледката на мърдащо се в долния край на количката одеяло. През мен премина вълна на облекчение. Вдигнах ръка към лицето си и избърсах студената пот по челото си. Всичко е наред, реших аз, макар сетивата ми да изпращаха необичайни сигнали.

— Вероятно имате мозъчно сътресение — каза тя. — Сега ще ви направят сканиране на мозъка.

Надявах се да го намерят.

Чудех се къде ли се намирам. Знаех, разбира се, че съм в болница, но коя? И защо бях в болница? Въпросите бяха доста трудни за объркания ми мозък, затова реших да избира лесния път и да направя каквото ми казват. Отпуснах глава на възглавницата и затворих очи.

През следващите няколко часа някак смътно съзнавах, че ме вдигат, мушкат ме с разни неща и говорят за мен, но не и на мен. Бях оставил света да върви по пътя си без моето участие.

Не можех да си спомня защо се намирам тук. Още потревожното беше, че не си спомнях почти нищо. Кой съм, питах се, и изпитах странно облекчение от факта, че този въпрос изобщо ме вълнува. Реших, че най-вероятно не съм луд. Защото ако бях, едва ли щях да се сетя да си задам този въпрос. Но... какъв беше отговорът все пак?

Мислите лениво се появяваха в съзнанието ми и все така, без да бързат го напускаха, без никаква връзка с нищо, включително и една с друга. Я се стегни, казах си. Трябваше да задам някакви приоритети: кой съм аз, защо съм тук и къде се намирам?

— Господин Мортън? Господин Мортън? — каза женски глас отляво и някой ме погали по ръката. Аз ли бях „господин Мортън“? Изглежда, беше така. Но държах ли наистина да се върна в света на живите? Май се налагаше.

Отворих очи.

— Отново дойде на себе си — съобщи жената някому. — Ало-о-о... господин Мортън? Как се чувствате?

Опитах се да я успокоя, че съм добре, но вместо това само изграчих. Жената явно прие за добър знак, че изобщо мога да реагирам, защото се наведе над мен и ми се усмихна в лицето.

— Браво — каза тя. — Ще се оправите.

Само че имах чувството, че окуражава себе си в същата степен, в която се опитва да окуражи и мен.

Отново опитах да проговоря.

— Къде съм? — попитах дрезгаво.

— В болницата „Аденбрук“ — отговори тя. — В Кеймбридж.

Знаех, че знам нещо за болница „Аденбрук“. Но какво? Сивите клетки в мозъка ми прещракаха няколкократно и се появи отговорът:

болницата „Аденбрук“ беше мястото, където бяха изпратени жертвите на хранителното отравяне.

Но защо си помислих това? Кои бяха жертвите? Щяха ли да се оправят? Реших да не се безпокоя за тях. Ще се оправят, казах си. Жената беше казала така, а аз ѝ вярвах. Отново затворих очи. Не бях готов да продължа да участвам в света.

При следващото ми събуждане беше тъмно. Отдясно имаше прозорец и той беше тъмен — само в далечината се виждаха две жълти улични лампи. Лежах и гледах навън. Спомних си, че се намирам в болница, болницата „Аденбрук“ в Кеймбридж... само че защо бях тук? Запитах се какво става в ресторанта.

— Здравей, Макс — разнесе се глас отляво.

Завъртях глава. Беше Каролайн. Усмихнах ѝ се.

— Здравей, Каролайн. Прекрасно е да те видя.

— Значи знаеш коя съм, така ли? — поиска да се увери тя.

— Естествено, че знам. Може и да съм в болница, но не съм глупак.

— Докторът ме предупреди, че може да не си спомниш коя съм. Каза, че по-рано не си могъл да си спомниш кой си ти самият. По негови думи си идвал няколко пъти в съзнание през целия ден. Как се чувстваш?

— След като те видях, вече съм по-добре — казах аз. — Но защо съм тук?

— Претърпял си пътно произшествие — отговори тя. — Ударил те е автобус и имаш черепна контузия. Според тях си забил глава в страничния прозорец на колата. Казват, че имаш леко сътресение, но до няколко дни ще се оправяш.

Не помнех никакво произшествие и никакъв автобус.

— А ти как разбра, че съм тук? — сетих се да попитам.

— Обадох се на мобилния ти телефон да ти кажа с кой влак ще пътувам, но ми отговори медицинска сестра. Съобщи ми, че си в болницата, и веднага тръгнах за насам. — Усмихна ми се.

— Колко е часът?

— Към два.

— През нощта?

— Да.

— Съжалявам за вечерята — казах аз. — Къде си отседнала?

— Тук — отговори ми тя. И това беше хубаво. — Трябваше да ги убедя, но в крайна сметка ми разрешиха да остана.

— Но трябва все някъде да спиш.

— Тук ми е добре. — И пак ми се усмихна. Бях страшно щастлив. — Ще намеря къде да спя сутринта.

Страхотно!

— Все още ли искаш да ме съдиш?

— Абсолютно — каза тя и се засмя. Смехът ѝ премина в сълзи, които започнаха да се стичат по бузите ѝ. Смееше се и плачеше едновременно.

— Господи... толкова облекчение изпитвам, че си наред. Никога не ми причинявай това пак!

— Кое? — не разбрах аз.

— Не ме плаши пак по този начин. Когато позвъних на телефона ти, ми казаха, че ще ти правят сканиране на мозъка, за да видят нямаш ли мозъчен оток. И че още не знаят дали нямаш някакво трайно мозъчно увреждане. — Плачеше от силата на спомена. — Не исках да те загубя, след като едва те бях намерила.

— Мислех, че аз съм те намерил.

— Да — изхлипа тя. — Така беше. Или как? Може би е най-добре да не знам. — Наведе се и ме целуна по челото, а после и леко по устните. Реших, че не е никакъв проблем да свикна с подобно преживяване.

— Съжалявам — казах. — Моментът не е никак подходящ, но имам усещането, че трябва да отида до тоалетната.

— Ще извикам сестра — каза тя и изчезна някъде. Върна се с едра жена на средна възраст в синя манта на медицинска сестра.

— А, ето ви пак сред нас, господин Мортън — приветства ме сестрата. — Как се чувствате?

— Не е зле — отговорих. — Само имам леко главоболие и... ходи ми се по нужда.

— Бутилка или подлога? — попита тя. Трябваше ми известно време, докато съобразя какво има предвид.

— О... — запънах се. — Подлога. Но не може ли да отида до тоалетната?

— Ще видя дали ще мога да намеря количка — каза тя. — Не искам да ви разрешавам да ходите след такъв удар по главата. Имате

сътресение и равновесието ви може да е нарушено.

Върна се с количка и ми помогна да се прехвърля от леглото в нея. Бях облечен в нещо, което приличаше на нощница и се разгръщаше отзад. Голямо изпитание за чувството ми за благоприличие, понеже всички можеха да ми видят задника, докато сестрата ме настаняваше в количката. С равновесието ми наистина не всичко беше наред, така че маневрата се получи доста неелегантна. Надявах се Каролайн да не гледа.

Сестрата ме подкара по коридора към банята. Нещата вече не търпяха отлагане и понечих да се надигна от количката, за да вляза в тоалетната.

— Един момент — спря ме сестрата. — Нека сложа спирачките.

Спирачките? Имаше нещо в тази дума... Опитах се да си спомня какво.

Сякаш да съм облечен в тази разголваща нощница не беше достатъчно, но сестрата настоя да остане до мен и да ме държи за раменете, за да не се катурна на пода в тоалетната. Болницата е последното място, в което да запазиш достойнството си, реших аз.

Вече по-спокоен, но достатъчно унижен, бях върнат с количката до леглото. Сестрата отново ме сложи на спирачка. Седях, без да опитвам да се надигна. Защо нещо в мен искаше да съм сигурен, че спирачките няма да откажат пак?

— Каролайн — извиках.

— Ш-ш-ш... — сгълча ме сестрата, — ще събудите всички.

— Тук съм — обади се Каролайн, дойде при мен и приклепна до количката.

— Спирачката на колата ми отказа — прошепнах ѝ.

— Знам — каза тя. — Един полицай каза на лекарите, че според тях това е причината за произшествието.

— Не беше произшествие — настоях аз.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че някой се опита да ме убие.

— Не говориш сериозно, нали? — попита Каролайн.

— Никога не съм бил по-сериозен.

Бях ѝ разказал, че бях намерил колата си незаклучена на гара Кеймбридж и за опасенията ми във вторник през нощта, че спирачките може да не са наред.

— Не разбирам как може да си сигурен, че някой може да е повредил спирачките — каза тя. — Нали според самия теб са били наред, когато си пътувал към дома си.

— Така е — признах, — но няма как да игнорираме факта, че в сряда сутринта не бяха наред.

— Сигурно е случайност.

Погледнах я и повдигнах вежди.

— Добре, добре... — побърза да каже тя, — но случайностите се случват, нали така? — Държеше ръката ми. Това ми харесваше. — Какво ще правим по въпроса?

— Чудя се дали в полицията няма специалист, който би погледнал спирачките на колата ми, за да види дали по тях нещо е пипано.

— Не разполагат ли там със следователи, които се занимават с пътни произшествия? — попита Каролайн и се прозя. — Извинявай.

— Трябва да поспиш.

— Добре съм — настоя тя и пак се прозя.

Искаше ми се да ѝ предложи да легне до мен, но реших, че идеята няма никак да допадне на сестрата.

— Не можеш да останеш тук цялата нощ — казах.

— Нямам къде да отида.

— Иди в къщата ми — сетих се аз. — Ключът сигурно е някъде...

Тя прегледа личните ми вещи, които някой съобразително бе сложил в пластмасов плик, оставен в шкафчето до леглото ми.

— Спомних си — казах. — Ключът е на същия ключодържател, на който са и ключовете от колата. — Това означаваше, че е там, където се намира колата.

— Не искам да съм сама в къщата ти — възропта Каролайн. — Още по-малко, ако някой се опитва да те убие. Благодаря, но оставам тук.

В крайна сметка спа на стола до леглото ми. Беше от онези столове, които могат да се накланят назад, за да може на тях да бъдат прехвърляни без промяна на позата пациенти, приковани към легло. Каролайн отпусна облегалката назад, зави се с второто одеяло от леглото и заспа за секунди.

Гледах я и си мислех колко странна рецепта за връзка се бе получила: първо отравяш набелязаната цел, после я вбесяваш с тъпи телефонни обаждания, подслаждаш нещата с една вечеря, преди да я изплашиш до смърт с катастрофа, в основата на която може би има конспирация за убийство.

Рецепта, която бе сработила безотказно.

На следващия ден ми разрешиха да се прибера у дома. Каролайн бе убедила докторите, че това ще ми повлияе по-добре от болничната обстановка и че тя ще се грижи за мен. Кой бях аз да се противопоставям на това?

Към един по обяд такси в черно и жълто ни стовари на входа на къщата ми. Преди това се бях обадил на жената, която от време на време чистеше, да ни посрещне и да отвори с нейния ключ. Обядът се оказа неочакван проблем. Рядко държа нещо за ядене, освен минимално необходимото за закуска, понеже обикновено обядвам и вечерям в ресторанта. Каролайн огледа набързо обстановката и после претърси кухнята за храна.

— Умирам от глад — призна си тя. — Ти поне закусва в болницата, но аз не съм хапвала от вчера сутринта.

В крайна сметка намери в бюфета подсладен корнфлейкс, а в хладилника някакво изостанало мляко, така че седнахме край малката ми кухненска масичка с две купички пред нас.

Карл се бе обадил в болницата, за да разбере как съм, и както можеше да се очаква, разигра сценка на разочарование, че не само съм жив, но и мозъкът ми функционира нормално. Телефонистката на болницата го свърза с телефона до главата ми.

— Значи... още си с нас, така ли? — каза той с тон, в който се долавяше умерена досада.

— Да, с извинение — отговорих. — Как е ситуацията в „Хей Нет“?

— Справяме се прекрасно и без теб — продължи той в същия дух. — Както винаги, впрочем. — Това допълнение ми прозвуча като малко излишно. Но той си беше проклетник.

Въпреки демонстративното му разочарование, че съм добре, не можех да си представя точно Карл в дъното на някаква конспирация,

имаща за цел убийството ми. Отдавах го на изкривеното му чувство за хумор. И не намирах нищо зловещо в коментарите му, макар понякога да ме дразнеха.

В действителност колкото повече мислех, толкова по-невероятно ми изглеждаше, че някой сериозно е намислил да ме прати на онзи свят. Дали все пак отказът на спирачките ми не беше случайно съвпадение във времето? Освен това да повредиш нечий спирачки не ми изглеждаше особено ефикасен начин да се отървеш от някого. Освен ако не знаеш със сигурност, че набелязаната жертва ще пътува по стръмен планински път, осеян с остри завои. Проблемът бе, че в Нюмаркет подобни пътища, от които да ти настръхне косата, просто няма.

След скромния ни обяд легнах на дивана и се обадох в ресторанта, докато Каролайн разглеждаше втория етаж.

— Да не ти е призляло? — с надежда попита Карл, като разбра, че няма да се явя на работа.

— Не — отрязах надеждите му, — но докторите ми наредиха няколко дни да не се преуморявам. Защо, по дяволите, се държиш толкова гадно?

Дълга пауза.

— Такъв съм си — каза той накрая. — Извинявай. — Нова дълга пауза. — Ще преливам от щастие, когато се върнеш, обещавам.

— Моля те, само не прекалявай — засмях се аз. — Иначе никога няма да знам кога се държиш естествено.

— Наистина извинявай — повтори той.

— Окей, приемам извинението ти. С това приключихме. Кажй сега как мина обядът.

— Средна работа — отговори той. — Но снощи беше добре: почти осемдесет процента запълване.

— Чудесно.

— Всички се интересуваха защо те няма. Ричард им разказа за злополуката и после това се превърна в основна тема за разговор — продължи той. — Много хора ми поръчаха да ти предам най-добрите им пожелания. А и нашите хора се безпокоят за теб.

— Благодаря. — Не бях сигурен дали този нов Карл не ми е още по-досаден от предишния, но сам бях сложил край на темата, така че не коментирах. — Предай на всички, че съм добре и че ще се върна на

работа колкото е възможно по-скоро, може би... в средата на следващата седмица.

— Окей — каза Карл. — Наехме временен главен готвач чрез онази агенция в Норич, да помага през уикенда. Надявам се, че не сме сбъркали.

— Чудесно — одобрих аз. — Прекрасно се справяш, Карл. — Всички тези взаимни хвалби започваха да ми идват малко в излишък. — Сега върви по дяволите и се залавяй за работа. — Смехът му в слушалката, докато затваряше, ми подежда освежаващо. Карл беше от свестните, бях сигурен в това. И все пак... дали?

После телефонирах на полицията в Съфък, за да разбера какво са направили с колата ми.

— Беше вдигната от „Бредли Рескю енд Риквъри“ от Кентфорд — обясниха ми оттам. — Така че трябва да е при тях.

— Огледа ли я някой?

— Присъствалият полицаи би трябвало да я е огледал набързо, преди мястото на произшествието да бъде разчистено.

— Но доколкото разбрах, някой от полицията е съобщил на доктора в болницата, че катастрофата е вследствие отказ на спирачките.

— Нищо не мога да кажа по този въпрос, господине.

— Възможно ли е да говоря с полицаия, който е бил на мястото?

— Задръжте така за момент, ако обичате. — Нямах възможност да приема или откажа и секунда по-късно в ухото ми прозвуча записано съобщение, описващо услугите на полицейското управление в Съфък. Наложих се да го изслушам три пъти, преди отново да чуя жив глас.

— Съжалявам, господине. Нашият служител в момента отсъства от управлението.

— Добре, но кога ще бъде там? — попитах. — Може ли да му оставя съобщение да ми се обади? — Дадох номера на мобилния си телефон, но нямах голяма надежда, че ще му го предадат. Обясниха ми, че всички са много заети, но ще направят каквото е възможно.

Обадих се в компанията, която извозваше катастрофирани коли. Да, казаха те, голфът ми бил при тях, но не бил в добро състояние. Попитах може ли да отида да го видя. Заповядайте, бе учтивият им отговор, по всяко време.

В този момент Каролайн се върна от огледа на недвижимата ми собственост и каза:

— Хубаво място. По-добро е от хотела ми във Фулам.

— Защо не се пренесеш?

— Не предизвиквайте съдбата, господин Мортън — засмя се тя.
— Просто търсех по-добро място за пренощуване довечера.

— Значи оставаш? — попитах може би с по-подчертан интерес, отколкото ѝ харесваше.

— Да — потвърди тя, — но не в спалнята ти. Ако това не ти харесва, вземам влака и се връщам в Лондон.

— Няма проблем. — Не беше най-доброто решение, но ставаше.

Взех няколко болкоуспокояващи за бучащата ми глава, а след това с Каролайн отидохме с такси в Кентфорд.

Както ме бе уверил човекът от компанията, колата не беше в добро състояние. Всъщност трябваше да ми кажат коя от развалините е моята, защото нямаше начин да си я позная. Таванът ѝ например изобщо отсъстваше.

— Какво се е случило, за бога? — попитах един от служителите наблизко. Моята дългогодишна радост и гордост сега представляваше купчина смачкан метал.

— Пожарникарите е трябвало да изрежат с кислородна покрива, за да измъкнат водача — обясни ми той. — Аз я докарах. Колата беше обърната странично и когато пристигнах с камиона, покрива вече го нямаше. Не знам къде е... може още да е в канавката до мястото на инцидента.

Нямаше никакво значение. За мен колата не ставаше вече за абсолютно нищо. Не само покрива ѝ го нямаше — десният калник беше откъснат, а колелото под него стърчеше под странен ъгъл. Това сигурно бе резултат от удара ми в автобуса.

— Идва ли вече някой да я огледа? — поинтересувах се.

— Не ми е известно със сигурност, но колата е тук от вчера сутринта и не бих казал, че е охранявана.

„Тук“ означаваше редом със сервиза, зад два извозващи „паяка“.

— Аз бях шофьорът — представих се.

— Боже, значи си извадил голям късмет. Първото, което си помислих, когато пристигнах там, бе, че човекът си е отишъл.

— Защо?

— Пожарникарите и бързата помощ много се измъчиха, за да те извадят. Това никога не е добър знак. Бяха ти сложили обездвижваща шина на врата. Не изглеждаше никак добре, това се виждаше от пръв поглед. Не помръдваше. Реших, че си хвърлил топа.

— Благодаря — казах саркастично.

— Стига де... Радвам се, че си жив. И за мен така е по-лесно.

— Защо?

— Ако инцидентът беше фатален — обясни ми човекът, — трябваше да пазя тази развалина тук, докато я огледат полицаите, а те не си дават много зор. След като си добре, мога да се отърва от нея веднага след като я огледа някой от застрахователната компания. Освен това — допълни той с усмивка, — понеже си жив, мога да ти изпратя сметката за услугите.

Реших, че трябва да позвъня на застрахователя си — не че щяха да ме засипят с пари. Подозирах, че колата едва ли струва повече от таксата за регистриране на застрахователното събитие, но може би щях да получа поне колкото да платя за труда на този „клетник“.

— Мисля, че инцидентът е заради отказ на спирачките — казах. — Има ли начин това да се разбере само с гледане.

— Ето, моля, колата си е твоя. — Той се извърна. — Мен ме чака работа.

— Не — побързах да го спра. — Аз дори не знам какво да гледам. Не бихте ли го направили вие?

— Това ще ти струва пари.

— Добре, колко?

— Обикновената тарифа за труд — отговори той.

— Ще го направите ли сега, докато съм тук?

— Може.

— Окей, обикновената тарифа.

Той прекара двайсетина минути в оглед на останките, но резултатът не беше еднозначен.

— Може и да са спирачките — заключи накрая той, — но е трудно да се каже.

Уверих го, че определено са били спирачките, които са отказали и това е довело до сблъскването.

— Ама след като си толкова сигурен, че са били спирачките, защо ме накара да ги проверявам?

— Исках да разбера възможно ли е някой да ги е повредил.

— Как... нарочно ли? — Той ме изгледа недоверчиво.

— Не знам — отговорих. — Очаквах вие да ми кажете.

— Господ да ме убие... — измърмори той и отново завря глава в купчината метал.

— Виж тук — каза след малко. Наведох се до него над мястото на някогашния ми десен калник. Той ми посочи плетеница от метални тръби и щанги. — Спирачната система на този стар „Голф“ е обикновена хидравлична, а не двигателно спирачна. — Кимнах, че разбирам. Това поне го знаех. — Когато натиснеш педала на спирачката, това избутва едно бутало в този цилиндър. — И той посочи нещо, което приличаше на метална тръба около 2–3 сантиметра в диаметър и около 4 дължина. — Буталото избутва спирачна течност през тръбите към колелата и принуждава челюстите да се притиснат към спирачните дискове. Това води до забавяне на колата.

— Като спирачката на велосипед?

— Ами... не съвсем. При велосипеда има жило, което отива от ръчката на спирачката до накладките, а при колата налягането се предава с помощта на хидравличната система.

— Аха — казах аз. Но не бях сигурен, че съм разбрал всичко. — Какво тогава може да доведе до отказ на спирачките?

— Спирачките могат да откажат, ако в тръбите на хидравличната система попадне въздух. Тогава при натискане на педала става само компресиране на въздуха, което няма силата да задейства спирачките. — Забеляза озадаченото ми изражение и допълни: — Разбираш ли, смисълът на спирачната течност е, че тя изобщо не се компресира, за разлика от въздуха.

— Значи всичко, което някой трябва да направи, е да пусне малко въздух в тръбите и спирачките ще престанат да работят — заключих аз.

— Да — съгласи се той. — Само че не е толкова просто. За начало, в тази кола има двукръгова спирачна система, така че ако откаже единият кръг, другият би следвало да поеме.

— Когато натиснах педала, изобщо няхах спирачки.

— В главния спирачен цилиндър трябва да е влязъл въздух — замислено каза той. — Това е доста странно, но имах подобен случай

веднъж. Тогава причината бе разхлабването на тръба, свързваща резервоара в главния спирачен цилиндър.

Тук вече не ми беше ясно и настоях да разбере:

— Но може ли да се разбере дали е направено нарочно?

— Трудна работа — изпъшка той. — Може, може и така да е станало. Съединенията са си наред, така че някой е трябвало да прекъсне ето тази метална тръба. Това може да се направи, като се огъне няколко пъти нагоре-надолу, докато се спуска. Нали се сещаш — както се огъва жица, за да я скъсаш.

— Но това няма ли веднага да доведе до отказ на спирачките?

— Не е задължително. Възможно е да мине известно време, докато в спирачната система се просмуче въздух и после попадне в главния спирачен цилиндър. А това може да стане след няколко здрави натискания на педала.

Спомних си няколко здрави натискания, които бях пробвал, преди да потегля от гара Кеймбридж.

— И може ли това да се разбере с гледане? — подканих го.

Той отново огледа внимателно плетеницата от разкъсани тръби.

— Ударът е смачкал всичко. Няма начин да се каже какво е било преди него.

— А ще може ли експерт от полицията да разбере?

Съмнението ми в способностите му, изглежда, го засегна и той заяви:

— Никой не може да каже как е изглеждала тази каша преди инцидента.

Не бях сигурен дали съм напълно съгласен с него, но моментът не беше подходящ да изразя съмненията си. Платих му за половин час труд и повиках такси по мобилния си телефон. После попитах:

— А ключовете за колата?

— Не са в мен, приятел. Изобщо не съм ги виждал. Не са ли си на таблото?

Не бяха. Вече бях погледнал.

— Няма значение — казах аз. — И без това вече са безполезни.

— Но бяха на сребърен ключодържател. Подарък за двайсет и първата ми годишнина от майка ми.

— Мога ли вече да я пращам за скрап? — попита той.

— Не още. Нека дойде застрахователен агент.

— Добре — съгласи се той. — Но не забравяй, че ти ще плащаш за престоя на склад.

Защо ли това не ме изненадваше?

— Жалко, че не стигнахме до еднозначен извод — каза Каролайн в таксито. — Какво ще правиш сега?

— Прибираме се у дома — отговорих. — Не ми е много добре.

Прибрахме се, но първо се отбихме в супермаркета. Аз останах в таксито, а Каролайн влезе да купи нещо за вечеря, както и да вземе бутилка червено вино. Бях сигурен, че болкоуспокояващите не се комбинират добре с алкохол, но на кого му пукаше.

Легнах на дивана и отпуснах изтерзаната си глава на облегалката, а Каролайн отиде в кухнята. Един-два пъти излезе, за да седне за кратко до мен, но не се задържаше дълго.

— Отпусни се — казах й. — Няма да те изям.

— Не е това — въздъхна тя. — Неспокойна съм, защото не си взех виолата и не мога да посвирия. Обикновено репетирам поне два часа всеки ден, дори ако вечерта имам концерт. А сега не съм свирила от онзи ден и това ме изнервя. Трябва ми дозата!

— Същата работа при мен се получава с готвенето — казах аз. — Понякога изпитвам непреодолима нужда да сготвя нещо, макар наоколо да няма никой, който да го изяде. Фризерите в ресторанта са пълни с неща, които се надявам някой ден да мога да сервирам някому.

— Жалко, че тези неща не са тук — коментира тя.

— Мога да се обадя и да наредя на някой от моите хора да донесе нещо.

— Не-е — усмихна се тя. — Ще рискувам и ще сготвя вечерята. Но ще ти бъда благодарна, ако никога не споменеш за това пред твоите хора.

— Че защо? — учудих се.

— Може да си направят грешен извод.

— И какъв по-точно би бил този грешен извод?

— О... не знам — каза тя. — Ако разберат, че съм останала при теб, може да стигнат до погрешно заключение.

Не бях напълно наясно накъде отива този разговор. Прекалено задълбоченият анализ на ситуацията със сигурност щеше да я направи

да изглежда глупава. От друга страна, освободеното от комплекси поведение най-точно изразява истинските чувства. Неподправената емоция от снощи беше застрашена от проявата на твърде много здрав разум и претегляне на последиците. Реших да сменя темата и попитах:

— Какво свириш, когато репетираш?

— Основно упражнения за пръстите. Много са досадни.

— Като гамата? — С потръпване си спомних за часовете свирене на гами на пиано, когато бях малък. Слабо е да се каже, че ги ненавиждах.

— Точно така — потвърди тя, — но свиря и композиции. Гамите могат да влудят всеки, дори професионалист.

— И кои са любимите ти композиции?

— „Концерт за цигулка в ми мажор“ на Бах — отговори тя. — Разбира се, ако го изпълнявам на виола.

— Не звучи ли... странно?

— Разбира се, че не — засмя се тя. — Звучи прекрасно. Вземи например песента „Вчера“ — да, онази, на „Бийтълс“. Тя може да бъде изпълнена на пиано, китара, цигулка и всичко друго. И продължава да звучи като „Вчера“, нали така?

— Всъщност да де — съгласих се и я затананиках.

Погледнах си часовника. Шест часът. Слънцето вече се спускаше, така че отворих виното и седнахме да го опитаме.

Каролайн беше приготвила прясна съомга с магданозен сос, пресни картофи и зелена салата и всичко беше божествено. Седяхме заедно на дивана с чинии в скутовете и гледахме някакви сатирични новини по телевизията.

Както твърдо бе заявила, Каролайн не спа в спалнята ми.

Аз също.

11.

Каролайн стана рано и си повика такси.

— Да не би да съм те засегнал с нещо? — Погледнах я недоумяващо.

— О, не — засмя се тя. — Просто трябва да се върна в Лондон. Имам среща в офиса на КФО в Кларкънуел Грийн. Искам да ги убедя да ми позволят да отлетя за останалата част от турнето.

Седна на края на леглото в спалнята ми за гости и си обу къси черни чорапи. Надигнах се и я придърпах назад докато пак не легна в ръцете ми.

— Това не влизаше в намеренията ми — каза тя, — но съм доволна, че се случи.

— Ще се върнеш ли след срещата?

— Не мога — въздъхна тя. — Оркестърът завършва концертите си в Ню Йорк тази вечер и се прехвърля в Чикаго за втората половина на турнето. Отчаяно искам да се върна в състава за тази част. Ако днес всичко мине добре, в неделя трябва да летя за Чикаго.

Беше петък. Струваше ми се, че неделя е прекалено скоро, за да се разделя с нея.

— Но ти още не си видяла ресторанта ми — възразих. — Може би утре? На вечеря?

— Не проявявайте нетърпение по толкова очевиден начин, господин Мортън. Аз имам и личен живот, ако не възразявате. И разни неща, които трябва да свърша, ако другата седмица няма да съм тук. — Стана и почна да се облича.

— А кога се връщаш от Щатите?

— Още не съм сигурна дали ще замина. По график оркестърът трябва да се върне следващия уикенд и да започне подготовка за сезона пи във Фестивал Хол. За този период съм планирала солото си в Кадоган Хол. Нали все още не си се отказал да дойдеш?

— Ако се съгласиш след това да вечеряме.

— Става. — Подпечатахме сделката с целувка.

Слязохме долу и Каролайн почна да приготвя закуска.

— Внимавай с тостера — предупредих я. — Повреден е и не изхвърля филийката както трябва, а аз винаги забравям и в резултат се включва пожарната аларма.

Тя го проследи внимателно, така че се разминахме без инциденти. Седнахме на кухненската маса и закусихме с по две филии с мармалад.

Отвън се разнесе клаксонът на таксито. „Колко бързо — помислих си, — колко бързо“.

След като Каролайн замина, се мотах цял ден из къщата; съжалявах, че я няма. Подредих кухнята поне три пъти, дори се залових да чистя с прахосмукачка пода в дневната, докато от шума ѝ не ме заболя глава. За обяд хапнах купичка овесени ядки, а за десерт — болкоуспокояващи.

Бях със смесени чувства след позвъняването на Каролайн в един. Тя беше силно възбудена, че веднага са я приели обратно в състава на оркестъра. Радвах се за нея, но вътрешно бях разочарован, че заминава.

— Сериозно ли говориш? — недоверчиво каза Бърнард Симс. — Чувал съм за клиенти, които преспиват с адвокатите си, и за членове на съдебното жури, които спят един с друг, та даже и за един-двама съдии, лягали с пледиращи адвокати, но досега не бях чувал ответник да спи с ищцата, та дори и да са женени. — И се изсмя гръмко. Съжалих, че съм му казал.

Беше ми се обадил в ранния следобед, за да ми каже, че е получил ново писмо от адвокатите на госпожица Астън, в което се излагали основанията за иска и се отправяла покана към нашата страна да направи разумно предложение на госпожица Астън за компенсиране на причинените ѝ неудобства и загубата на приходи.

Много глупаво от моя страна, но му казах, че съм последвал съвета му да я поканя на вечеря, в резултат на което между нас се е зародила връзка.

— Спа ли с нея? — веднага попита той.

— Добре де — предадох се. — И какво, ако съм?

В резултат на което сега той се забавляваше за моя сметка.

— Отказа ли се тя от иска, когато се отказа и от съпротивата? — попита накрая. Явно едва се сдържаше да не се изхили.

— Бърнард — казах остро. — Достатъчно! И за твое сведение, не, не се отказа от иска си. Агентът ѝ настоявал да не се отказва. Защото държал да си получи процента.

— Може би и той спи с нея. — Беше невъзможно да го спра.

— Бърнард, казах да спреш, и го казвам сериозно. — Този път бях повишил глас.

— Ти май гледаш сериозно на нея, а? — усети се той най-сетне.

— Да.

— Е, сега се насадихме — въздъхна той. — Какво да кажа на адвокатите ѝ?

— Да не си посмял да им кажеш каквото и да било.

— Нямах предвид за *онова*. Какво да им отговоря на предложението?

— Нека си помисля през уикенда. Ще ти се обадя в понеделник. Тя замина за една седмица, така че те и без това няма да могат да вземат решение.

— При теб ли ще е?

— Не, няма да е при мен — подчертах аз. — А и на теб не ти влиза в работата, дори да е при мен.

— Всичко, свързано с теб, ми влиза в работата — засмя се той. — Нали не си забравил, че съм ти адвокат? — Продължаваше да се смее, когато прекъсна разговора. Чудех се дали всичките му други клиенти му доставят такова удоволствие.

Към два и половина позвъних на Карл и му казах да дойде да ме вземе.

— Не трябваше ли да почиваш няколко дни? — попита той.

— Да — потвърдих аз. — Не идвам на работа. Просто трябва да използвам компютъра, за да вляза в интернет.

— Аха — каза той. — При теб съм след няколко минути.

Въведох в полето за търсене „Ролф Шуман“ и ми излязоха почти милион връзки. Повечето бяха към германски сайтове. Явно „Ролф“ и „Шуман“ бяха често срещани имена в Германия, Австрия, Швейцария и Холандия.

Добавих към критерия за търсене „Уисконсин“ и с изненада установих, че броят на връзките продължава да надвишава двайсет и осем хиляди. „Ролф“ и „Шуман“ явно бяха популярни и в Уисконсин. Открих, че в Съединените щати са емигрирали повече хора от Германия, отколкото от която и да било друга нация, включително Ирландия и Англия, и че много от тях са се заселили именно в Уисконсин, тъй като климатът и земеделските култури там били доста сходни с тези в родината им. Преселилите се били толкова много, че според един уебсайт през 1900 година една трета от общото население на щата била родена в Германия. Милуоки, най-големият град в Уисконсин, отстоящ на по-малко от петдесет километра от Делафийлд, през 19-и век бил известен като Германската Атина.

Добавянето на Делафийлд стесни резултатите до няколкостотин, но този път той беше сред тях: Ролф Шуман, президент на „Делафийлд Индъстрис“, с датата му на раждане, подробности по образованието, родословното му дърво и всичко останало. Бог да благослови интернет.

Прекарах следващия час в откриването на не чак толкова полезни неща за господин Шуман. Беше на шейсет и една и президент на „Делафийлд Индъстрис“ от седем години, като преди това бил завеждащ финансовия отдел. Оказа се, че той е стълб на обществото в Делафийлд и основна фигура в ред благотворителни фондации в ролята на спонсор или администратор. Научих още, че е фактор в Търговската камара на Делафийлд, както и старейшина на една от местните лютерански църкви. Не намерих нищо, което би могло да подсказва, че може да бъде обект на бомбен атентат на шест хиляди и петстотин километра от дома си.

„Делафийлд Индъстрис“ била основана малко след 1840-а в една от местните ковачници с идеята да се изработват сечива за новите заселници в Уисконсин, за да могат те да обработват земята и да се грижат за посевите си. С появата на двигателя с вътрешно горене фирмата се бе диверсифицирала, първо в производството на трактори, а впоследствие и на всевъзможни селскостопански машини. От уебсайта им се изясняваше, че в момента компанията била най-големият доставчик на комбайни за фермерите от Средния запад, а дори аз знаех, че в американския Среден запад има дяволски много зърно. Ако сред мотивите на завистливите конкуренти не бяха

планините от пари и феноменалният успех, нямах представа какво друго би могло да направи „Делафийлд Индъстрис“ обект на атака.

Изглежда, не се справях много добре в новоизбраната си кариера на следовател.

В офиса влезе Карл и ми подаде писмо.

— Дойде за теб онзи ден.

Беше писмото от градския съвет на Форест Хийт, с което ме информираха, че ще ме дадат на съд. Спомних си, че бях тръгнал да си взема другото писмо от Сюзан Милър, когато спирачките ми отказаха и така нататък. Позвъних ѝ на служебния телефон.

— Здравсти, Сюзан, обажда се Макс Мортън.

— Здравей, Макс — поздрави ме тя с обичайния си пронизителен глас. — Добре ли си? Чух за премеждието ти.

— Добре съм, Сюзан, благодаря за загрижеността — казах. — За мен леко сътресение, за колата ми — капут.

— О, боже — прошепна тя. — Съжалявам.

— И аз съжалявам, че така и не можах да дойда да си взема писмото от градския съвет на Форест Хийт.

— Не се безпокой за това — успокой ме тя. — То си е тук и те чака.

— Изпратили са ми копие в ресторанта.

— Помислих си, че може да го направят.

— Има ли някакво развитие със списъците, които те помолих да ми намериш? — Всъщност тъкмо те бяха причината за обаждането ми.

— Опасявам се, че не мога да ти помогна със списъка на гостите на вечерята — каза тя. — Ти вече имаш единствения, който съществува. И ако не се обадиш по телефона на всички от този списък и не ги попиташ лично за имената на техните гости, не виждам какво друго би могло да се направи. Но имах малко по-голям късмет със списъка на „Делафийлд Индъстрис“. Оказва се, че от специалните служби предварително били поискали имената на всички хора в ложите. Било свързано с мерките за сигурност на онзи арабин. — От тона ѝ не личеше да е много впечатлена от Специалния отдел. — И какво като са разполагали с тях? Видяхме какво се случи...

Изглежда, мислеше, впрочем както и всички други без мен, че бомбата е била предназначена за принца.

— Къде са тези списъци? — попитах.

— В Специалния отдел, предполагам — обясни ми тя търпеливо.
— Аз самата научих за тях само защото ми го каза един от собствениците на ложите. Човекът беше възмутен, че са го изнудили да им каже имената на гостите си. Ако питаш мен, сред тях сигурно е била и любовницата му и той е искал да скрие поне нейното име.

— Сигурна ли си?

— О, да — потвърди тя. — Казал на моите колеги, че му била племенница, ама явно не е била. Много се повеселихме, като ги накарахме да си мислят, че им се връзваме. — И се изсмя.

Вярвах й.

— За кого говориш? — попитах.

— А-а, май не бива да казвам — поколеба се тя, но после ми каза. Явно не бе в състояние да устои на изкушението. Познавах го. Всички в бранша го познаваха. После ми каза и името на любовницата му. Очарователно. — Но не казвай на никого! — предупреди ме тя сериозно. Не беше нужно да го правя — самата тя щеше да се погрижи всички да научат.

— И как да получа списъка от Специалния отдел? — попитах.

— Защо не им го поискаш? — простодушно ми предложи тя.

Така и направих.

Въведох „Специален отдел Великобритания“ и намерих уебсайт, от който научих, че всяка полицейска единица има свой собствен специален отдел. Затова се обадох на полицията в Съфък и оттам ми казаха, че VIP охраната се поддържа от Специалния отдел на столичната полиция. И любезно ми дадоха номера.

— Не даваме информация на граждани — твърдо ме осведоми детектив — инспектор Търнър, когато се обадох и поисках списъците.

— Но аз не съм „гражданин“, аз бях там — обясних. — Бях потърпевш и се озовах в болницата. Не му казах, че съм бил там, защото ме е боляло коляното и ми е бил одраскан кракът.

— И за какво по-точно ви е нужен списъкът? — попита той.

Обясних му, че съм бил майстор готвач на обяда, сервиран във взривената ложа, и че един мой служител е загинал при експлозията. Това, изглежда, събуди съчувствието му. След това му казах, че съм разбрал, че Специалният отдел е получил списък на всички поканени в ложата гости, и че се опитвам да се сдобия с този списък, за да мога да поканя оцелелите в група за автотерапия, създадена в памет на

покойната ми сервитьорка. Естествено, с цел да се превъзмогне травмата от агентата.

Това беше най-доброто, което можех да измисля без подготовка.

— Ще видя какво мога да направя — уклончиво каза той.

Благодарих му и му дадох имейл адреса си, както и телефонния си номер.

Погледнах си часовника. Наближаваше четири и половина. Позвъних на Каролайн.

— Здравсти — изчурулика тя в слушалката. — Точно си мислех за теб.

— С добри чувства, надявам се.

— Най-вече. — Не бях сигурен в тона й.

— Да не съжаляваш вече за снощи?

— О... нали разбираш. Стана толкова изненадващо...

— Да — съгласих се аз. Според мен хубавите неща в живота се случват изненадващо и тя не беше изключение. Но нямаше да насилвам нещата. Помъчих се да се сетя кой е казал „Нещата се случват на онези, които умеят да чакат“.

— Как мина следобедът ти? — поинтересувах се.

— Прекрасно — възкликна тя. — Репетирах на виолата три часа. Пръстите ме болят, но се чувствам толкова жива... Музиката е като кислород, без нея ще се задуша.

— Мислех, че си събираш багажа.

— О, ще пътувам чак в понеделник — каза тя. — Първият концерт в Чикаго е чак в сряда и оркестърът ще ходи до Ниагарския водопад през уикенда. Ще се присъединя към тях в понеделник вечерта.

— Ще дойдеш ли тогава в Нюмаркет?

— Не мога — попари ме тя. — Утре в четири съм на фризьор, а и трябва да се приготвя за пътуването.

— О... — казах мрачно. — Кога ще те видя тогава?

— Недей да си толкова нещастен — сръза ме тя. — Казах, че аз не мога да дойда в Нюмаркет, но *ти* би могъл да дойдеш при мен, ако имаш желание.

Имах.

— Кога?

— Когато и да е. Ела утре и остани до понеделник сутринта. Ще ми помогнеш да се добера до летище „Хийтроу“ с целия ми багаж и после ще ми махаш с кърпичка, докато излитам.

Идеята да ѝ махам с кърпичка не ми допаднаше особено.

— Окей — съгласих се. — Ще пристигна утре около обяд.

— Не, по-късно — настоя тя. — Преди фризьора ще ходя на пазар. Ела към седем и ще отидем направо на вечеря.

— Чудесно. Ще ти се обадя по-късно.

Прекъснахме разговора и седнах зад бюрото си усмихнат. Никога не бях имал такова желание да видя някого. Какво беше *това*? Не знаех. Случваше се малко неочаквано и това ме плашеше.

Попитах компютъра на кого е фразата. Ейбрахам Линкълн. Но точният цитат беше: „Нещата се случват на онези, които умеят да чакат, но само неща, изоставени от онези, които не знаят умора“. А в бъдеще аз щях да съм от вторите.

Прекарах на компютъра около час в търсене на нещо, което би ми дало някаква насока. Изрових броя на „Кеймбридж Ивнинг Нюз“, в който бяха имената на убитите, и потърсих в интернет подробности за всяко име. Открих, че един от загиналите служители на „Делафийлд“, някой си Гай Уитни, е имал връзки в света на конния спорт и дори нещо общо с клуб за поло. По-конкретно с Лей Кънтри Поло Клъб.

Открих го. Макар и с кратко съществуване, клубът вече имаше подозрително голям уебсайт. И разбира се, Гай Уитни бе там в ролята на президент на клуба, а на сайта се виждаше негова фотография с широка усмивка на лицето. Явно никой не бързаше да актуализира информацията, защото вече бяха изминали две седмици след смъртта на президента им, а на сайта не можеше да се намери и дума за това събитие. Не се изненадах, че клубът се спонсорира от „Делафийлд Индъстрис“, а самият Ролф Гоуман е в списъка на спонсорите и вицепрезидентите.

Имаше връзка към американската „Поло асоциация“ и се изненадах, че спорт като полото разгръща толкова широка дейност там. Очевидно не можеше да става сравнение с бейзбола или американския футбол, но в Щатите имаше четири пъти повече поло клубове, отколкото хиподруми. И поне десет пъти повече, отколкото в Англия. Това вече беше озадачаващо. За мен полото си беше второстепенен спорт, при това типично британски второстепенен

спорт, практикуван от британските кавалеристи по индийските равнини, за да убият скуката на дългото отсъствие от дома.

„Имате нова поща“ стресна ме гласово съобщение от компютъра и в долния десен ъгъл на екрана се появи иконката на неразпечатан плик.

Беше от детектив — инспектор Търнър. Към имейла бе прикрепен списък на гостите на „Делафийлд“ за деня на „2000 гвинеи“. Милият Търнър. За нещастие списъкът не ми даваше онова, което ми бе нужно. Той ми бе изпратил сканирано изображение на лист хартия, на който бе отпечатан пълният списък към поканата. Някой обаче бе прекарал плътна дебела черна линия през седемте имена на онези, които не бяха дошли. Срещу шестнайсет от останалите имена бе написано „у“, явно за „убит“, понеже имаше „у“-та до имената на Елизабет Дженингс, Мери-Лу Фордам и семейство Уолтърс. Освен това някой бе добавил „Луиза Уитуърт“ и „Илейн Джоунс“ в края на списъка. И те бяха маркирани с по едно „у“. Помнех от репортажа в „Кеймбридж Ивнинг Нюз“, че Илейн Джоунс е нещастната жена, убита от летящо парче тухла.

Не биваше да се оплаквам. Бях поискал списък на оцелелите и Търнър ми бе дал точно това, заедно с имената на убитите. Но все още не разполагах с имената на седмината, които не бяха участвали в мероприятияето.

Обадих се на номера, който вече бях използвал.

— Там ли е детектив — инспектор Търнър?

Наложи се да изчакам няколко минути, преди да чуя гласа му в слушалката. Благодарих му за списъка и вежливо помолих за още няколко минути от скъпоценното му време. Той търпеливо изслуша обяснението ми, че бих искал да разполагам и с имената на онези, които са избегнали смъртта на косъм, за да могат и те да се възползват от участието в груповата терапия. Накрая се поинтересувах дали случайно не разполага с тях.

Усетих поколебането му, после той все пак се съгласи да потърси оригиналния списък.

— Не мога обаче да обещаая, че все още разполагаме с него. За нас не е толкова важно да пазим списък на хората, които не са били там, особено след като те явно не са били обект на терористичната атака.

Помислих за момент дали да не споделя с него теорията си, че всъщност точно те са били цел на атаката, но тя наистина изглеждаше малко измислена, а пък и нямах никакви факти в нейна подкрепа. Прекараният в търсене из интернет следобед не бе донесъл никакви съществени резултати и вече започвах да се съмнявам в първоначалното си убеждение, че катастрофата с колата не е случайна. Затова просто му благодарих още веднъж и го уверих, че с нетърпение ще очаквам списъка.

— Смяната ми свършва след половин час — уведоми ме той. — Ще видя какво мога да направя.

Затворих. Аз ли бях правият, или полицията? Може би следваше да споделя идеите си с полицаия, понеже ако не друго, той поне можеше да ми покаже къде логиката ми издиша. А може би — както бе предположила Каролайн — полицията разполагаше с допълнителна информация, за която аз нямах и представа — информация от контраразузнаването или други разузнавателни служби. Най-сетне, не бе изключено да се придържат към теорията за арабския принц, защото нямат никаква друга версия.

Помислих си дали да не се обадя на Нийл Дженингс, но ми се стори, че е твърде скоро и не е редно да нарушавам скръбта му с въпроси за това как и защо е бил сред поканените в ложата на „Делафийлд“. Вместо това позвъних на семейство Кийли.

— Здравсти, Макс — чу се жизнерадостният глас на Ема. — Сигурно се интересуваш дали ще дойдем утре.

Трябваше ми миг, за да съобразя какво има предвид.

— Не — казах, — не съм се съмнявал, че ще дойдете.

— О, да — увери ме тя. — При това ще бъдем шестима, както обикновено.

— Чудесно. — Реших да не споменавам, че няма да съм в ресторанта. Щях да бъда в друго заведение с Каролайн. Нямах спомен кога за последен път в събота вечер съм бил в „заведение“, различно от моето.

— Виж, обаждам ти се, понеже искам да те попитам защо бяхте поканени на онзи обяд на „Гвинеите“.

— А, това ли? — каза тя. — Участвахме в състезанието с наш кон. Май това беше причината.

— Не виждам как биха поканили всички треньори — казах, без да крия нотката на съмнение в гласа си.

— Нямам представа каква е практиката — каза Ема.

— Ние обаче бяхме поканени, както и Нийл и Елизабет. Двете с Елизабет го обсъдихме. — Тя въздъхна. — Горката Елизабет.

— Да — съгласих се аз. — Ема, съжалявам, че съм толкова досаден, но можеш ли да си спомниш кога точно получихте поканата?

— О... — Нова пауза. — Не мога, съжалявам. Беше толкова отдавна, нали разбираш?

— А беше ли стилно оформена покана на твърд картон? — продължих да настоявам.

Нова пауза.

— Не, не мисля — каза накрая тя. — Не си спомням да сме я слагали на перваза над камината. А ние слагаме всичките си покани там. — Помислих си, че первазът им сигурно е доста отрупан.

— Е, добре — казах. — Благодаря ти все пак.

— Няма за какво. Ще попитам Джордж, като се върне. Той отиде на някакво проклето съвещание на някаква комисия, на която е председател. Ще ти се обадя, ако се сети за нещо друго.

— Благодаря. Ще се чуем пак. — И затворих. Поредната задънена улица.

Отново прегледах изпратения ми от Търнър списък. От седемнайсетте незадраскани и немаркирани с „у“ имена познавах лично единайсет души. Предполагах, че останалите са хора на „Делафийлд“, и от тях едното име беше на жена, която според г-жа Хардинг от вестника междуременно беше починала от изгарянията си. Сред единайсетимата, които познавах, имаше една семейна двойка редовни посетители на „Хей Нет“, а четирима други бяха местни жители и бяха идвали понякога в ресторанта. Останалите петима живееха по-далече и включваха: треньор и съпругата му от Мидълхам в Йоркшир, съпругата на убития ирландски бизнесмен и бивш жокей от западния регион, който скалъпваше подобие на живот, като даваше съвети по залаганията на богати бизнесмени по време на конни състезания. Нямах спомен да съм го видял да им говори преди обяда, но пък тогава бях в кухнята. Както и да е, никой от тези хора ни най-малко не изглеждаше като обект на терористична атака.

Последният бе Ролф Шуман. Той ли беше целта?

Отново проверих електронната си поща. Нищо ново.

Погледнах си часовника. Беше минал половин час. Работното време на Търнър бе свършило и той несъмнено бе отпрашил към дома си, сигурно за целия уикенд, така че трябваше да се запаса с търпение и да чакам.

Беше седем и половина и градусът на напрежението около обслужването на вечерните ни гости бе започнал да се покачва, така че отидох в кухнята, за да се убедя, че всичко е наред, но Карл веднага ми нареди да се махам.

— Болен си — напомни ми той. — Прибирай се и ни остави да си вършим работата.

— Не съм болен — казах. — Имам обикновено главоболие. И не се бой — мозъчното сътресение не е заразно.

— Няма значение — ухили ми се той. — Не си ни нужен тук. Ето, това е Оскар. — И ми посочи новия човек в кухнята. — Справя се прекрасно. — Оскар се усмихна. Гари обаче не се усмихна. Явно не беше в настроение. Оставих ги да се оправят както могат и се върнах в офиса. Мечтаех да се прибера у дома, но исках да потърся още това-онова в интернет.

Отново проверих електронната си поща и отново в нея нямаше нищо. Вече бях загубил надежда в Търнър, когато телефонът ми иззвъня. Беше той.

— Съжалявам — каза вместо поздрав. — Намерих копие на оригиналния списък, но не мога да работя с проклетия скенер, а секретарката вече си тръгна. А и аз трябва да се прибирам. Искан да изведа благоверната на кино за рождения ѝ ден и вече закъснявам. Ще ви го изпратя следващата седмица.

— А не може ли просто да ми го прочетете? Ще си запиша имената.

— Добре. Но да побързаме.

Взех първия попаднал ми молив и си записах имената на гърба на едно старо меню. Както можеше да се очаква, семейство Нийл Дженингс бяха в списъка, а също Джордж и Ема Кийли. Познавах двама от другите четирима — Патрик и Маргарет Джейкъбс, които заедно въртяха в града доста успешен бизнес с конски такъми. Но за последната двойка не бях чувал изобщо — казваха се Пьотр и Татяна Комарови.

Благодарих му и му пожелах приятна вечер, като му казах да ме използва като извинение за закъснението. Той ме увери, че със сигурност щял да го направи, и с това разговорът ни приключи.

Погледнах пак записаните имена. Защо, по дяволите, бях решил, че ключът за всичко ще са имената на поканените, но не присъствали във взривената ложа? Патрик и Маргарет бяха приятни хора, за които клиентите бяха всичко, и те се грижеха за тях с всеотдайност и чар. Бяха уважавани, дори харесвани, от почти всички треньори в Нюмаркет, някои от които дори ги бяха канили на вечеря в „Хей Нет“. Прегледах списъка на гостите на петъчната галавечеря и да, господин и госпожа Патрик Джейкъбс бяха включени като присъствали.

С Комарови нямах този късмет, понеже те отсъстваха от този списък. Това не означаваше непременно, че не са били на вечерята, а само че не бяха сред наименуваните.

Въведох „Комаров“ в компютъра. Гугълът ме заплю с един милион открити упоменавания. Опитах да стесня кръга с „Пьотр Комаров“ и това сведе броя на резултатите до трийсет и осем хиляди. „Моят“ можеше да бъде всеки от тях. Помолих машината да открие „Татяна Комаров“. „Да нямате предвид Татяна Комарова?“, попита ме търсачката. Сетих се, че в славянските езици женските фамилии по правило завършват на „а“. Добре, нека е „Татяна Комарова“, съгласих се. Осемнайсет хиляди резултата. „Пьотр и Татяна Комарови“ даде шестнайсет хиляди. Беше като да търсиш нужната ти игла в купа сено, но без да знаеш как точно изглежда тя.

И все пак една от връзките привлече погледа ми. Някой си Пьотр Комаров беше цитиран като президент на поло клуба в Санкт Петербург. Реших, че съм го намерил. Нямах кой друг да бъде — Пьотр Комаров и Ролф Шуман несъмнено бяха свързани по линия на полото.

Продължих да търся по-нататък, като влязох на сайта на санктпетербургския поло клуб. Не бях очаквал да има толкова много, докато не схванах, че повечето резултати се отнасят до Санкт Петербург във Флорида. Нужният ми клуб обаче се намираше в града, основан от цар Петър Велики през 1703 година — оригиналният Санкт Петербург на балтийското крайбрежие в Русия.

Според уебсайта на клуба след падането на Съветите полото в Русия било във възход. Новите клубове никнели като гъби след дъжд,

нововъзникващата средна класа явно мечтаела да подражава на американските си идоли и един от начините, по които това можеше да става, било чрез отиване на поло мач, което на свой ред било едно от основните седмични светски мероприятия. В Русия дори играели поло през дългата зима, като използвали надуваема оранжева топка с размерите на футболна вместо традиционната твърда и бяла такава. Съобщаваше се, че турнирът за купата „Снежно поло“, спонсориран от голям швейцарски производител на часовници, бил главното събитие на зимния сезон в Санкт Петербург и задължителното място, където да бъдеш видян в обкръжението на местните ВИПове.

Е, и? Какво общо можеше да има полото с взривяването на ложа по време на състезание в Нюмаркет? Не бях сигурен, че изобщо съществува някаква връзка, но полото явно свързваше някои от жертвите с други, които не бяха сред убитите, макар да се е очаквало да бъдат.

12.

Прекарах поредната неспокойна нощ. За разлика отпреди, вместо втръсналия ми кошмар с безногата Мери-Лу, този път лежах буден и се опитвах да мисля за Каролайн, но непрестанно се връщах на основните въпроси: кой и защо беше отровил вечерята? И наистина ли беше направено, за да се попречи някому да бъде на състезанието на следващия ден. И ако бе така, кой беше този човек? И опитвал ли се бе някой да ме убие чрез повреждане на спирачките на колата ми? И пак, ако бе така — кой? Най-сетне — имаше ли това някакво отношение към поло връзката? Много въпроси и практически никакви отговори.

Бях ровил из интернет до среднощ. Бях научил маса неща за полото, които досега не ми бяха известни. И които никак не държах да знам. Полото например се оказа включвано пет пъти в списъка на олимпийските спортове, но не и след 1936 година, когато Аржентина бе спечелила златния медал. Тази страна, изглежда, оставаше основна сила в световното поло, а и повечето от използваните за игра понита все още идваха от Латинска Америка.

Поло асоциацията в Хърлингъм беше регулаторният орган за играта в Обединеното кралство, макар в Хърлингъмския клуб да не се провеждаха мачове след разкопаването на игрището като нива през 1939 година, за да се осигури храна за изнемогващите от войната лондончани.

Бях разгледал публикуваните на сайта им правила на играта. Бяха изложени на петдесетина страници плътен текст и бяха толкова сложни, че недоумявах дали някой изобщо ги разбира. Беше ми забавно да науча например че ако дървената топка с диаметър девет сантиметра се разцепи на две неравни части след удар с дървения стик или след настъпване от някое пони, то голът все пак може да бъде зачетен, при положение че се прецени, че по-голямата част е преминала през голлинията между двата стълба. Представях си как би се изразил по този повод защитник, преценил, че трябва да защитава срещу „грешната“ половинка. Правилата бяха толкова подробни, че в

тях дори се забраняваше на яздещите съдии да използват мобилните си телефони по време на играта, а неяздещите им колеги трябваше да се въздържат от разсейване чрез общуване със зрителите или говорене по телефона, докато наблюдават от страничната линия.

Освен това открих, че понитата за поло в действителност не са понита. Бяха си коне. Много от тях бяха аржентински коне от породата „криоло“, а други бяха породисти коне, оказали се лишени от качества да бъдат победители на пистата за надбягване. В Америка породистите коне често се кръстосваха с „квартерони“ и в резултат се получаваха бързи коне с добър ход, способни на рязко ускорение, забавяне и остри завои — все елементи, без които успехът е невъзможен. Но това определено не бяха понита, понеже средният им ръст бе над петнайсет длани, тоест пет фута или метър и петдесет, в холката на коня, в сравнение с границата от максимално допустимите четиринайсет и половина за истинските понита.

Макар главата ми да бе натъпкана с всевъзможна информация, не бях открил никакви отговори на интересуващите ме въпроси. Бях научил обаче, че идната неделя предстои финалът на турнира, който трябваше да се състои в Гардс Поло Клъб до Уиндзор. Може би трябваше да отида. И май щеше да е най-добре, ако вземех с мен Каролайн.

— Ти наред ли си? — взмути се Каролайн, когато ѝ позвъних.
— Нямам време да се размотавам по тъпи поло мачове. А и ти би трябвало да си почиваш. Имаш сътресение, забрави ли?

— Само един следобед — казах умолително. — А и сътресението се отразява само на паметта.

— Май наистина си решил да ходиш — забеляза тя.

— Абсолютно.

— Но аз нищо не разбирам от поло — изви тя.

— И какво от това? И аз също.

— Тогава защо, за бога, искаш да отидеш?

— Знаеш за налудничавата ми теория за атентата и натровената вечеря — напомних ѝ. — Нещо ми подсказва, че е възможно да има връзка с полото. Знам, че звучи нелепо и че може да се окаже

абсолютно несвързано с нищо, но искам да отида на поло мача и да задам няколко въпроса.

— Защо не започна с това? — въздъхна тя. — Естествено, че ще дойда. Да си взема ли шапката с козирката и лупата?

— Дали не долавям скептицизъм? — засмях се. — Честно казано, и аз съм изпълнен със съмнения, но истината е, че няма за какво друго да се захвана.

— Е, и какво да облека? — сериозно попита Каролайн.

— Туидовият си костюм и зелени боти.

— Нямам туидов костюм.

— Добре тогава — казах аз. — Нещо удобно и топло в такъв случай, защото прогнозата за неделя не е добра.

— А шапка? — не се уморяваше тя.

— Нямам представа — признах си.

— Изобщо не ми помагаш — каза тя. — Мислех, че знаеш всичко за света на конете.

— Конните надбягвания не са поло — напомних ѝ.

— Една и съща работа. Щом и в двете са забъркани коне.

Имаше да учи толкова много неща.

Прекарах по-голямата част от деня в чудене какво да правя, в обиколки из двора и в гледане на едва пълзящите стрелки на часовника. Искаше ми се да съм на път към Фулам и Каролайн.

Но денят не беше тотално провален. Още сутринта се обадох на Маргарет Джейкъбс в магазина им за сарашки изделия. Не бих казал, че се държа особено приятелски.

— Какво искаш? — сопна ми се веднага.

— Какво ти става, Маргарет? — изненадах се аз.

— Заради теб с Патрик се разболяхме онази вечер — каза тя. — Бях сигурна, че ще умрем.

— Съжалявам — извиних се. — Ако това може да те успокои поне малко, аз също бях много зле. И не съм разболял всички ви нарочно.

— Сигурно. — Тя омекна, но съвсем малко. — Но във вестника писаха, че ресторантът ти е затворен за обеззаразяване. Сигурно е

имало нещо не наред, за да го направят. А и ние те посетихме точно предната седмица.

— Няма нищо смуцаващо около ресторанта — казах. — Вече бяхме инспектирани от Агенцията по стандартизация в храненето и имаме тяхното разрешение за работа. При нас никога не е имало нищо нередно.

— Все трябва да е имало нещо — настоя тя. — Иначе защо ни беше толкова зле?

Реших да не и разказвам за фасула и убеждението ми, че някой нарочно е отровил вечерята. Вместо това смених темата.

— Маргарет — казах, — знам, че с Патрик сте били поканени на обяда на „Делафийлд Индъстрис“ в деня на „2000 гвинеи“. Неразположението ви ли беше причина да не дойдете?

— Да — потвърди тя. — Очаквах състезанието с огромно нетърпение, но просто не можахме да се вдигнем на крака.

— Но пък в крайна сметка трябва да сте доволни, че не дойдохте — подхвърлих.

— Защо? — не се досети тя.

— Не се ли сещаш? Ложката, в която избухна онази бомба, бе мястото на обяда. И всички загинали са или хора на „Делафийлд“, или техни гости.

На другия край на линията се възцари гробно мълчание.

— Маргарет — не издържах, — чуваш ли ме?

— Не знаех, че е била същата ложка — прошепна тя смаяно. — Мили боже... Можехме да сме сред убитите.

— Но не сте — заключих, като се опитах да говоря утешително.

— Бях бясна, че не можахме да отидем — продължи тя. — Всъщност бях готова да се надигна и да отида, макар че едва се държах на крака. Но Патрик настоя да не ходим и даже се скарахме. — Нова пауза. — Бедните хора.

— Да — съгласих се. — Аз бях там. Приготвих обяда.

— Така ли? — изненада се тя. — Ако знаех, че ще си там, нямаше толкова да искам да отида.

— Е, благодаря ти.

— Съжالياвам. — Но не добави, че не е искала да се заяде.

— Маргарет — поднових разговора, — „Хей Нет“ е абсолютно безопасно място за хранене, уверявам те.

— Ммм... — неубедено измънка тя.

— Елате довечера с Патрик като мои гости.

— Може би. — „Може би да или може би не“, помислих си. Бизнесът на Патрик и Маргарет осигуряваше принадлежности за повечето конюшни в града и за мен бе важно двамата да не разпространяват подозренията си относно качеството на храната, която предлагам. Много е лесно заслужено или не да ти се лепне лоша репутация, а лошата репутация е нещо, от което е трудно да се отърсиш.

— Помисли си по въпроса — настоях. — И не се колебай да поканиш ваше приятелско семейство. — Какво ли още щеше да ми струва да я накарам да се съгласи?

— Кога? — попита тя. Последното ми предложение, изглежда, бе наклонило везните.

— Когато пожелаеш. Да речем... следващия уикенд?

— Събота? — уточни тя.

— Няма проблем. Правя ви резервация за четирима. В осем часа?

— Окей — съгласи се тя с леко тревожен глас. — Благодаря ти. — Кукичката беше захапана. Само че това с нищо не ми помагаше в търсенето на отговори.

Животът без кола започваше да ми дотяга. Изобретяването на двигателя с вътрешно горене се е оказало решаващо в предоставянето на лична свобода на индивида, но постепенно сме започнали да приемаме тази свобода като даденост. В случая инструментът на личната ми свобода лежеше под формата на смачкана купчина метал в задния двор на гараж за катастрофирани коли и на мен определено ми липсваше удобството да правя бързи и прости пътувания. Пътуванията ми вече не бяха нито бързи, нито ставаха просто.

Позвъних на „Ню такси“, чийто номер вече помнех наизуст, и поръчах такси до гара Кеймбридж, откъдето щях да взема влака в пет за Лондон. Хвърлих в пътната си чанта няколко неща от първа необходимост и нетърпеливо зачаках пристигането на таксито. Чудех се защо се чувствам като лош ученик, който бяга от часове.

Без да се замислям защо, сложих в чантата ей така, за всеки случай, и паспорта си. Знаех, че е глупаво, но какво чак толкова? Не е ли казал Шекспир в „Както ви харесва“ нещо от рода на това, че не си обичал истински „щом днес не помниш всяка лудория, в която любовта те е въвлякла“^[1]. Влюбен ли бях? Да, май така изглеждаше.

Гара „Кингс Крос“ беше пълна с разочаровани футболни запаянковци, чакащи да се върнат на север с влака след загубата на техния отбор на финала за Купата. Настроението им бе мрачно и до известна степен агресивно. От друга страна, колкото и да си налагах, не можех да изтрия от лицето си усмивката в предвкусане на очакващите ме две нощи в компанията на Каролайн. Което съвсем естествено ми навлече неприязънта на групичка явно успели да се натряскаат от мъка младежи с червени футболни фланелки.

— Какво си се ухилил? — осведоми се един от тях, навря лицето си в моето и ми даде възможност да вдишам от алкохолните пари в дъха му.

— Нищо — малко плахо отговорих аз.

— Ами върви да се шибаш тогава — каза той, заваляше думите. Можех да прочета в очите му посоката на мислите му, които и без това едва се влачеха в опиянения му мозък. Той явно беше водачът на групата и останалите зорко следяха всеки негов ход. Усетих го, че претегля възможностите, и почувствах, че по-простият избор да ме остави на мира за него би означавал да загуби от престижа си. Щеше да е забавно, ако не беше обезпокоително. Очите му се разшириха и разбрах, че е избрал физическата разправа като единствено възможния изход от ситуацията.

Реакциите му бяха толкова забавени, че видях замахането на дясната му ръка цяла вечност преди ударът да стигне до мен, така че не беше проблем да го избегна, като отстъпя крачка встрани. На лицето му се изобрази изненада, когато юмрукът му безобидно мина на няколко сантиметра от върха на носа ми. Инерцията на месестата му ръка го повлече и той тежко се стовари на перона. Време беше да се изпарявам. Обърнах се и побягнах.

Последваха няколко доста неприятни минути, през които се носех из гарата, а останалата част от групата ме преследваше. За

щастие повечето влачеха по няколко килограма бира около кръста си, докато аз бях пришпорван от чист адреналин. Двама от тях обаче се оказаха учудващо чевръсти за състоянието си и един-два пъти успяха да вкопчат пръсти в развяващото ми се палто. Веднъж дори се наложи да се обърна и да замахна с пътната си чанта, което бе възнаградено с болезнено изохкване.

Изхвъркнах от гарата, прескочих перилата на тротоара, попаднах в трафика на Юстън роуд и се захванах да слаломирам между профучаващи коли, таксите и автобуси. За мое щастие комбинацията от здрав разум и навременната поява на минаваща полицейска кола разколеба преследващата ме двойка и ми позволи да прекося четирилентовото движение и запъхтяно да продължа по отсрещния тротоар.

Забавих ход и се изсмях облекчено, което ми спечели странни погледи от околните минувачи, но този път за щастие в погледите им имаше най-доброжелателна развеселеност. Чувствах се на върха на света и продължих напред, като следях за насрещно такси, което да ме откара до Фулам.

Каролайн живееше в нещо, което ми беше описала като „сутеренен апартамент“. Тамуърт стрийт, подобно на много улици в жилищни квартали из западен Лондон, бе ограничена от двете си страни от терасовидни къщи с измазани фасади, построени през 20-те и 30-те години в опит да се увеличи градското население. Макар да бяха замислени като еднофамилни домове, много от тях вследствие недостига на жилищна площ през по-късните години на 20-и век бяха разделени на апартаменти. Така по цялата улица имаше отделени от къщите „сутеренни апартаменти“, където някога бе живяла прислугата, докато семейството се бе разполагало на по-горните етажи. Поради това достъпът до жилището на Каролайн не бе през главния, а през стар служебен вход и по-точно през портичка в железния парапет и надолу по седем-осем стъпала до малко дворче под нивото на улицата.

Тя отвори вратата с писък на удоволствие — реших да го възприема така, — прегърна ме през врата с две ръце и ме дари с отдавна жадувана целувка по устните. Ако бе имала някакви съмнения относно връзката ни, това бе доста странен начин за изразяването им.

— През лятото тук сутрин прониква слънце — побърза да ми обясни. — И си имам прекрасна малка градинка. Тя е причината да задържа този апартамент.

Как е възможно, зачудих се, човешките същества да са толкова доволни да живеят натъпкани като сардели в тази градска джунгла, че да наричат притежаването на маса и два сгъваеми стола на площ от два на два метра „моята градинка“? Бях много по-щастлив в простора на Нюмаркет Хийт, но разбихах, че скоро ще ми се наложи да се преместя и да се присъединя към обитателите на този градски конгломерат, ако искам да изпълня амбицията на Марк.

Самият апартамент беше обзаведен в стил на модернистичен минимализъм с голяма площ гол дъсчен под и високи хромирани столчета пред дълъг бял кухненски плот. Имаше две спални, но по-малката бе обзаведена като стая за репетиции със стол и музикален триножник в средата и купища партитури покрай стените.

— А съседите не възразяват ли? — поинтересувах се.

— Не — подозрително твърдо отговори тя. — Не свиря до късно, не започвам преди девет сутринта и не давам на никого повод да се оплаква. Нещо повече, жената над мен казва, че обожаваше да ме слуша.

— Ще ми посвириш ли?

— Как... Сега ли?

— Да.

— Не — след кратко колебание заяви тя. — Няма да ти свиря, докато не ми сготвиш нещо.

— Не е честно. Щях да ти сготвя още през седмицата, ако колата ми не бе катастрофирала.

— Извинения, извинения — засмя се тя.

— Какво имаш в хладилника? — Реших да не протакаме. — Ще ти сготвя нещо веднага.

— Не, няма — спря ме тя. — Тази вечер сме на кръчма. Трябваше да подкупя бармана, за да ми направи резервация.

Отиването на кръчма с Каролайн в събота вечер бе тайната ми надежда. Въпросното заведение се казваше „Атласът“, намираще се на ъгъла със Сийгрейв роуд и беше претъпкано. Макар да бе успяла някак да направи резервация, това си беше питейно заведение, а не ресторант като „Хей Нет“, а масата ни със захабена дървена повърхност бе точно под прозореца. Каролайн седна на дървен стол с вертикална облегалка,

който ми напомни за някогашните столове в училище, а аз си пробих път през навалищата до бара и избрах бутилка „Кианти Класико“ от гордо изписаната с тебешир върху черна дъска листа на вината.

Храната се оказа добра и приготвена с въображение. Каролайн си избра морски костур на скара с кускус, а аз се спрях на къмбърландски наденички върху картофено пюре с чесън. Чесънът малко ме разколеба, което Каролайн, изглежда, забеляза, защото си бодна с вилицата от моята чиния. Улових погледа ѝ, докато слагаше пюрето в устата си. За момент всеки надникна дълбоко в душата на другия, след което едновременно се разсмяхме на това, което явно едновременно си мислехме.

Каролайн бе възбудена от перспективата за пътуването до Чикаго, което по естествен начин прехвърли разговора върху работата ѝ и музиката.

— Когато свиря, се чувствам толкова жива... — обясняваше ми тя. — Съществувам само в главата си и колкото и тъпо да звучи това, усещам ръцете си върху лъка и струните като отделени от тялото ми. Сякаш имат собствено съзнание и правят нещата, независимо от мен. — Седях, гледах я и не желаех да я прекъсвам. — Дори ако свиря нещо за пръв път, не се налага съзнателно да казвам на пръстите ми какво да правят. Просто гледам нотния лист, а те действат самостоятелно. Аз само регистрирам резултата. Прекрасно е.

— А чуваш ли собствената си музика при всички тези останали инструменти край теб?

— О, да — каза тя. — Всъщност усещам звука, който създавам. Чувствам го през костите си. Ако натисна по-силно с брадичка виолата, главата ми изведнъж се изпълва с музика. Всъщност трябва да внимавам да не я натискам много силно, защото тогава преставам да чувам оркестъра. Да свириш в голям оркестър е толкова... възбуждащо. Ако се абстрахираш от хората, разбира се.

— Какви хора? — не я разбрах аз.

— Другите оркестранти — поясни тя. — Някои са толкова своенравни, толкова самомнителни. По идея всички трябва да сме един екип, но на практика съществува цяла плетеница от малки съперничества. Всеки се опитва да е по-добър от останалите, особено от онези в неговата секция. Всички виолисти искат да станат водещи музиканти, а повечето от останалите не могат да се примирят с факта,

че водещият музикант в един оркестър винаги е виолист. Сякаш сме на детска площадка. Има „мъчител“ и „мъченици“. Някои от по-възрастните оркестранти мразят включването на по-младите и това, че те получават повечето солови партии, които онези смятат, че по право се полагат на тях. Нямах представа на какво е способен пренебрегнатият солист. Веднъж дори видях възрастен оркестрант да се опитва да повреди инструмента на по-млад от него колега солист. Надявам се никога да не стана такава.

— Майстор готвачите също могат да са дяволски изобретателни — коментирах и пак се запитах дали завистта към успеха ми би могла да стане истинската причина някой да добави отровен фасул към вечерята.

— И все пак, обзалагам се, че на теб не ти се е налагало да работиш с осемдесет такива завистници, които едновременно се напъват да докажат на околните, че са по-добри от седящите на съседния стол, като междувременно се опитват да вдъхнете живот на някаква оркестрова пиеса.

— Може и да не е така — съгласих се аз, — но понякога усещането е подобно.

— Не ме разбирай погрешно — усмихна се тя, — обожавам да съм в състава на добър професионален оркестър. Кулминацията в труда ни е просто фантастична. Нали се сецаш, нещо от рода на „Увертюра 1812“ от Чайковски с гръмотевичните изблици и така нататък в Роял Албърт Хол пред седем хиляди души публика... не, не мога да ти опиша колко възбуждащо е това... — Тя се усмихна смутено. — По-добро от оргазъм.

Не бях сигурен как да коментирам това. Практика, помислих си. Трябва ми повече практика в подобни разговори.

— Почакай и ще видим — казах двусмислено.

— Това обещание ли беше? — засмя се тя.

— Абсолютно — обещах аз и я погалих през масата по ръката.

— И какво ще свириш в Чикаго? — попитах, за да престана да мисля само за едно и също.

Лицето ѝ се озари.

— Предимно Елгар. Правим първата му симфония, както и вариациите, обожавам ги. В програмата има и малко Сибелиус. По-

точно става дума за четвъртата му симфония, но на мен тя не ми допада много. Намирам я малко тежка. Тъмна... — Тя сбърчи чело.

— Кой съставя репертоара?

— Директорите и диригентът, мисля — отговори тя. — Честно казано, не знам. Може и американците да имат пръст в това. Предполагам, че Елгар е включен, защото е толкова английски. И разбира се, има годишнина.

Разбира се, помислих си.

— Но Сибелиус не е англичанин — отбелязах.

— Не е — потвърди тя. — Финландец е, ако не се лъжа. Но американците, изглежда, обичат творчеството му. А то може да има нещо общо с трудностите на севера и живота в дървена колиба. — Тя смутено се засмя. — Но за мен е прекалено мрачен и тъмен.

— Като петмез — подсказах.

— Именно, но не толкова лепкав. — Тя пак се засмя. Не се притесняваше да се смее.

— Участието си заслужава, та макар и само заради Елгар — продължи тя. — „Нимрод“^[2] е едно от нещата, които трябваше да изпълня като приеман изпит за Роял Колидж. Обожавам го и го изпълнявам всеки път, когато търся душевен комфорт, което — повярвай ми — става често. Музиката и виолата ми са моята голяма опора в такива моменти. — Гледаше над главата ми, но с невиждащ поглед. — Обичам виолата си толкова, че едва ли бих могла да живея без нея.

Почувствах ревност. Разбира се, че Каролайн обичаше музиката. Защо не, след като аз харесвах кулинарията. Можех ли да живея без готвенето? Не, едва ли. Добре де, спри тогава да ревнуваш от една виола. В крайна сметка това си е неодушевен предмет. Помъчих се да последвам съвета си, но с минимален успех.

Малко по-късно тръгнахме хванати за ръце към апартамента ѝ и вече откровено нетърпеливо си легнахме. Направих всичко по силите си, за да удържа на обещанието си.

Тя не заяви, че съм бил по-добър от „1812“ на Чайковски, но от друга страна, не каза и че не съм бил. Е, Виола, пукни се от яд!

[1] Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

[2] Оркестрова пиеса от вариациите „Енигма“ на композитора. —
Б.пр. ↑

13.

Събудихме се рано и продължихме да се излежаваме и да дремем, като от време на време се докосвахме. Обърнах се към нея и я прегърнах, но тя не реагира и разбрах, че нещо не е наред.

— Какво има?

— О... нищо — каза тя. — Мислех си.

— За какво?

— Нищо съществено — измъкна се тя. Но явно не беше така.

Започнах да изследвам тялото ѝ с ръце, но тя седна в леглото.

— Не сега. Искан чай. — Стана, облече си нощницата и отиде по коридора в кухнята. Отпуснах се на възглавницата и се опитах да се сетя в какво съм сбъркал. Изглежда, бях казал или направил нещо, което не ѝ бе харесало.

Тя се върна с две вдигащи пара чаши и легна до мен, но не съблече нощницата.

— Толкова ли голямо разочарование се оказах? — попитах, подпрях се на лакът и отпих глътка от чая.

— О, не — отвърна тя. — Всъщност по-скоро точно обратното. И това е част от проблема.

— А какъв е проблемът? — Все още не разбирах. — Кажи ми.

Тя опря глава на стената въздъхна.

— Не мога да дойда да живея в Нюмаркет. Заради работата ми трябва да съм в Лондон.

Засмях се облекчено.

— Изобщо не искам да идваш в Нюмаркет.

— О... — мрачно каза тя. — Аз пък си мислех, че може да поискаш.

— Е, бих могъл — съгласих се аз, — но работата е в това, че вероятно аз ще се преместя в Лондон.

— Това е прекрасно. — Тя ме погледна с широка усмивка. — Но кога? А ресторантът ти?

— Още не е напълно сигурно — обясних — и засега не бих искал служителите ми да разберат, но планът е да открия нов ресторант в Лондон до края на тази година.

— О, боже! — възбудено възкликна тя.

— Прав ли съм в такъв случай да мисля, че трайно нахлуваш в живота ми? — попитах.

— Може би — прошепна тя, свали с движение на раменете презрамките на нощницата и се сгуши до мен.

— Тогава определено всичко е наред — казах аз.

Около обяд взехме влака за Виктория Уотър, а оттам продължихме с такси до Смитс Лон, базата на Гардс Поло Клъб. И двамата не знаехме какво да очакваме, но избрахме да се облечем по начин, подходящ за всякакви възможности. Каролайн избра рокля в черно-бели цветни мотиви, която подчертаваше тялото ѝ — поне за мен — в най-добрите места, в резултат на което привлече доста погледи във влака. Върху роклята бе облякла палто от туид с кафява кожа по яката и на маншетите. Ако беше взела Шерлок холмсовско кепе и лупа, няхах представа къде би могла да ги скрие. На свой ред аз се спрях на син блейзър, сиви трикотажни панталони, бяла риза и вратовръзка на райе: „униформа“, която сметнах за подходяща за всеки отдъхващ от служба гвардеец.

И двамата се бяхме въздържали от обуване на зелени ботуши тип „Уелингтън“, отчасти защото няхахме такива и щеше да се наложи да ги купуваме. Прогнозата за деня беше благоприятна, уикендът се очертаваше добър, а обещаваният дъжд се отлагаше чак за следващия ден, така че обух обичайните си туристически боти, а Каролайн избра консервативно изглеждащи ботуши до коляното с нисък ток.

Бях израсъл в света на конните надбягвания, където физическият контакт между състезателите се смята за недопустим, а дори неволното бутване на язdecия до теб конкурент може да доведе до дисквалификация от стюардите, и затова практикуваният на игрището за поло груб, почти брутален стил ме завари напълно неподготвен.

На играчите се разрешаваше да „извадят от строя“ противник дори когато той не притежава топката. „Изваждането от строя“ предполагаше страничен удар с цялата тежест на понито и тласък с коляно и лакът, имащи за цел да променят посоката на другия. За тази цел всички играчи носеха дебели наколенници в допълнение към

шпорите, за които със сигурност бях прочел, че е забранено да се забиват в крака на противника, макар да бях убеден, че това се прави.

Знаех, че целта на играта е да се вкара със стиковите — те впрочем имаха найкрайници с формата на чук — малката бяла топка между двата вертикални стълба на противниковата врата. За мен това бе просто хибридна кръстоска между хокей, крокет и американски футбол, при която играчите се движат на висока скорост, като яздят.

Нямаше никакво съмнение, че играта носи емоции с висок градус както на играчите, така и на зрителите. През цялото време се чуваха викове и призови към съдията да отсъди едно или друго нарушение. От краткото си запознанство с петдесет страничния правилник знаех, че играта е по-сложна от това да се носиш по игрището и да забиеш топката във вратата. Но в действителност в нея имаше неочаквана простота и двамата с Каролайн скоро се оказахме пълноправни зрители на трибуната за членове на клуба.

Още щом пристигнахме в комплекса, разбрахме, че има зона за членове и зона за останалите. Естествено аз държах да попаднем сред членовете. Нямаше никакъв смисъл да идвам дотук, ако не можех да задам въпросите си на хората, които, така да се каже, бяха „в играта“.

Повъртяхме се малко на паркинга за членове и в един момент пристигна рейндж роувър с петима, които явно бяха от избраниците. С Каролайн просто се присламчихме към групата, която влезе след махване с ръка от страна на пазача. Реших да не насилвам късмет си и да не пробвам да попадна в „светая светих“ — двуетажната ложа с веранди в колониален стил, червен керемиден покрив, прозорци с подредени по первазите сандъчета с цветя и заградена с белосан стобор морави отпред.

Понеже нямаше никаква представа какво да очаквам, не знаех дали двеста-триста души отпред представляват добро посещение, или не. Много от зрителите бяха паркирали колите си от другата страна на игрището и просто седяха на покривите им, за да следят мача. Всеки гол се съпровождаше не толкова от одобрителни викове, колкото от хор от разногласни клаксони.

За щастие денят не само бе хубав, но можехме да се насладим и на малко слънчева светлина, докато седяхме на зелените пластмасови седалки в компанията на още стотина души, повечето от които познаваха играчите или им бяха роднини и които общуваха помежду

си с викове и ръкомахания, докато отборите се преследваха безмилостно по терена пред нас.

Поло мачовете се състоят от части, наречени „чука“, и всяка чука продължава около седем минути. Мачовете може да бъдат от по четири, пет или шест чуки с почивки между тях. Мачът, на който бяхме попаднали, бе обявен с четири чуки с по петминутни паузи, като средната беше малко по-дълга.

Каролайн попита седящия до нея мъж на средна възраст какъв е резултатът. Въпросът не е толкова глупав, колкото може би изглежда, понеже играта понякога е доста объркваща. Първо не е ясно кога се зачита отбелязване на гол, понеже, за разлика от футбола, тук няма мрежа, в която топката да се оплете. Второ, отборите разменят местата си след всеки зачетен гол и за начинаещия не е лесно веднага да се ориентира кой отбор накъде атакува.

— Зависи — отговори мъжът. — С или без хендикап головете.

— Какво са хендикап голове? — простодушно попита Каролайн.

Мъжът се въздържа да извърти очи към небето, може би защото погледът му бе впит в деколтето на Каролайн.

— Всеки играч започва сезона с хендикап — обясни той. — В мачовете хендикапите на всички играчи от отбора се събират и хендикапът на единия отбор се изважда от този на другия. Това дава началния резултат, с който започва по-слабият отбор. — Той се усмихна, но не беше свършил — Разбира се, в този мач, който се състои само от четири чуки, се започва с две трети от разликата в хендикапите.

— И какъв значи е резултатът? — настоя да разбере Каролайн.

— „Бесните кучета“ водят на „Орчо риос“ с три и половина гола на два. — И той посочи таблото отляво на игрището: резултатът бе ясно изписан с големи бели цифри на син фон.

Почувствахме се засрамени, че сме попитали. Нямахме дори представа кои са „Бесните кучета“ и кои са техните противници, не че това имаше някакво значение за нас. Забавлявахме се и дори се изкискахме, за да го покажем.

По време на дългата почивка голяма част от хората на трибуните се сляха с играчите, които слязоха от понитата си и ги смениха. По дължина на игрището чакаха на повод трийсетина животни и някои от играчите вече ги бяха оседлали за бърза подмяна дори по време на

дадена чука, ако усетеха, че животното под тях е изморено. Играта даже не спираше. Всеки от играчите, изглежда, разполагаше с коняр, някои дори с двама, в чиито задължения влизаше да се грижи за животното и да помогне за бързото прехвърляне на ездача и принадлежностите му от едното пони на другото. Полото явно не беше спорт за бедни.

През средната почивка попитах приятеля ни дали познава Ролф Шуман или Гай Уитни от един поло клуб в Уисконсин, Съединените щати. Той се позамисли и поклати глава.

— Едва ли. Всъщност това е малко вероятно. Полото в Щатите малко се различава от нашето. Там повече се играе „арена поло“. — Озадаченото ми изражение го накара да продължи: — Играе се на затворено или на малки заградени игрища, подобни на манеж. Нали се сещате, като онези, които се използват при обездката? — Кимнах. — Отборите им са от само по трима играчи и... — Той се поколеба. — Да кажем просто, че е по-различно от онова, на което ние се наслаждаваме тук. — Не каза в прав текст, че го смята за по-низша форма, но явно го мислеше.

— А Пьотр Комаров? — поинтересувах се.

— О, да — оживи се той. — Всички са чували за Питър Комаров.

— Питър? — повторих аз.

— Питър, Пьотр... все тая. Пьотр е Питър на руски.

— И как така всички го познават?

— Не съм казал, че го познават всички, а че са чували за него — поправи ме той. — Той е най-големият вносител на понита за поло във Великобритания. А може би и в целия свят.

— Че откъде ги внася? — попитах, като се постарях да не изглеждам прекалено заинтригуван.

— Отвсякъде — каза той. — Но основно от Южна Америка. Натоварва цял джъмбо-джет и ги транспортира, където си иска. Според мен поне половината понита у нас са внесени от Питър Комаров.

— В Англия ли живее?

— Не, не мисля. Знам, че прекарва голяма част от времето си тук, но май си живее в Русия. Има там поло клуб и явно е с големи заслуги за развитието на руското поло. Често води отбори оттам да играят тук.

— Откъде знаете толкова за него?

— Синът ми го познава — обясни той. — Моят син е онзи там, номер три за „Бесните кучета“. — Посочи към играчите, но не бях сигурен кого има предвид. — Купува понитата си от господин Комаров.

— Благодаря — казах аз, — много ми помогнахте.

— Какво? — с явна досада попита той. — Какво значи „помогнахте“? Да не сте проклет журналист?

— О, не... — засмях се аз. — Просто съм човек с нищожни познания за играта, но искам да науча много повече. Наследих от прабаба си голяма сума и ми хрумна да се позабавлявам, като поиграя поло с аристокрацията.

Обяснението ми го накара бързо да загуби интерес към нас. Нямахме никакво съмнение, че ни смята за невежи, които трябва да си харчат парите на други места. Изведнъж почувствах, че никак не бих искал Питър или Пьотр Комаров да чуе, че съм се интересувал за него в Гардс Поло Клъб.

Изираха се два мача, всеки от които продължи по-кратко от час. Вторият проследихме от масата със столове пред сградата на клуба. Вече имаше висока облачност, но слънцето проникваше през нея без затруднение и се очертаваше прекрасен пролетен следобед, развалян само от шумните самолети над главите ни — излитаха от близкото летище „Хийтроу“. Не исках да мисля за онзи, с който Каролайн щеше да отлети от мен на следващия ден.

Побъбрихме с още десетина души и всички те бяха чували за Пьотр Комаров, макар не всички да имаха към него същото положително отношение като нашия приятел от трибуната.

— Той упражнява вредно влияние — каза един. — Мисля, че разполага с прекалено много власт в играта.

— По какъв начин? — не разбрах аз.

— Не само продава коне, но и ги дава под наем, особено на най-добрите играчи — обясни човекът. — Това означава, че някои от най-добрите международно известни играчи са зависими от него. Трябва ли да си Айнщайн, за да видиш потенциала за корупция?

— Не вярвам в полото да се раздават големи награди — позволих си да изразя съмнение.

— Може и да няма, но наградният фонд непрекъснато се увеличава — възрази той. — Да не говорим, че и залаганията за

мачовете стават все по-популярни. Вече има уебсайтове, позволяващи да заложиш и на поло мач. А може ли някой да каже какви пари се въртят за залагане на нашите мачове в другите страни, особено в Русия? Убеден съм, че за нас би било много по-добре без парите му тук.

— Тоест той инвестира парите си тук? — попитах.

— Влага по-малко от половината на това, което печели — изръмжа събеседникът ми.

Никой не беше чувал нито за Ролф Шуман, нито за Гай Уитни, но не бях разочарован — бях натрупал чудесна информация за потайния господин Комаров, в това число един бисер от собственичката на кетъринг службата към клуба, която осигуряваше храната. Тя беше сигурна, че господин Комаров и съпругата му Татяна са вегетарианци.

— Защо си толкова възбуден? — попита Каролайн, докато чакахме на перона влака за Лондон. — Освен, разбира се, заради това, че довчера пак ще си в леглото ми.

— Чу ли какво каза онази жена от кетъринга?

— Че Комарови били вегетарианци? — сети се тя.

— Това означава, че ако са били на галавечерята на хиподрума, не е било възможно да са се натровили с храна, понеже съм почти сигурен, че отровата е била в соса за пилето.

— Е? — попита тя.

— Не са дошли в ложата на „Делафийлд“ в събота, както се е очаквало да направят — продължих аз. — И не са пропуснали този обяд поради неразположение след натравяне предната вечер, което е извинението при останалите, тъй като не са яли от същата храна. Но в такъв случай защо не са отишли? Дали не са знаели, че има бомба?

— Чакай малко — спря ме тя. — Скачаш на много крайно заключение, особено след като сам твърдеше, че отравянето е имало за цел да попречи някому да отиде на обяда, а сега казваш, че атентаторът не е бил натровен, но пак не се е явил.

Беше права, разбира се. Ситуацията бе много объркваща.

— Да предположим обаче, че е имало и друг, освен атентатора, който не е искал да присъства на обяда — настоях аз. — Тогава може да се окажат верни и двете предположения.

— Трябва ти нещо повече от предположение — свали ме на земята тя. — Защото можем да предположим, че бомбата наистина е

била предназначена за арабския принц. С предположения всичко може да звучи логично.

Влакът пристигна и се настанихме във вагон с група деца, които се връщаха от посещение на увеселителен парк. Поводът беше празнуване на нечий рожден ден и всички бяха страшно възбудени от прекарването и с писъци и крясъци си разказваха колко страхотни били атракциите и колко забавно било да оцелееш след спускане с влакче на ужаса.

Каролайн се облегна на рамото ми и прошепна:

— Искам много деца.

— Идва ми малко изненадващо — отвърнах. — Още дори не живеем заедно, а ти вече искаш много деца.

Вместо отговор тя се сгуши по-плътено в мен и тихо затананика. Мисля, че не беше „Нимрод“ от Едуард Елгар.

Залових се да приготвям вечерята в апартамента на Каролайн, а тя седна да ми посвири. Бяхме се отбили в супермаркета на Уотърлу Стейшън, за да купим някои продукти и бутилка вино, разбира се. Приготвих Бьоф Строганов, докато Каролайн изпълняваше първа част на любимия си Концерт за цигулка в ми мажор от Бах. Беше права — на виола звучеше невероятно.

— Това ли ще изпълниш в Кадоган Хол? — попитах.

— Не, за нещастие не — въздъхна тя. — За да имам шанс някога да изпълня това произведение, трябва да свиря на цигулка.

— Но ти можеш да свириш и на цигулка, нали?

— О, да, бих могла — съгласи се тя. — Само че не искам. Аз съм виолист, а не цигулар, и това не е случайно, а е съзнателен избор. Малък инструмент като цигулката не може да изтръгне от себе си сочния тон на виолата. Повечето оркестранти смятат, че виолистите са провалили се цигулари, но не е така. Това е все едно да заявиш, че тромбонистите са неуспели тромпетисти или че флейтистите са некадърни обоисти. Такива сравнения са нелепи.

— Все едно да се каже, че сервитьорите са готвачи неудачници — допълних списъка ѝ, макар да знаех не един и два точно такива случая.

— Именно — съгласи се тя. Усещах, че и друг път е защитавала разгорещено становището си.

— Каролайн — казах сериозно, — не е нужно да защитаваш собствените си качества, особено пред мен. Вярвай в способностите си на професионален виолист. В никакъв случай не се извинявай, че не си нещо друго.

Тя седна до мен и опря лакти на плота на масата.

— Абсолютно си прав. Аз съм виолист и ми е приятно да съм точно такава!

Засмяхме се и вдигнахме тост за госпожица Каролайн Астън — виолист, която е горда да бъде точно такава.

— Не разбрах какво ще изпълниш в Кадоган Хол — напомних й.

— Концерт за цигулка и виола от Бенджамин Бритън.

— Посвири ми от него — помолих.

— Не — отказа тя. — Ще звучи тъпо.

— Защо?

— Защото това е концерт за двама изпълнители — цигулар и виолист. Все едно да слушаш само единия човек, който говори с друг, когото не можеш да чуеш, например в разговор по телефона. Няма да разбереш пълния смисъл.

— Музиката винаги ли има смисъл?

— Абсолютно — заяви тя. — Да изпълняваш музика е като да разказваш история с помощта на ноти и хармонии вместо букви и думи. Музиката може да събуди силна страст, а симфониите могат да пренесат слушателя през целия спектър от емоции, като започнеш от очакване, тъга и меланхолия в началните части и стигнеш до възторг и радост на финала.

Не можех да заявя, че вечерята ми беше способна да разкаже история, но се надявах да донесе, макар и за кратко мъничко радост на вкусовите ни брадавички.

Почистих тлъстината от говеждото и го нарязох на жулиени, преди да го подправя и запържа в нагорещения тиган. После задуших до омекване лук с гъби и го добавих към месото заедно с мъничко брашно. Налях щедра доза коняк и за ужас на Каролайн фламбирах месото, за да отстраня алкохола.

— Ще подпалиш сградата — извика Каролайн, когато пламъците от тигана се извисиха към тавана, и аз се разсмях.

После внимателно сложих заквасена сметана и малко лимонов сок и поръсих отгоре с червен пипер. Бях купил един голям картоф и понеже Каролайн нямаше кухненска „мандолина“^[1], го настъргах на най-едрата страна на рендето ѝ за сирене на дълги тънки ивици, които изпържих в много олио, за да получа златисти картофени „сламки“, докато месото къкреше на слаб огън.

— Останала съм с впечатлението, че бьофът се сервира с ориз — коментира тя. — И не очаквах от майстор готвач да използва фритюрник.

— Използвам фритюрник непрекъснато — казах аз. — Знам, че пържената храна не се смята за особено здравословна, но пък е вкусна и в нея няма нищо лошо, когато използваш правилната мазнина и не прекаляваш с консумацията. Но в никакъв случай не бих използвал мас, както се е правело едно време. — Вдигнах кошничката с картофените „сламки“, та олиото да се изцеди. — В Русия е традиция да се сервира с тази гарнитура, макар много хора да предпочитат вместо нея ориз.

Седнахме на дивана в дневната и започнахме да ядем от пластмасовите чинийки в скутовете ни.

— Не е зле — похвали ме тя. — Но защо го наричат „Строганоф“?

— На името на руския граф, който го е измислил.

— Поредният руснак — каза тя. — Затова ли избра това ястие за вечеря?

— Не е съзнателно.

— Чудесно е. — Тя с апетит поднесе късче жулиен към устата си. — А кое му придава този специфичен вкус? — Въпросът беше зададен с пълна уста.

— Сметаната и червеният пипер. В миналото това ястие присъстваше едва ли не във всяко ресторантско меню, но за нещастие напоследък го правят без говеждо. Наричат го „гъбен Строганоф“ и се сервира на вегетарианците.

— Като Комарови например — подсети ме тя.

— Да, точно като тях — съгласих се.

Сутринта на понеделник се оказа коренно различна от предната вечер.

Каролайн нямаше търпение да тръгне за летището и едва сдържаше възбудата си пред перспективата да отлети за Чикаго и да се присъедини към оркестъра. Не спираше да се оплаква как времето едва се влачело, докато чакахме поръчаното такси да ни откара до „Хийтроу“.

Аз пък не можех да се съвзема от скоростта, с която бяха изтекли последните часове. Бях разстроен от това, че тя заминава толкова надалеко, но от друга страна, се опитвах да съм съпричастен към нейната радост.

Пристигнахме на терминала два часа преди полета ѝ и тя се чекира без проблем.

— Дадох ми място в бизнес класа! — изпищя тя, притиснала Виола до гърдите си.

— Чекирацията агент сигурно те е харесал — охладих ентузиазма ѝ.

— Беше жена — защити се тя и ме сръчка с пръст в ребрата.

Седнахме на високи столчета пред бара и си поръчахме кафе. Настъпи момент на неловко мълчание. На мен ми се искаше да съм с Каролайн до последната секунда, а нея едва я сдържаше да се вмъкне в залата за заминаващите, сякаш по този начин самолетът щеше да излети по-рано. Никой не искаше да сподели чувствата си, но и двамата разбяхме какво мисли другият.

— Още едно кафе? — предложи Каролайн.

— Не, благодаря — отклоних поканата. — Мисля, че е по-добре да влезеш, за да не се окаже, че има опашка за проверка на пътуващите. — Не го исках, исках да остане с мен вечно.

— Ще поостана още малко — каза тя неубедително. Опитваше се да ми достави удоволствие.

— Не — настоях аз, — тръгвай, защото имам да хващам влак за Лондон и оттам за Нюмаркет.

— Може би си прав — съгласи се тя с доловимо облекчение.

Махах ѝ до последната секунда, когато се скри от погледа ми, а после тя и Виола изчезнаха сред хората пред контролата и в залата за заминаващите по-навътре. Задържах се още малко, в случай че се сети нещо и се покаже отново, но разбира се, нищо такова не се случи.

Как е възможно, питах се, да е толкова близко, само през една-две врати от мен, и едновременно с това да е толкова далеко? Дори споделих с пътната си чанта: „Как можа да тръгне без мен?“, попитах я, но тя не ми отговори. Сетих се за паспорта ми в страничния джоб. Защо не взема да хвана и аз самолета за Чикаго? Щеше ли Каролайн да се зарадва, или щеше да се притесни, като ме видеше? И какво щеше каже Карл, ако изчезнех от „Хей Нет“ за още една седмица? „Престани да се държиш детински“, казах на пътната си чанта, което ми донесе няколко удивени погледа от околните.

Хванах „Хийтроу Експрес“ за Падингтън. Чувствах се самотен и изоставен. Не ме измъчваше толкова това, че бях без нея, а повече невъзможността да ѝ се обадя по телефона, ако ми се прииска, както и че това състояние на нещата ще продължи още най-малко девет часа. Не беше възможно да ѝ опиша колко ми липсва и колко съм наранен. „Така ти се пада“, казах си малко нелогично.

Когато стигнах до гара „Кингс Крос“, помислих, че самолетът ѝ вече трябва да е излетял. Тя сигурно седеше на уютното си място в бизнес класа, отпиваше шампанско и решаваше трудната задача кой филм да гледа. Беше опакована в една голяма алуминиева тръба, която цепеше небесата с хиляда километра в час, а аз се чувствах ужасно.

Карл ме взе от гарата в Нюмаркет в три и ме откара в „Хей Нет“. Нямах желание да се прибирам у дома и да седя там сам.

— Вчера приготвихме шейсет и пет обяда — докладва той.

— Отлично — зарадвах се. — Може би вече сме както беше преди.

— Все още изоставаме малко с вечерите — каза той. — Снощи имахме само двайсет, а това си е малко дори за неделя вечер.

— Не знам дали не е по-разумно в неделя да затваряме — казах. — Как мислиш?

— Това ще ни даде свободна неделя вечер — беше коментарът му. Съставянето на седмичния график на смените винаги беше голям проблем.

— А колко обяда направи днес?

— Не беше зле. Трийсет и пет. Но да не забравяме, че сме единствените, които работят в понеделник по обяд.

В „Хей Нет“ заварихме Гари да командва общите работници в чистенето на кухнята. Бяха преместили всички кухненски уреди и

ожесточено търкаха пода.

— Какво значи това? — попитах Карл, докато отивахме към офиса. — Какво го е прихванало така изведнъж?

— Мисля, че се натяга — засмя се Карл. — Оскар го притеснява.

— Оскар ли?

— Новият временен майстор готвач от агенцията — напомни ми той и аз кимнах. — Гари усеща, че Оскар налага методите си, и това не му харесва.

— Но това е нелепо — казах аз. — Оскар ще е тук още само няколко дни.

— А-а... не е толкова просто — обясни Карл. — Оскар, изглежда, е хвърлил око и на Рей. — Рей и Гари бяха двойка. — Така че Гари ревнува.

— Не искам да знам нищо повече — заявих аз. — Стига това да не влияе на работата в кухнята.

— На работа ли си довечера? — попита Карл. — Мога да освободя Оскар веднага, ако се връщаш на пълен работен ден.

— Не — казах. — Задръж го още малко. Не се чувствам напълно във форма. — Щях да имам нужда от свободно време, докато търся подходящо място в Лондон. А освен това отдавна обмислях да привлека още един майстор готвач в кухнята, за да се разтоваря, Оскар можеше да ми помогне да преценя имам ли наистина нужда от такъв човек. Заплатите на персонала определено бяха най-голямото перо в разходите ми и не исках да издържам повече готвачи, отколкото можех да си позволя.

В крайна сметка поработих в кухнята, макар да нямаше нужда от мен. Направих го повече, за да се разсея и да не мисля за заминаването на Каролайн. Пригответихме над петдесет поръчки, което макар и не чак на нивото отпреди натравянето си беше огромно подобрене спрямо предишната седмица.

Потопих се в готвенето, заобиколен от тигани с цвъртящо шотландско говеждо, тавички с печен морски костур, намазани със сос ребра и задушени свински медальони. Беше толкова хубаво да усетя старата атмосфера, макар натоварването още да не бе същото.

На два пъти забелязах Яцек да ме наблюдава. Работата му се състоеше в това да идва в кухнята, да прибира използваните съдове, да ги измива и да ги връща на майстор готвачите за следваща употреба.

Първия път си помислих, че просто ме чака да свърша с тигана, който използвах, но при втория случай бях сигурен, че ме гледа как готвя. Кимнах му да се връща в миялнята.

— Дръж го под око — каза Карл, който бе забелязал всичко. — Нещо не ми харесва.

Споделях мнението му и реших следващата сутрин да науча каквото мога за новия ни кухненски помощник.

Двама от вечерните посетители бяха госпожа Хардинг, завеждащата новинарския отдел на „Кеймбридж Ивнинг Нюз“, и както можеше да се предположи, господин Хардинг, главният редактор на вестника. Не бях забелязал пристигането им и дори не знаех, че са дошли, когато Ричард дойде със сметката им.

— Тя казва, че си ги поканил на своя сметка — малко обвинително ме информира той. Ричард не бе от хората, които биха оставили някой да се измъкне даром. Това беше една от причините, поради които го бях наел на работа.

— Така е — потвърдих аз и взех сметката от подносчето, в което я носеше. Бяха поръчали бутилка вино, но беше една от по-евтините в листата и реших да приема и нея. Ричард несъмнено нямаше да одобри.

Отидох на масата на семейство Хардинг с бутилка портвайн и три чаши.

— По капка за здрав сън?

— Здравейте — топло ме поздрави госпожа Хардинг. — Това е съпругът ми, Алистър. Макс Мортън — запозна ни тя. Видях го да чете името ми, избродирано на престилката.

Алистър стана и си стиснахме ръцете.

— Благодарим ви за вечерята — каза той учтиво. — Доставихте ни голямо удоволствие.

— Чудесно — казах. — Може ли да се присъединя към вас за по чаша портвайн? — И приканващо вдигнах бутилката.

В крайна сметка компания ми прави само госпожа Хардинг, понеже съпругът ѝ трябваше да шофира.

— Вече не мога да продължавам да си мисля за вас като за госпожа Хардинг — казах. — Но не знам първото ви име.

— Клеър — каза тя.

— Добре, Клеър — продължих аз, — надявам се да не ви сполетят лоши странични ефекти след вечерята при нас.

Тя малко се изненада, после широко се усмихна, разбрала, че се шегувам. Аз, от своя страна, се надявах това наистина да се окаже само шега.

— Сигурна съм, че ще се чувстваме прекрасно — увери ме тя. — Аз ядох риба — снапер с круша — и беше превъзходно.

Гари несъмнено щеше да е доволен от тази оценка.

— Аз пък се спрях на свински медальони — каза Алистър. — Бяха просто удивителни.

— Благодаря ви. Доволен съм, че сме успели да ви доставим приятни емоции.

Побъбрихме още малко, след което те си тръгнаха с обещанието да дойдат пак, този път за своя сметка. Разговорът протече, без да се споменава нищо за предстоящото дело. Изглежда, нещата все пак наистина се нормализираха.

Телефонът в джоба ми иззвъня.

— Да?

— Здравей, мили — възбудено изчурулика Каролайн. — Пристигнах. Тук е прекрасно. Имам чудесна стая с изглед към реката. Бих искала да си до мен.

И аз бих искал.

— Как мина полетът?

— О, чудесно. Спах три часа и сега изобщо не ми се спи.

— Радвам се — казах аз. — Защото тук е единайсет и половина и смятам да се прибирам и да си лягам.

— Къде си? — не разбра тя.

— В ресторанта. Помагах с приготвянето на вечерята.

— Лошо момче — скара ми се тя. — Трябваше да си почиваш.

— Как, като вчера ли? — засмях се аз.

— Трябва да свършваме — каза тя. — Имаме обща среща долу след пет минути. Разходка с кораб. Усещам, че ще се върна капнала. — Възбудата в гласа ѝ не секваше.

— Желая ти да прекарате чудесно. — Прекъснахме разговора и определено изпитах болка, че не съм до нея.

Прозях се. За разлика от Каролайн, бях капнал от умора, както емоционално, така и физически.

Преоблякох се, после Карл ме закара до нас и едва сега се сетих, че съм забравил пътната си чанта в ресторанта.

Голяма работа, можех веднъж да си легна и без да си измия зъбите.

Коего и направих.

Сънувах, че ми мирише на тост. Някой беше забравил филията в тостера и тя бе започнала да прегаря. Изгорял тост. Баща ми предпочиташе тоста почернял. Шегуваше се, че става за ядене само ако е изгорял.

Събудих се и продължаваше да ми мирише на тост.

Станах и отворих вратата на спалнята.

Къщата гореше. По стълбището се издигаха дълги пламъци. Гъст черен дим нахлу в спалнята.

[1] Тук — професионално ренде за храна с богати възможности за рязане на различни продукти по различни начини. — Б.пр. ↑

14.

Мамка му, беше първата ми мисъл. Как сега да се измъкна оттук? Хлопнах вратата. Дали не беше сън? Но знаех, че не е. Виждах как димът прониква през пролуките около вратата и усещах горещината, макар огънят да бе от другата страна. Едва ли щеше да му трябва много време, за да стигне до мен.

Отидох при прозореца.

Къщата ми е построена преди повече от двеста години и прозорците ѝ бяха в оригиналното си изпълнение — малки парчета стъкло, задържани от мрежа от тънки оловни ребра. Самите прозорци бяха малки с още по-малка част на панти за проветряване, през която в никакъв случай нямаше как да се измъкна.

Отворих крилото за вентилация и извиках с всички сили:

— Пожар! Пожар! Помощ!

Не можех да разбера имаше ли отклик на вопъла ми. Ревът на пожара под краката ми се засилваше с всяка секунда.

Отново изкрещях:

— Пожар! Пожар! Помощ! Помощ!

Никакви сирени и никакъв помен от маркучи или хора с жълти каски, които да се катерят по вдигнати стълби.

Пушекът влизаше в стаята и започнах да се давя и да кашлям. Приблжих лице до отвора в прозореца, за да поема чист въздух, но прозорецът на долния етаж, изглежда, също бълваше дим. Да не говорим, че ставаше нетърпимо горещо.

Знаех, че попадналите в пожар загиват по-често от задушаване, отколкото от изгаряне. Не можех да съобразя това трябва ли да ме окуражава, или не. Не исках да умирам, а най-малко бях готов да умра в капана на собствения си горящ дом. Така че се ядосах, страшно се ядосах и гневът ми даде сили.

Въздухът в стаята представляваше вече почти изцяло дим. Клекнах и установих, че до пода той все още е чист. Там обаче горещината отдолу се усещаше по-силно и забелязах, че килимът в

близост до вратата вече започва да пуши. Ако щях да се спасявам, това трябваше да стане веднага.

Поех дълбока глътка относително чист въздух, изправих се, сграбчих нощната масичка до леглото си и се затичах с нея в посоката, в която знаех, че се намира прозорецът. Не виждах нищо, защото димът лютеше на очите ми. В последния миг зърнах през стъклото светлината от пожара отдолу и направих лека корекция в траекторията.

Стоварих масичката в прозореца. Той се огъна, но не поддаде. Повторих удара, прозорецът се огъна още, част от стъклените парчета се посипа навън, но проклетата оловна решетка не се предаваше.

Отново клекнах за нова глътка въздух. Чистото пространство под дима се бе стеснило на само няколко сантиметра и разбрах, че е дошъл критичният момент. Щях или да си пробия път навън, или да умра.

Този път масичката проби мрежата, излетя от ръцете ми в дима и пламъците отдолу и отнесе остатъка от дограмата. Нямаше време да мисля и да се безпокоя в какво ми предстои да скоча. Измъкнах се през тесния отвор и скочих, като се постарях да се отдалеча колкото се може повече от стената и пламъците под мен.

Едно от предимствата да притежаваш стар имот като този е, че таваните са много ниски, поради което падането от прозореца на спалнята ми на моравата долу бе от не повече от три метра. Предостатъчно, мина през главата ми по време на краткия ми полет. Приземих се със събрани колене, крака под мен и инерция напред, така че се претърколих по тревата като кацащ парашутист и се озовах на пътя пред двора. Изправих се, пресякох го, застанах от другата му страна и едва сега се обърнах, за да погледна къщата.

През дупката на прозореца на спалнята ми вече излизаха огнени езици. Бях скочил буквално в последния възможен миг.

Поех дълбоко въздух и се закашлях неудържимо. Беше ми студено. Затреперих и едва в този миг осъзнах, че съм чисто гол.

Съседката ми, вероятно събудена от неистовите ми викове, беше излязла да види какво става. В следващия момент тръгна към мен. Беше дребничка възрастна жена и на светлината на пламъците можах да видя, че е по розова дантелена нощница с розови чехли в тон с нея, а бялата ѝ коса е спретнато прибрана в мрежичка за сън.

Огледах се с какво да прикрия голотиите си и установих, че разполагам само с двете си ръце.

— Няма нищо, миличък — успокой ме тя. — Нагледала съм се на такива неща. Трима съпрузи и болногледачка цели четиридесет години. — Милата жена ми се усмихна. — Радвам се, че си се измъкнал. Сега ще ти намеря палто. — И се обърна към дома си. — Повиках пожарната — осведоми ме тя през рамо. Беше останала абсолютно невъзмутима, макар да се бе натъкнала посред нощ на гол мъж до изпепеляващ пожар на някакви си пет метра от прозореца на собствената ѝ спалня.

Пожарната пристигна с включени светлини и сирени, но беше безсилна да направи нещо. Къщата ми бе изцяло обхваната от пламъци и пожарникарите се грижеха повече да поливат с вода съседната къща, за да не допуснат пожарът да се прехвърли и на нея.

Прекарах остатъка от нощта седнал в кухнята на моята съседка, облечен в палтото на един от бившите ѝ съпрузи и обут в неговите или нечии други чехли. Не я попитах в какво качество е бивш — дали е починал, или са се развели, — защото за мен това нямаше никакво значение. Бях ѝ дълбоко благодарен за дрехите, както и за чашите чай, които не спря да носи през равни интервали на мен и пожарникарите отвън.

— Също като по времето на блицкрига — каза тя широко усмихната. — Тогава помагах на майка да приготвя закуски за полицията и пожарникарите. Сецаш ли се? Женският доброволчески корпус.

Сецах се. Знаех за тях.

Сутринта донесе потушаване на пожара, но малко друга утеха. Домът ми представляваше черупка без под, прозорци и врати, без абсолютно нищо вътре, с изключение на пепел и димящи останки от предишния ми живот.

— Голям късмет сте имали, че сте се измъкнали жив — каза началникът на пожарникарите. Знаех какво има предвид. — Тези стари сгради са истински смъртни капани. Дървени стълбища, тънки дървени врати и подове. Даже преградните стени са запалими, защото не са нищо друго, освен дъски, измазани с гипс. Смъртни капани — повтори той, като през цялото време клатеше глава.

Гледахме от пътя как хората му поливат руините с вода. Каменната зидария на външните стени бе оцеляла, но бе загубила вчерашната си белота. От всяка дупка на прозорец се издигаха

издължени черни белези — единственият спомен за високата температура и гъстия дим.

— Някаква идея какво е предизвикало пожара? — попитах го.

— Не още — отговори той. — Все още е много горещо, за да се влезе. Но предполагам, че причината ще е нещо свързано с електрическата инсталация. Така е при повечето пожари. Доста помалка част се дължат на недобре изгасени цигари. Пушите ли?

— Не — казах аз.

— Да сте оставяли нещо включено? — продължи да ме разпитва той.

— Не мога да се сетя — запънах се аз. — Но предполагам, че телевизорът е бил в режим „готовност“.

— Може и това да е — замислено каза той. — Може да е всичко. По-късно ще влязат следователите, за да огледат. За щастие никой не е пострадал. Това е важното.

— Загубих всичко — напомних му, загледан в черната димяща къща.

— Не загубихте живота си — възрази той.

Да, само че на косъм.

В осем часа използвах телефона на съседката, за да се обадя на Карл.

— Явно не ти е седмицата — коментира той, след като му съобщих за случилото се.

— Слабо е да се каже — отвърнах. През последните седем дни бях информиран за предстоящо дело срещу мен, бях отписал колата си след сблъсък с автобус, бях прекарал нощ в болницата със сътресение, бях загубил къщата и всичките си лични вещи в пожар и сега стоях с палтото и по чехлите на бившия съпруг на съседката ми. Но нещата имат и своята позитивна страна, напомних си. Бяха минали само седем дни, откакто бях поканил Каролайн на вечеря в ресторанта на Гордън Рамзи. Така че може да бях загубил много, но бях спечелил повече.

— Можеш ли да дойдеш да ме вземеш? — помолих го.

— Къде искаш да отидеш?

— У вас. Предполагам, че имаш душ, който бих могъл да използвам — казах аз. — Мириша, сякаш съм се въргалиял в огнището на лагерен огън.

— Чакай ме след пет минути — обеща той.

— И... Карл — сетих се аз. — Ще донесеш ли някакви дрехи?

— За какво? — не разбра той.

— Измъкнах се с живота си — обясних му. — Но без нищо друго.

Това му се стори смешно и той се изсмя.

— Ще видя какво мога да намеря.

Останах цели десет минути под душа на Карл, та горещата вода да измие дима от косата ми и умората от очите ми.

Пожарната команда бе пристигнала в 3:32 сутринта. Знаех го, защото началникът ме бе помолил като собственик на имота да подпиша съгласие следователите към противопожарната служба да огледат останките по-късно, когато температурата спадне до безопасно ниво.

— Как щяхте да постъпите, ако бях загинал по време на пожара?
— поинтересувах се аз.

— Тогава нямаше да ни трябва разрешението ви — отговори той.
— Получаваме автоматично правото да влизаме в случай на сериозно нараняване или на смърт.

Удобно всъщност.

— Освен това винаги можем да получим съдебна заповед да влезем, ако не подпишете, а имаме основания да подозираме палеж.

— Смятате ли, че има палеж? — обезпокоих се аз.

— Е, точно това трябва да установят следователите — измъкна се той. — На мен ми изглежда като най-обикновен битов пожар, но от друга страна, в началото всички изглеждат такива.

Така че подписах.

След душа облякох един анцуг на Карл, седнах на масата в кухнята и образно казано, теглих чертата. В интерес на истината имах някои останали лични вещи в забравената пътна чанта, която самотно ме бе очаквала под бюрото ми в офиса на „Хей Нет“. Карл бе отишъл да я донесе, докато се къпех, така че можах да се избърсна и да измия зъбите си със собствените си принадлежности.

Карл живееше в модерна къща с три спални в нов район в Кентфорд, малко по-надолу по пътя, където развалините на колата ми очакваха някой застрахователен агент да се накани да ги огледа.

С Карл бяхме работили цели пет години рамо до рамо в една и съща кухня и с известна изненада осъзнах, че всъщност за първи път влизам в дома му. Не можеше да се каже, че сме приятели, и макар от време на време да пиехме по бира на бара в „Хей Нет“, не бяхме общували извънслужебно. Чувствах се малко неловко да искам помощта му, но нямаше към кого друго да се обърна. Майка ми щеше да е напълно безполезна и щеше да ме остави в ръцете на възрастната съседка с розовите чехли, докато междувременно тя щеше да изпълнява стриктно утринния си ритуал с продължителен душ, полагане на сложен грим и последващо обличане — задача, която сама по себе си можеше да ѝ отнеме часове, понеже тя непрекъснато сменяше мнението си кое с какво си отива. Карл бе единственият ми разумен избор. Не че ми допадаше да го направя.

— И какво ще правиш сега? — попита той.

— Първата ми работа е да наема кола — отговорих. — След това ще се нанеса в хотел.

— Можеш да останеш тук, ако искаш. Имам предостатъчно стаи.

— А Джени и децата? — попитах и едновременно с това забелязах колко тихо е в дома му.

— Джени замина да живее при майка си преди почти година — отговори той. — И взе момичетата.

— Карл... — запънах се, — страшно съжалявам. Защо не ми каза досега?

— Някак ми се струваше, че няма значение. Ако трябва да съм искрен, олекна ми, когато си тръгна. Вече не можех да понасям кавгите. Сега съм сам и много по-щастлив. Не сме разведени, така че тя и момичетата идват да преспят тук през уикендите и понякога се получава много добре.

Какво можех да кажа на това? Работата в ресторант с необичайното си работно време рядко е предпоставка за щастлив брак.

— Да поостана тогава за ден-два, а? — попитах. — До уикенда ще съм се изнесъл.

— Остани колкото искаш — настоя той. — Ще кажа на Джени и момичетата, че този уикенд не може да дойдат.

— Не-не — побързах да го спра, сякаш щеше да им се обади веднага, — недей. Дотогава наистина ще съм си намерил по-постоянно място. Така ще е по-добре за мен.

— Може и да си прав — съгласи се той. — Днес ще дойдеш ли на работа?

— О, да — потвърдих. — Мисля, че да. Но може би малко покъсно. Колата е първата ми грижа.

На път за работа Карл ме остави пред офиса на фирмата за даване на коли под наем.

— Но, разбира се — увериха ме те. — Каква кола ще желаете?

— А какви предлагате?

Накрая се спрях на „Форд Мондео“. Искях обикновена кола, която да не привлича погледите, ако например отида пак на паркинга за членове в Смитс Лон и Гардс Поло Клъб.

Един от служителите в компанията настоя да дойде с мен до банката, за да уредим финансовата страна на трансакцията, преди да ми връчи ключове. Отдавна бях забелязал, че ресторантьорският бизнес е от малкото, при които клиентите консумират продукта, предмет на сделката, преди да им бъде поискано да платят или да покажат някаква гаранция на плащането. Старият виц „Кой ще измие“ беше малко поомръзнал с годините и все още не бях срещал човек, който го е правил, макар нееднократно да бях имал клиенти, които не можеха да си платят яденето, след като го бяха изконсумирали. И какво да направя? Да бръкна на човека в гърлото и да си върна храната? В действителност не ти остава нищо друго, освен да го изпратиш по пътя му и да приемеш обещанието му, че ще се върне с чек при първа възможност. И в повечето случаи чекът наистина бе донасян с големи извинения. Само два пъти за шестте години, откакто държах ресторанта, някой не се бе обаждал повече и в единия от тези два случая причината може би бе, че клиентът бе починал на следващия ден, за щастие не от храната ми. В другия случай две непознати за мен семейства се бяха насладили на по три основни ястия, бяха завършили с кафе и бяха изпили две бутилки от най-доброто ми вино, а накрая се бяха измъкнали с оправданието, че всяка двойка смятала, че са поканени от другата. Бяха ми дали уверенията си, както и адресите си, които се бяха оказали фалшиви, а аз безгрижно бях пропуснал да запиша номера на колата им. Сигурен съм, че са били убедени, че случката е много забавна. Не и за мен. Във всеки случай бих познал всеки от тях в мига, в който кракът му стъпи пак в заведението ми.

В банката изтеглих голяма сума и пожелах да ми пратят в ресторанта нова кредитна карта колкото е възможно по-скоро. На следващия ден, обещаха ми те. А днес следобед? Щели да опитат, но трябвало да платя за куриера. Добре, съгласих се, действайте. Без кредитната си карта се чувствах по-гол, отколкото снощи на пътя пред дома ми.

Седнах в новата си кола и направих рекапитулация. Бях жив, имах дрехи за смяна в пътната чанта, паспортът ми беше в джоба, имаше къде да спя следващите две нощи, а и винаги можех да си сложа легло в офиса, ако се наложеше. Нямах часовник, мобилният ми телефон сигурно не ставаше за нищо, защото го бях оставил заедно с портфейла в джоба на блейзъра си, а него бях хвърлил връз дивана, преди да си легна снощи.

Отидох в магазина за мобилни телефони на Хай стрийт. Обясних на младата жена зад щанда, че снощи къщата ми е изгоряла заедно с телефона ми, така че се нуждая от подмяна, желателно като запазя стария си номер. Това ми изглеждаше съвсем нормално искане, но изпълнението му ми отне повече от час, в течение на който се наложи неколkokратно да повиша глас — нещо, което не съм свикнал да правя.

Започнахме с това, че тя продължаваше да ме пита запазил ли съм СИМ картата на телефона си, а аз се опитвах да ѝ обясня, че тя, разбира се, е останала в него и следователно вече не съществува. Казах ѝ, че сигурно се е разтопила в локвичка от силиций, тинол и пластмаса.

— Не е редно да слагате телефонната батерия в огън — каза тя. — Това не е добре за околната среда.

Само вродената ми почтеност ми помогна да се въздържа да не я удуша на място в този момент. Накрая се приближихме към финала на изпитанието за нервите ми. Държах все още незаредения телефон в едната си ръка, а в другата — готовата за плащане пачка банкноти.

— Имате ли нещо, с което да се идентифицирате? — попита продавачката, малко късно според мен. Гордо извадих паспорта си. — Това не върши работа — отсече тя. — Имам нужда от документ с адреса ви на него. Например платена сметка за комунална услуга.

Изгледах я недоумяващо.

— Вие чухте ли нещо от това, което ви разказах?

— Да — увери ме тя.

— Как в такъв случай си представяте, че мога да притежавам платена сметка, ако от дома ми е останала купчинка пепел? — възкликнах. — В онзи момент не ми хрумна, че трябва да се измъкна от ада около мен именно с платена сметка за нещо в ръката. — Говорех толкова високо, колкото не помнех да съм правил някога. Но някак успях да не кипна. — Съжалявам — намерих сили да се извиня. — Не, нямам платена сметка за каквото и да било.

— Съжалявам, господине. Трябва ми нещо, което да потвърди домашния ви адрес.

Явно така нямаше да стигнем доникъде.

— Не можете ли да извадите дубликат на телефонната сметка за миналия месец? — сетих се, докато възвръщах обичайния си тон.

— Разбира се, господине — каза тя. Дадох ѝ телефонния си номер и — не можех да повярвам на ушите си — тя ми поиска от съображения за сигурност и номера на улицата ми. Казах ѝ го. Забръмча скрит от погледа ми принтер, тя бръкна под щанда и ми подаде копие на сметката ми, на което в горния десен ъгъл бе изписан пълният ми точен адрес.

— Заповядайте. — Подадох ѝ го обратно. — Платена сметка, както пожелаете.

— Благодаря — каза тя, без да мигне, и се залови да обработи покупката ми. Слава тебе, господи, който си на небето!

— Може ли да оставя телефона си при вас да се зареди за около час?

— Съжалявам — отреза ме тя. — Ще трябва да направите това в дома си.

Въздъгнах. Нямаше значение, щях да го направя на друго място.

Накрая купих зареждащо устройство за кола, върнах се в мондеото и включих телефона да се зарежда през свързания към запалката на колата адаптер. Бележех някакъв прогрес, но ставаше мъчително бавно. Погледнах машинално китката си. Да, нямах часовник. Беше останал на нощната масичка. Часовникът в колата ми казваше, че минава единайсет и половина. Пет и половина сутринта в Чикаго. Беше рано да звъня на Каролайн, дори да знаех номера ѝ. Бях сигурен, че ще ми се обади веднага щом се събуди. Надявах се дотогава телефонът ми да успее да се зареди достатъчно.

Оставих го да се зарежда и отидох да пия кафе. Седнах до витрината в малко заведение и загледах оставената отвън кола. Трябваше да я оставя отключена с ключовете в запалването, за да може телефонът да се зарежда, така че се налагаше да я държа под око. Никак не ми харесваше перспективата да отида отново при младата жена и да ѝ обясня, че новият ми телефон е бил откраднат, без да съм имал възможността да го използвам дори веднъж.

След кафето влязох в магазин за чанти и куфари и си купих куфар, който през следващия час и половина напълних постепенно с ново бельо и чорапи, пет нови ризи, три нови панталона, морскосин блейзър, две сака от туид и вратовръзка. За щастие работното ми облекло — специално измислените комплекти от туника с бродерия „Макс Мортън“ и широки панталони на каре — беше в безопасност в ресторанта. Никога не го носех у дома, а за пране и гладене заминаваше заедно с покривките на масите. Бях преценил, че ще изглеждам доста екстравагантно в тази униформа, ако се явя с нея в Кадоган Хол следващата седмица.

Каролайн се обади към два и беше поразена, когато ѝ казах за дома ми.

— Добре ли си? — попита ме поне сто пъти.

Уверих я, че съм добре. Казах ѝ, че ще остана при Карл за два дни и че ще си намеря временно жилище, преди да реша въпроса трайно.

— Можеш да живееш при мен — веднага предложи тя.

— Едва ли има нещо, което бих желал повече — усмихнах се на ентузиазма ѝ, — но се налага да съм по-близо до ресторанта, поне за известно време. Ще измисля нещо друго. В момента съм доста объркан, ако ме разбираш...

— Пази се... — заръча ми тя.

Обещах ѝ.

— Ще ти се обадя в седем твое време, след репетицията — каза тя и затвори.

Погледнах пак китката си, на която нямаше нищо. До седем ми предстоеше да изживея цяла вечност.

С остатъка от изтеглените пари си купих нов часовник от един бижутерски магазин на Хай стрийт. Погледнах го, за да се уверя, че

работи както трябва, и в този момент се почувствах по-добре. Съществуването ми постепенно се връщаше в нормалното си русло.

Върнах се в банката и изтеглих нова пачка. Купих кутия хубави шоколадови бонбони и букет пролетни цветя за моята съседка.

Паркирах мондеото на пътя пред дома ми — същия път, по който се бях изтъркалял през нощта. Хвърлих бегъл поглед на жалките руини на някогашния ми дом. Гледката на щръкналите към небето самотни черни стени — от покрива не бе останало нищо — навяваше тъга. Извърнах се навъсено и почуках на вратата на съседката. Тя отвори и този път не беше с прозрачния дантелен ансамбъл от нощес, а със зелена пола от туид, кремав джемпър с дълги ръкави и консервативно изглеждащи кафяви обувки. Косата ѝ беше все така безукорно подредена, този път без мрежичката.

— О, здравей, миличък — усмихна ми се тя. После погледна букета: — А, за мен ли са? Прекрасни са. Влизай, влизай.

Дадох ѝ цветята и тя се отправи към кухнята. Затворих входната врата, последвах я и седнах край добре познатата ми вече кухненска маса.

— Малко чай, миличък? — попита тя, докато слагаше цветята във ваза до умивалника.

— С удоволствие.

Тя сложи чайника да кипне и се залови с цветята, докато не ги подреди по желанието от нея начин.

— Ето... — каза удовлетворено. — Толкова са красиви. Благодаря ти.

— О, не, аз ти благодаря — с чувство я поправих аз. — Нямам представа какво щях да правя, ако не беше ти.

— Глупости, миличък — махна тя с ръка. — Толкова съм доволна, че можах да ти помогна.

Седяхме и пиехме чай също както бяхме правили преди само дванайсет часа.

— Разбра ли се вече какво го е предизвикало? — попита тя.

— Не — отговорих. — Пожарникарите обещаха да пратят следователи да огледат, но общо взето почти всичко е изгоряло. Може да се разбере кое е било хладилник и кое пералня, но даже и металът е разтопен от горещината. Печката с фурната се познава, но останалото си е отишло.

— Съжалявам, миличък — със съчувствие каза тя.

— Е, поне аз отървах кожата.

— Така е, миличък. — Тя ме потупа по ръката. — Радвам се за теб.

И аз се радвах.

— Имаш ли някаква представа какво ще правиш сега? — попита тя.

— Ще преспя няколко нощи при един колега — отговорих. — А после ще се опитам да си намеря нещо непостоянно.

— Имах предвид къщата — поясни тя. — Ще я построиш ли наново?

— О, мисля, че да. Но ще трябва да изчакам и да видя какво ще кажат застрахователите.

Останах при нея около час и тя ми показа снимки на многото си деца и още повечето внуци. Повечето живееха в Австралия и тя явно се чувстваше самотна и благодарна, когато имаше с кого да разговаря. После отворихме кутията с бонбоните и получих втора чаша чай.

Накрая успях да изплувам от житейската ѝ история, излязох навън и вече по-подробно разгледах останките от моята крепост. Не бях сам. Мъж с тъмносиня фланелка и яркосини панталони ровеше из пепелта.

— Здравейте — обадох се. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Аз съм от пожарната — обясни той. — От екипа на следователите.

— О, добре — приятно се изненадах аз. — Аз пък съм собственикът на тази купчина боклук.

— Съжалявам.

— Ами... благодаря. — Усмихнах се. — Е, поне не крачите из собствената ми пепел.

— Някой друг? — сериозно попита той.

— Не, нямаше никой друг. Всъщност, освен ако някой не се е вмъкнал, след като съм си легнал и не е загинал в пожара.

— Не би било за пръв път — коментира той.

Продължи да рови из пепелта с пръчка. В един момент спря, наведе се и прибра малко пепел в пластмасов плик, който извади от джоба си.

— Какво намерихте? — полюбопитствах.

— Нищо особено — небрежно отговори той. — Вземам мостра за анализа за ускорител.

— Това пък какво е?

— Изследване, което има за цел да покаже дали не е бил използван ускорител — обясни той. — Ускорител под формата на бензин, разреждател на боя и други подобни.

— Мислех, че причината е в електрическата инсталация — казах аз.

— Не е изключено — уклончиво каза той. — Повечето пожари възникват от именно такава неизправност, но ние сме длъжни да направим анализа. Не че лично аз очаквам от него да разкрие нещо потресаващо. Къщата е толкова изгоряла, че ще е почти невъзможно да се разбере как е започнал пожарът.

И се върна към човъркането с пръчката из пепелта. След малко вдигна нещо на върха ѝ, сякаш бе забол съомга с копие.

— Аха... — проточи, — я да видим какво имаме тук?

На мен ми приличаше на черна обгоряла буца, в която не разпознавах нищо, което доскоро да съм притежавал.

— И какво е това? — не издържах.

— Вашият детектор на дим — отговори той.

Не си спомнях алармата да се бе включила.

— Трябвало е да сложите батерия — укори ме той. — Каква полза има от детектора без батерия? Така пожарната команда щеше да дойде по-бързо и можеше да успее да спаси нещо.

— Имаше батерия — казах изненадано.

— Не, господине — заяви той. — Не е имало батерия. Виждате ли как горещината го е запечатала напълно? — И вдигна буцата към очите ми. Налагаше се да му повярвам, защото не различавах нищо особено. — Ако имаше батерия, тя все още щеше да е тук или поне останките от нея щяха да се виждат. Виждам пристягащата скоба, но не виждам жици, стегнати към клемите. Тук батерия не е имало. — Той направи пауза за по-силен драматичен ефект. — Не ми е за пръв път да виждам подобна картина. Много хора забравят да сменят изтощената батерия или — като вас — след като извадят старата, забравят да сложат новата.

Само че аз не бях забравил. В детектора трябваше да има батерия. Лично я бях сменил, както си бях създал навика да правя при

преминаването към лятно часово време през март. Нещо повече, детекторът беше сработил миналата седмица, когато за пореден път бях изгорил тост. Батерия със сигурност бе имало. В това бях абсолютно сигурен, също така сигурен, както беше следователят, че съм оставил устройството без батерия.

За секунди ме покри лепкава студена пот. Очевидно някой бе извадил батерията на детектора ми на дим, преди да подпали дома ми. С или без ускорител пожар, започнал в основата на стълбите, щеше да направи нищожни шансовете ми да се спася. Бях голям късметлия да се събудя в последния възможен момент.

Изведнъж ме изпълни увереност, че този пожар е втори опит да бъда убит.

15.

Бях изплашен. Бях страшно изплашен. Два пъти се бях измъкнал на убиец. Не ми се мислеше за „веднъж стомна за водичка, два пъти стомна за водичка...“ или за „ако не успееш от първия път, опитай отново и отново...“.

„Кой би могъл да е?“, питах се и не намирах отговор. „Кой, за бога, би искал да съм мъртъв?“.

Беше шест вечерта. Седях в мондеото в празния паркинг на хиподрума „Юли“ в Нюмаркет. Не знам защо избрах това място, изглежда, просто ми се искаше да съм далеч от всички и с достатъчно свободно пространство около мен, за да виждам всеки, който опита да се приближи. Паркингът вече бе напълно безлюден и единствената кола в него бе моята, в самия център. Огледах се. Никой.

На кого можех да се доверя? Можех ли изобщо да се доверя някому?

На Каролайн, сетих се. На нея бих доверил и живота си. В този момент осъзнах, че в действителност мога да загубя точно живота си, ако направя грешка и се доверя на грешния човек.

Най-безопасно беше да нямам доверие на никого. Дори на милата ми съседка.

Но не беше възможно да стоя на този паркинг вечно.

Можех ли да се доверя на Карл? Беше ли безопасно за мен да спя в дома му? Беше ли безопасно за *него* да спя в дома му? Бях станал свидетел отблизо какво може да направи един пожар и се бях разминал на косъм да стана жертва на собствения си детектор за дим. Не исках да поемам този риск отново.

Трябваше ли да отида в полицията? Щяха ли да ми повярват? Всичко изглеждаше толкова нереално, дори на мен самия. Щяха ли да приемат думите ми достатъчно сериозно, за да ми осигурят охрана? Не си струваше да ходя в полицията, ако единственият резултат щеше да е да дам показания и да ме изпратят на нова среща със смъртта. Каква

полза щях да имам, ако повярвах на думите ми едва след като някой ме убиеше?

Използвах новия си мобилен телефон, за да позвъня в „Хей Нет“. Отговори Мартин, барманът, и го помолих да извика Карл.

— Той е в кухнята, шефе — каза Мартин. — Ей сега ще му кажа. Изчаках.

— Ало? — разнесе се накрая гласът на Карл в ухото ми. — Наред ли е всичко?

— Не съвсем — казах аз. — Ще отсъствам следващите няколко дни.

— Къде ще бъдеш?

Къде наистина? Нямах представа.

— Ъ-ъ... не съм сигурен.

— Добре ли си? — попита той.

— Добре съм — успокоих го. — Майка ми обаче не е добре и трябва да я посетя. Ще можеш ли да се справиш без мен до края на седмицата?

— Разбира се — отговори той, но в гласа му нямаше увереност. — Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не — уверих го. — Ще се оправя сам. Между другото, пристигна ли нещо за мен с куриер?

— Да — потвърди той. — Преди час. Искаш ли да ти го донеса някъде?

— Не, няма нужда. Ще дойда да го взема.

— А личните ти вещи у нас? — сети се той. Бях оставил у тях пътната си чанта с несесера с комплекта за бръснене и четката за зъби.

— Не ги мисли — казах. — Винаги мога да си купя нова четка за зъби и самобръсначка.

— Мога да отскоча да ги взема, ако искаш — предложи той все така неуверено.

— Няма проблем — спрях го. — Виж, трябва да тръгна. Остави пакета до входната врата, ако обичаш.

— Добре, щом така искаш.

Тръгнах към ресторанта по добре познатия ми път, като непрестанно се оглеждах за някаква опасност. Нямаше такава или поне нямаше нищо, което да привлече вниманието ми. Оставих колата на празен ход, изскочих от нея и се хвърлих в ресторанта. Пакетът беше,

където бях помолил Карл да го остави. Сграбчих го и веднага се обърнах да изляза.

— Макс... — обади се Карл и ме последва навън. — Макс, почакай.

Застанах до отворената врата на колата.

— Съжалявам, Карл... бързам.

— Обади ми се тогава.

— По-късно — обещах. — Ще опитам да ти се обадя по-късно.

Седнах в колата и потеглих. През няколко секунди проверявах в огледалото за обратно виждане дали някой не ме преследва. Никой не ме преследваше. Бягах, без да имам представа къде отивам.

На следващата сутрин избягах още по-далече. Взех полета в 10:50 за Чикаго.

След като бях минал през ресторанта, продължих без посока по магистрала А14 до Хънтингтън, където спрях на пуст паркинг пред затворен магазин за мокет.

Веднъж някой ми беше казал, че е възможно да се установи мястото, откъдето е направено обаждане по мобилен телефон. Бях поел този риск и се бях обадил на майка ми. А след това се обадох и на Каролайн.

— Съобщи ли на полицията? — беше първият ѝ въпрос веднага след като ѝ разказах всичко.

— Още не — отговорих. — Опасявам се, че няма да ме възприемат сериозно.

— Но някой се опитва да те убие вече два пъти! Как е възможно да не вземат това сериозно?

— И двата опита са маскирани да изглеждат като инциденти. Полицията може да помисли, че се държа ирационално или нещо такова. — Аз самият вече подозирах себе си в същото.

— Но как е възможно някой да се вмъкне в дома ти и да изключи алармата за дим? — недоумяваше тя.

— Не съм съвсем сигурен — признах. — Но пък съм абсолютно сигурен, че някой го е направил. Ключът от входната ми врата беше на ключодържателя заедно с ключовете за колата и всички те изчезнаха

накуп при катастрофата. Не може да се изключи, че са попаднали в ръцете на онзи, който е подпалил къщата ми.

Докато ѝ разказвах цялата история, тя започваше да ми изглежда все по-малко правдоподобна. Нямах ясна представа кой се опитва да ме убие, още по-малко можех да измисля защо. Щеше ли полицията да ми повярва, или щеше да отхвърли всичко като абсурдна теория на конспирацията, плод на размътен мозък? Щеше да се наложи да им разкажа, че човекът в дъното на всичко най-вероятно е руски вносител на понита за поло, когото подозирах, защото не бе дошъл на обяд, на който е бил поканен. Ако това беше престъпление, тогава половината от населението трябваше да бъде изправено пред съда.

— Можеш да останеш в апартамента ми, ако искаш — предложи Каролайн. — Съседката ми на горния етаж има ключ и мога да ѝ се обадя да те пусне.

— Не съм сигурен, че това е достатъчно безопасно. Ами ако някой вече ме е проследил? Тогава са ме видели да влизам там миналия уикенд. Не мога да поема този риск.

— Май наистина си изплашен — констатира тя.

— О, да — потвърдих аз.

— Тогава ела при мен. В Чикаго. Ще обсъдим всичко най-подробно. А после ще решим как да постъпим и на кого да кажем.

Така че отидох до един от хотелите по северната периферия на „Хийтроу“ и наех стая под измислено име, като платих в наличност и предварително.

Администраторът повдигна въпросително вежди, но прие изфабрикуваното обяснение, че глупаво съм забравил и паспорта, и кредитните си карти вкъщи, и че жена ми ще ми ги донесе сутринта на летището. Може би излишно драматизирах нещата, но нямах никакво желание да бъда проследен по кредитната карта. Ако някой наистина бе проникнал в дома ми в три посред нощ, за да го запали, беше ли тогава голям скок на въображението, ако допуснех, че същият човек е взел от джобовете на блейзъра ми стария ми мобилен телефон и кредитните ми карти с номерата на сметките, по които те можеха да бъдат проследени до местата, където евентуално бих ги използвал? За всеки случай бях изключил и новия си телефон.

В сряда сутринта оставих мондеото на паркинга на хотела, където според персонала колата била на сигурно място, но това щяло

да ми струва пари. Съгласих се и платих за една седмица престой с остатъка от парите си. После взех буса — совалка до терминала на летището, където доста неохотно използвах кредитната си карта, за да си купя билет. Ако някой разбереше, че съм бил на „Хийтроу“ и съм купил самолетен билет, щеше да се получи доста лошо. Надявах се това да не стане известно на моя противник преди излитането на самолета. А ако все пак се разбереше, че билетът е до Чикаго... какво пък, Чикаго е голям град. Имах намерение да остана в неизвестност.

Реших да не чакам обявяването на полета заврял в някой ъгъл на залата за заминаващи. Не, избрах да остана пред погледите на всички и седнах до американско семейство с три малки деца, които бутаха малки модели на лондонски таксита в краката ми и издаваха звуци от рода на „бръм, бръм“ — явно количките бяха сувенири от пътуването им до Европа. Струваше ми се, че така е по-безопасно.

Излитането мина без усложнения и малко по-късно вече дремех на 12 километра над Атлантика. Не бях спал особено пълноценно в хотела и три пъти през нощта бях проверявал дали столът, с който бях подпрял дръжката на вратата, е на мястото си. Затова след като се убедих, че самолетът ме отнася на запад, се облегнах успокоено, решен да наваксам липсата на сън от последните две нощи. Събуди ме една от стюардесите, когато заходихме за кацане над летището на Чикаго „О’Хеър“.

Знаех, че Каролайн няма да ме чака. Беше ме предупредила, че през целия следобед ще има репетиция за първия им концерт тази вечер, а аз ѝ бях казал изобщо да не прави усилие да идва. Бях си внушил, че така е по-безопасно. И въпреки това се огледах за нея, когато излязох след паспортния и митнически контрол.

Нямаше я. Естествено, че я нямаше. Не бях очаквал да е тук, но не можех да преборя разочарованието си. Имаше няколко семейни двойки, които се приветстваха с прегръдки и целувки и с надуты с хелий балончета с надписи от рода на „Обичам те“ или „Добре дошъл у дома“, завързани за китките на посрещаните или за количките на усмихнатите им бебета. Салоните за посрещане на летищата са пълни с радост, мехлем за човешката душа.

Мехлемът на моята душа обаче отсъстваше. Знаех, че сега е потънала дълбоко във вселената на Елгар и Сибелиус, и им завиждах... не, направо ревнувах от отдавна починалите композитори. Не беше ли това още един пример за ирационално поведение?

Взех такси за административния център на града и по-конкретно за хотел „Хаят“, където знаех, че е отседнал оркестърът. Влязох във фойето и се отпуснах в едно дълбоко кожено кресло с изглед към входа. Седях, чаках връщането на Каролайн и съвсем естествено заспах.

Събуди ме, като ме погали по главата и прекара пръсти през косата ми.

— Здравей, спяща красавице.

— Ти си красавицата — поправих я и бавно отворих очи.

— Виждам, че зорко следиш за появата на потенциални убийци — подхвърли тя.

— Даже не опитвай да се шегуваш — казах аз. Но беше права. Да заспя пред очите на всички на входа на хотел не беше най-умното, което бях правил през последното денонощие в опит да остана жив.

Огледах се и попитах:

— Къде са колегите ти?

— Някои се качиха по стайте си. Други — скука, скука — още са в концертната зала. А трети отидоха на пазар.

Погледнах новия си часовник. Показваше единайсет и половина. При шест часа часова разлика това означаваше, че сега тук е пет и половина следобед.

— В колко е концертът? — попитах.

— В седем и половина — отговори тя. — Трябва да съм там преоблечена и готова в седем без петнайсет, но залата е на пет минути с такси.

Това означаваше, че разполагаме с час и десет минути. Дали и тя мислеше същото като мен?

— Да си легнем за час? — предложи Каролайн.

Явно беше така.

Успях да не заспя нито за секунда по време на концерта. Баща ми ме беше предупредил съвсем сериозно — тогава сигурно съм бил осем

или деветгодишен, — че основното правило, когато си на концерт, е никога да не започваш да ръкопляскаш преди другите. Не ми беше казал, но предполагам, че в живота му е имало унизителен момент, когато спонтанно е избухнал в аплодисменти сам и единствен по време на кратката пауза между отделни части. Седнах на ръцете си, за да не допусна същата грешка.

Каролайн бе направила чудо, за да ми осигури място. Великолепно място в самия център на осмия ред, което обаче имаше големия недостатък, че диригентът — едър мъж с досадно широки рамене — се намираше точно между мен и Каролайн, така че изобщо не можех да я виждам.

Макар никога да не бих го признал пред нея, със сигурност нямаше да позная коя пиеса от кого е без помощта на програмата в ръцете ми, в която услужливо се споменаваше, че преди антракта ще се изпълнява само Елгар, а след него само Сибелиус. И все пак долових познати мотиви, особено на „Нимрод“ от „Вариации Енигма“. Слушането им ми напомни за погребението на баща ми. Майка ми бе избрала в края на опелото да бъде изпълнена именно „Нимрод“, докато отнасят сеплия ковчег с тялото на баща ми от църквата в Ист Хендред към гробището. Образът беше толкова отчетлив и ярък в паметта ми, сякаш се бе случило вчера. Каролайн ми бе казала колко силно може да въздейства музиката и сега, в този момент, аз усещах цялата ѝ сила.

При спомена за покойния ми баща за първи път в живота си заплаках. Седях в залата на чикагския симфоничен оркестър, заобиколен от най-малко две хиляди непознати, и плачех от скръб за един човек, който бе мъртъв от петнайсет години — изживяване, което дължах на музиката на човек, мъртъв от най-малко седемдесет. Плачех за моята загуба и за загубата на майка ми, но плачех още и защото съжалявах, че не мога да му разкажа за Каролайн и моето щастие. Какво ли не биха дали понякога хората за само един час с милите ни и напуснали ни наши родители.

Когато дойде антрактът, бях направо изцеден. Бях сигурен, че хората около мен така и не бяха разбрали какво се е случило до тях. Впрочем така и следваше да бъде. Мъката е самотно изживяване и присъствието на други хора може да доведе до притеснение и за двете страни.

Каролайн ми бе казала, че по време на антракта няма да можем да се видим, понеже диригентите не одобрявали подобно поведение, а в момента тя не бе настроена да подлага на изпитание добронамереността на своя диригент, особено след изпускането на първия полет. Така беше по-добре и за мен. Макар да се познавахме едва от миналата седмица, Каролайн вече ме разбираше доста добре и аз не се чувствах уютно под лупата на нейното внимание. Най-малко, когато ставаше дума за най-съкровениите ми мисли и емоции. Затова останах на мястото си и се отказах да ям сладолед в картонена чашка с пластмасова лъжичка, както всички около мен, изглежда, нямаха търпение да направят.

Втората част на концерта бе със симфонията на Сибелиус, която не ми се стори толкова мрачна и потискаща, както ме бе предупредила Каролайн. Напротив, седях, попивах музиката, отърсвах се от миналото и се съживявах за бъдещето. Нямах дом, кола и лични вещи, за които да се тревожа. Бях на старта на две нови и вълнуващи приключения — едното покрай новия лондонски ресторант и другото с жена, която обожавах. А някой се опитваше да ме убие за нещо, което знаех, или за нещо, което бях казал, но това не можеше да ме впечатли. Бях избягал чак в Америка и сега се наслаждавах на опияняващото усещане, че съм оставил проблемите си далеч от мен. Въпросните проблеми може би не бяха намерили решение, но поне за няколко часа не мислех за тях.

Публиката стана на крака и заръкопляска. Правеха го с възторг и по американски някои слагаха пръсти в уста и свиреха. Изглежда, важното бе да се вдигне повече шум. Никаква сдържаност и благоприличие. За разлика от нас, британците, които кротко си седим и вежливо ръкопляскаме, американският начин да изразиш радостта си е да издюдюкаш, да изкрещиш или да затанцуваш.

Оркестрантите се усмихваха, а диригентът няколкократно се поклони. Оваците продължиха най-малко пет минути, през които диригентът напусна и се върна на сцената поне шест-седем пъти. Някои от публиката ревяха за бис, сякаш това беше изява на поп група. Накрая диригентът стисна ръката на водещия музикант и двамата напуснаха сцената заедно, което сложи край на поздравленията и даде възможност на оркестрантите да се оттеглят на заслужена почивка.

Посрещнах Каролайн на служебния вход и видях, че е на седмото небе.

— Чу ли ги? — попита ме тя. — Чу ли какъв шум вдигнаха?

— Дали да ги чуя? — засмях се аз. — Та нали аз го вдигнах.

Тя ме прегърна през врата и прошепна:

— Обичам те!

— Думи, думи — провокирах я аз.

— Никога не съм казвала това никому през живота си — съвсем сериозно каза тя. — А ми се струва толкова просто и естествено да го кажа на теб.

Целунах я. И аз я обичах.

— Колко по-различно е да си сред публиката — сподели тя. — Но прекарах целия концерт в опит да те открия сред морето от лица.

— Бях точно зад диригента — обясних. — И аз не те виждах.

— В един момент помислих, че си се върнал в хотела.

— Никога не бих го направил. В интерес на истината достави ми голямо удоволствие.

— Думи, думи — беше неин ред да ме провокира.

— Нищо подобно — настоях аз. — Обичам тази музика, така както обичам и теб.

— О, боже! — изпищя тя и ме прегърна. Прегърнах я с не малко плам.

Прекарах нощта в стаята на Каролайн, без да съобщавам на администрацията и естествено, без да им давам името си. Макар да бе крайно невероятно някой да ме е проследил дотук, реших да не рискувам и преди да си легнем, запънах дръжката и на тази врата със стола.

Никой не се опита да влезе или поне не чух никой да опитва. От друга страна, когато най-сетне заспахме, бях толкова изтощен, че сигурно не бих чул дори опит да разбият вратата с ръчна граната.

На сутринта останахме в леглото и гледахме сутрешната програма по различни канали. Не беше нищо особено, а и бе накъсана от прекалено много телевизионни реклами.

— Каква е програмата ти за днес? — попитах Каролайн, като прекарвах пръст по гръбначния ѝ стълб.

— Нищо до четири следобед — каза тя. — После само ще отретепираме набързо една-две части. А концертът е пак в седем и

половина като снощи.

— Мога ли пак да...?

— О, надявам се. — Тя се засмя.

— Искях да кажа да дойда на концерта — уточних аз.

— Можеш, стига да искаш — успокой ме тя. — Сигурен ли си?

Ще е абсолютно повторение на снощната програма.

— Е, човек със сигурност може да яде едно и също нещо две вечери подред.

— Само ако си го сготвил ти.

— Добре, в такъв случай искам да дойда и отново да те чуя да свириш.

— Да видим дали ще мога да ти намеря билет.

— И какво искаш да правиш до четири следобед?

— Можем да останем в леглото — усмихна се лъчезарно тя.

Не останахме. Решихме, че е по-добре все пак да станем и да отидем да закусим в ресторанта на 94-ти етаж на небостъргача „Джон Ханкок“, който, ако се вярваше на туристическия справочник на масата в стаята, бил втората по височина сграда в Чикаго след Сиърс Тауър^[1].

Взех асансьора, за да слеза във фойето, а Каролайн отиде да пъкне бележка под вратата на колежа, с която се бе уговорила да ходят на пазар, че плановете ѝ са се променили. Докато я чаках, помолих администратора за карта на района и видях на нея сградата „Джон Ханкок“ ясно обозначена. Открих и летище „О’Хеър“ северозападно от центъра. И още нещо на картата привлече погледа ми.

Щом Каролайн дойде, я попитах:

— Знаеш ли, че Уисконсин започва буквално на няколко километра северно от Чикаго?

— И какво? — не разбра тя.

— Уисконсин е щатът, в който се намира Делафийлд, а там е централата на „Делафийлд Индъстрис“.

— Но колко е далече? — каза тя. — Някои щати тук са просто необятни.

И това се разбра. Администраторът на хотела беше невероятно любезен. Делафийлд, обясни ни той, отстоял само на два часа път с кола. И разбира се, че не било проблем да организира наемането на кола, което ставало елементарно с кредитна карта. Каролайн ми даде

нейната. Няма такова нещо като прекомерна предпазливост, когато става дума за живота на човек.

Междущатска магистрала 94 доста удобно минаваше през Чикаго и Делафийлд и — точно както ни бе информирал любезният администратор на хотела — пътят ни отне по-малко от два часа с наетия буик.

Отбихме от магистралата на изхода за Делафийлд и се озовахме в градска среда, олицетворяваща същността на Щатите. Отбивката бе заобиколена от всички страни от търговски постройки и сгради на фирми с типичните плоски покриви, в това число две бензиностанции, магазини за продукти, супермаркети и вездесъщите закусвални, всяка от тях с висок надпис, имащ за задача да бъде видян от километри и от двете посоки на магистралата. Сетих се за дните, когато открих „Хей Нет“ и бурните възражения на местните власти по повод скромния надпис, който исках да сложа на табела пред заведението на пътя. В крайна сметка получих разрешение, при условие че горният ръб на табелата не се издига на повече от два метра над земята. Усмихнах се. Инспекторът по градоустройство на графство Кеймбриджшир щеше да получи удар, ако видеше тукашните реклами.

Зад търговската зона с прилежащите хектари паркинги, на върха на малко възвишение видях комплекс от съвсем делово изглеждащи сгради и надписа: ДЕЛАФИЙЛД ИНДЪСТРИС с тлъсти черни букви на жълта табела на покрива. Под надписа, на калкана на заводския цех, с едри избледнели букви беше пояснено: НАЙ-ДОБРИТЕ СЕЛСКОСТОПАНСКИ МАШИНИ В АМЕРИКА.

Не бях сигурен какво точно се бях надявал да постигна с изминаването на целия този път от Чикаго до Делафийлд. Струваше ми се, че това е най-подразбиращото се нещо, след като бях разбрал, че съм се оказал толкова наблизо. Нямах ни най-малка представа какво следва да направя. Всъщност нямах дори представа какво бих искал да намеря. Но ако бях прав и „Делафийлд Индъстрис“ бе планираният обект на атаката, тогава ако някой знаеше мотива за взривяването, това със сигурност щеше да е Ролф Шуман. Виж, дали щеше да е склонен да ми помогне, бе съвсем различна работа.

Спряхме пред масивната бариера на портала.

— Мога ли да ви помогна с нещо, господине? — осведоми се дежурният, който излезе от сивата кабина отляво. Беше с тъмносиня униформа с шапка с козирка и колан, на който висяха толкова много неща, че не можех да си представя как би било възможно този човек да хукне да преследва някого. Колан с такава тежест на него по-скоро щеше да му смъкне панталона, отколкото да го държи на кръста.

— Минавам оттук и бих искал да разговарям с господин Ролф Шуман, ако е възможно — обясних.

— Името ви, господине? — попита охранителят. Той самият носеше пластмасова табелка с името си: „Бейкър“.

— Бучър. — Не устоях на импулса да се представя с име, сходно с неговото^[2]. — Макс и Каролайн Бучър. — Нямах обяснение защо не му казах истинската си фамилия. Все пак, ако господин Шуман се окажеше на работа, можеше да си спомни за мен от хиподрума в Нюмаркет и тогава щеше да се запита защо съм се представил с фалшиво име на портала. Но това нямаше значение.

— Имате ли уговорена среща, господин Бучър? — вежливо попита охранителят.

— Не, съжалявам, но нямам.

— В такъв случай съжалявам и аз — каза той. — Не приемаме посетители без потвърдена среща.

— Добре — съгласих се. — Но тук ли е все пак господин Шуман?

— Не мога да ви кажа.

— Не можете или не искате?

— Не мога. — Но вежливостта в гласа му се бе изпарила.

— И защо?

— Моля ви, господине — каза той без желание да продължава тази игра на думи, която явно не намираше за забавна, — да направите обратен завой и да напуснете тази частна собственост. В противен случай ще ви принудим.

Явно не се шегуваше. Потиснах изкушението да му обясня, че компанията все още ми дължи някакви пари за приготвянето на обяда, по време на който босът му едва не бе станал жертва на атака. Вместо това обърнах и се отдалечих. Виждах масивната му фигура в огледалото. Стоеше по средата на пътя с ръце на кръста и не сваляше поглед от нас, докато не изчезнахме зад завоя в полите на хълма.

— Не мина много добре — малко саркастично констатира Каролайн. — И какво предлагаш да направим сега? Да прескочим оградата?

Паркирахме в центъра, влязохме в „Кафето на Мери“, седнахме на масичка до прозореца и си поръчахме кафе и кексчета с боровинки.

Делафийлд беше объркващо място. Делафийлд Таун се наричаше новият квартал край магистралата с паркингите и завода за селскостопански машини, докато самият Делафийлд бе прекрасно село от миналото, разположено по брега на езеро Нагауика. Нагауика, авторитетно ни информира собственичката на заведението, означавало „има пясък“ на езика на местното индианско племе — така наречените „оджибуе“ — макар да бе повече от явно, че по бреговете на езерото няма и следа от пясък.

— Още кафе? — попита Мери, като заобиколи бара с голяма термос кана в ръка.

— Благодаря — каза Каролайн и побутна чашата си към нея.

— Чували ли сте за някой си Ролф Шуман? — попитах невинно, докато Мери наливаше димящата напитка.

— О, да — потвърди тя. — Всички тук познават семейство Шуман.

— Май е президентът на „Делафийлд Индъстрис“ — подметнах.

— Точно така — каза тя. — По-скоро беше. Колко жалко.

— Жалко за кое? — не пропусна шанса Каролайн.

— За състоянието му.

— И какво му е на състоянието му?

Мери се огледа, за да се убеди, че никой не ни подслушва. Нямахме как — бяхме само тримата.

— Нали се сещате... — обясни тя и поклати глава съжалително. — Не е съвсем... — И се запъна.

— Какво? — подканих я. Мери явно се притесняваше. Бях изненадан и реших да ѝ помогна. — Нещо във връзка с нараняванията му ли?

— Да — бързо потвърди тя. — Точно така... с нараняванията.

— А дали е още в болницата? — попитах.

— Да — каза тя, — мисля, че още е там. — Пак се огледа и допълни шепнешком: — В „Шинго“ е.

— В „Шинго“ ли? — не я разбрах аз.

— Да, да — нетърпеливо каза тя. — „Шинго“, болницата за луди.

— И къде по-точно се намира „Шинго“? — в същия заговорнически стил попитах и аз.

— В Милуоки, на Мастертън авеню.

— Семейство Шуман в Милуоки ли живеят? — поинтересувах се вече по-нормално.

— Не, разбира се, че не — поправи ме тя. — Живеят си тук. На Лейк Драйв.

Сбогувахме се с Мери и кексчетата ѝ не защото бях получил достатъчно информация. В никакъв случай не беше така, но имах усещането, че тя ще каже на семейство Шуман за нас със същата готовност, с която разказваше на нас за тях. Повече от ясно бе, че дискретността не е сред добродетелите ѝ.

В Делафийлд — селото имам предвид — имаше магазини, пълни с неща, които са в по-голямата си част безполезни, но човек няма как да мине без тях. Посетихме повечето, за да се възхитим на декоративния кристал и порцелан, модерните напоследък статуетки, ковчезета с всякакви размери, форми и украса, изработени на ръка поздравителни картички и какво ли още не. Имаше прекрасен магазин, в който рафтовете бяха отрупани с различни старомодни табели, друг — с необичайно изглеждащи бележници, трети — с възглавници, бродирани със сцени от митове и легенди, и много, много други. Делафийлд бе раят на купувача. Не че стоката бе евтина обаче. Кредитната карта на Каролайн понесе тежки щети, защото тя не издържа на изкушенията и накупи повече неща, отколкото можеха да се съберат в куфара ѝ. Подаръци, обясни тя, за семейството, макар и на двама ни да бе ясно, че ѝ се иска всичко да си остане за нея.

Където и да влезехме, успяха да отворят разговор за семейство Шуман. В магазина за възглавници жената напрано се разплака.

— Прекрасни хора — изхълца тя. — Много щедри. Направиха толкова много за това място. Госпожа Шуман така обичаше да идва тук. Не мога да преброя колко възглавници е купила от мен. Толкова, толкова е тъжно.

— Състоянието на господин Шуман ли имате предвид? — подпитах.

— Да — потвърди тя. — И всички тези хора, които загинаха в Англия. Те бяха местни жители, нали разбирате. Виждахме се

непрекъснато.

— Ужасно — посъчувствах ѝ аз.

— Всички ужасно се тревожим за бъдещето — продължи тя без подкана.

— По-точно?

— Заводът имам предвид?

— И какво за завода?

— Нещата не се развиват много добре — обясни жената. — Миналият ноември уволниха една трета от хората. Голям удар, и то точно преди празниците. Било свързано с китайските трактори, които се предлагали на половината от нашата цена. В града имаше слух, че целият завод щял да затвори. Съпругът ми работи там... и синът ми. Не знам как ще живеем в този край без поминък. — Тя избърса една сълза в ъгъла на окото си. — И точно в този момент да стане тази катастрофа в Англия с бедния господин Шуман и останалите, разбира се... — Гласът ѝ заглъхна и тя спря, неспособна да продължи.

Екскурзията „2000 гвинеи“ явно бе последен отчаян опит да се намери нов пазар за боледуващия гигант. Но кръвопролитие то там и загубата на ключови хора в управлението на завода можеше да се окаже последният пирон в ковчег на компанията.

— Голяма ли е безработицата тук? — попитах.

— Не в момента — отговори тя. — Но три хиляди души все още работят в завода. Малко общество като нашето трудно ще понесе такъв брой безработни. Много от тях ще трябва да си тръгнат оттук и да отидат в Милуоки, за да правят бира или мотоциклети.

— Бира или мотоциклети? — повторих. Комбинацията ми се стори доста странна.

— Бира „Милър“ и „Харли Дейвидсън“ — обясни тя. — И едното, и другото се правят в Милуоки.

— И колко далече е това оттук? — попитах.

— На петдесетина километра.

— Е, може би ще могат да продължат да живеят тук и да пътуват за работа — опитах се да я ободря. — Може би няма да е чак толкова зле.

— Надявам се да сте прав — подсмръкна тя, но не ѝ се вярваше.

— Чудя се какво обаче ще стане със семейство Шуман — подхвърлих след кратка пауза.

— Не се безпокойте за тях — въздъхна тя. — Те са червиви с пари. Съвсем наскоро си купиха нова къща. Не къща, а цяло имение. Нали знаете — шефовете никога не фалират. Правят какво трябва, за да си вземат премиите и да си осигурят пенсиите, преди да затворят завода. Само гледайте какво ще стане.

Явно семейство Шуман не ѝ бяха чак толкова мили, колкото бе изглеждало в началото. А след като мъжът ѝ и синът ѝ останеха на улицата, сигурно нямаше да се сети и за една добра дума за „Делафийлд Индъстрис“.

Един-единствен от нашите събеседници беше чувал за Мери-Лу — човекът от магазина за статуетките.

— Прекрасни крака — коментира той с тънката усмивка на ценител. Усмихнах му се в отговор, но аз помнех не краката. Помнех липсата им.

Минахме на бавен ход по Лейк Драйв и внимателно огледахме всяко имение. Това беше кварталът на милионерите в Делафийлд. Всеки дом бе разположен в центъра на собствена градина с впечатляващи плет, ограда и портичка — всичко това с единствената цел да се държат натрапниците далеч. От пътя не беше много лесно да се виждат постройките, заради многото борове и рододендрони, но с Каролайн вече бяхме отишли от другата страна на езерото и оттам бяхме разпознали къщата на Шуман. Както ни я бе описала жената с възглавниците, тя беше голяма — модерна триетажна постройка, зидана от сив камък и с червен керемиден покрив. Всичко това се извисяваше над добре поддържана спускаща се до водата морава и пристан, до който бе вързана яхта.

Това ли бе домът на истинската цел на атаката в Нюмаркет? И жертва ли бе той, или злодей? Приятел или враг?

Имаше един-единствен начин да се разбере и аз натиснах бутона на интеркома до високата два и половина метра порта от ковано желязо.

[1] Сиърс Тауър е висок 462 метра. До 1996 г. е най-високата административна сграда в света. — Б.пр. ↑

[2] Baker — пекар, хлебар; butcher — месар. — Б.пр. ↑

16.

Дороти Шуман се оказа слаба жена. Макар да бе малко над метър и седемдесет, изглеждаше по-висока заради тънката си фигура. Имаше дълги тънки призрачно бели ръце с почти прозрачна кожа — леко трепереха, докато ги държеше в скута си. Каролайн и аз от едната страна и госпожа Шуман от другата седяхме на два дивана с тапицерия в бяло и зелено. Намирахме се в дневната и изгледът към езерото бе точно толкова спиращ дъха, колкото бях предполагал.

— Значи сте се запознали с моя Ролф в Англия — започна госпожа Шуман.

— Да — потвърдих аз, — на хиподрума в Нюмаркет.

— В деня на... бомбата? — Тя се поколеба.

— Да, бях на обяда.

Тя ме погледна по-внимателно.

— Е, извадили сте голям късмет в такъв случай.

— Така е — съгласих се. После ѝ обясних, че съм в Чикаго по работа и че съм решил да се отбия и да видя как е Ролф след прибирането си у дома.

— Много мило — унило каза тя. — Но Ролф не е у дома. Все още е на процедури в болницата в Милуоки.

— О... — казах аз, — съжалявам. Не знам защо съм останал с впечатлението, че се е оправил и се е прибрал.

— Беше достатъчно добре, за да го натоварят на самолета миналата седмица — обясни тя. — Но се опасявам, че иначе не е никак добре. — Беше явно, че полага усилия да не изпусне контрола над себе си. — Има някакви поражения на мозъка. — И тя тежко преглътна. — Седи, вперил поглед в пространството. Не познава никого... дори и мен. Докторите не са сигурни дали изобщо ще се възстанови. — Този път раменете ѝ се разтресоха от ридания. — Какво ще правя?

Каролайн стана, мина от другата страна и седна до госпожа Шуман. Сложи ръка през раменете ѝ.

— Извинете ме — каза Дороти. Извади хартиена кърпичка от ръкава си, попи сълзите в очите си, размаза грима си и това я накара да се разплаче вече съвсем истински.

— Хайде — предложи Каролайн, — ще дойда с вас да се оправите.

Вдигна я на крака едва ли не насила и внимателно я насочи към тоалетната към голямата спалня, която — по стара американска традиция — се намираше на долния етаж.

Огледах дневната. Имаше много семейни фотографии в сребърни рамки, подредени на специална маса до прозореца. Разгледах снимките на Ролф Шуман в по-щастливи времена — повечето в компанията на много по-жизнерадостно изглеждащата Дороти до него. Снимките го бяха запечатали на вечерни приеми с фрак и папийонка и на строителни площадки с жълта каска и кални ботуши. На две от снимките бе облечен за поло: на едната се усмихваше широко, замахнал със стик високо във въздуха, а на другата беше слязъл от коня, за да получи сребърна купа от мъж, в когото разпознах възрастен американски политик с президентски амбиции.

Но в стаята имаше много малко, което да ми даде поглед към душата на човека Ролф Шуман.

Отворих вратата в другия край на стаята и се озовах в кабинета на Ролф. В контраст с решения в бяло интериор на дневната, кабинетът бе с тъмна ламперия и масивно дъбово писалище в центъра. На стената висеше „карта“ на Африка, на която всяка отделна страна бе изобразена с кожата на различно животно. Над и зад писалището бе закрепена огромна еленска глава, чиито разклонени рога достигаха едва ли не до впечатляващо високия таван. И тук бе осеяно с фотографии: Ролф Шуман с костюм за сафари и широкопола шапка в африканския „буш“ с ловна пушка в ръка, стъпил с левия си крак върху огромното туловище на убит слон; Ролф Шуман с високи до чатала ботуши с въдица в едната ръка и победоносно вдигната във въздуха съомга; Ролф Шуман с розово ловно яке и корков шлем, яхнал кон и отпиващ от чаша, преди да започне преследването. Ролф Шуман явно бе любител на много спортове, предимно такива, в които се лее кръв. Почувствах се малко особено и причината не бе в безжизнения стъклен поглед на еленската глава, който някак ме следеше, където и да отидех.

Върнах се в дневната и както се оказа, направих го в последния възможен миг — госпожа Шуман и Каролайн излязоха от мястото за „ремонтиране“ на грим точно когато сядах на мястото си на дивана в бяло и зелено.

— Извинявам се — повтори Дороти. — Просто не мога да дойда на себе си.

— Няма нищо — успокоих я. — Не биваше да ви безпокоим. Съжалявам, че ви разстроихме. Мисля, че трябва да си вървим. — И се изправих.

— Не, не — спря ме тя. — Толкова е хубаво да имам компания. Моля ви, останете още малко. Идвате толкова отдалеко. А и бих искала да чуя от очевидец какво точно се случи на хиподрума.

Седнах и ѝ разказах каквото сметнах за уместно за експлозията в Нюмаркет, като пропуснах кървавите подробности. Тя седеше вдървено на дивана и попиваше всяка моя дума. Веднъж или два пъти очите ѝ плувнаха в сълзи, но тя успяваше да се овладее.

— Много ви благодаря, че ми разказахте — каза тя, като разбра, че съм свършил. — Много е трудно да не знаеш нищо, нали разбирате?

— Съжалявам — извиних се.

Тя ми се усмихна уморено и кимна.

— Ще пиете ли нещо? — сети се изведнъж. — В кухнята имам изстуден чай.

Погледнах си часовника — беше малко след пладне.

— С удоволствие — приех от името на двама ни.

Отидохме заедно в кухнята и Дороти наля в три високи чаши златиста течност върху резенчета лимон. Предпочитах чаят ми да е горещ, но трябва да призная, че ледената му версия беше едновременно приятна и утоляваща жаждата. С Каролайн седнахме на столчета до онова, което Дороти нарече „бара“. Кухнята бе прекрасна, а гледката към езерото и градчето — зашеметяваща. Барът всъщност бе само едната страна на голям остров в центъра на необятно помещение.

— Дороти — казах, — какво би могло да превърне Ролф в обект на атаката?

Тя спря да налива още чай и ме погледна.

— От местната полиция ме увериха, че Ролф не е бил целта. Казаха, че е пострадал по случайност.

— Знам — уверих я. — Но ако все пак бъркат?

Дороти Шуман седна тежко на едно от високите столчета.

— Да не искате да кажете, че някой може да се е опитал да убие Ролф?

— Да — отговорих късо. Възцари се мъртвешка тишина.

Продължих: — Сецате ли се за някой, който е заинтересуван от смъртта на Ролф?

Тя се изсмя или по-скоро изхихика.

— Е... само около хиляда местни жители. Всички уволнени в началото на зимата миналата година. За което, кой знае защо, обвиняват Ролф.

— И все пак... — опитах се да започна.

— Не, не... — прекъсна ме тя. — Не го казах сериозно.

— И все пак има ли някой, за когото се сецате и който би искал на Ролф или компанията му да се случи нещо лошо? — настоях аз.

Тя сви замислено устни и след малко поклати глава.

— Познавате ли човек на име Комаров? — подсетих я аз.

— Разбира се — отговори тя. — Познавам Питър много добре. Вносител е на понита за поло. Да не намеквате, че той може да има нещо общо със случилото се на Ролф?

— Не знам — признах. — Просто се питах дали сте чували името му.

— Той и жена му идват да ни гостуват — каза тя с глас, който искаше да внуши, че няма да позволи за семейните им гости да се каже нещо лошо. — Те са наши приятели.

— Много хора са били убити от приятелите си — напомних аз.

„И ти ли, Бруте?“

— Кога по-точно отсядат Комарови у вас? — поинтересувах се.

— За полото — отговори тя без замисляне. — Ролф е вицепрезидент.

— А има ли поло понита? — продължавах да разпитвам.

— Стотици — отговори тя. — Бих искала да отделяше на мен толкова време, колкото отделя на проклетото поло. — Внезапно млъкна и хвърли невидждащ поглед през прозореца. Отсега нататък животът за нея щеше да е съвсем различен.

— А Питър Комаров има ли нещо общо с поло клуба?

Тя се обърна към мен.

— Не мисля. Но знам, че всичките му понита отиват там за няколко дни, когато пристигнат в страната.

— Откъде ги внася?

— От Южна Америка, мисля — каза тя. — Предимно от Аржентина, Уругвай и Колумбия.

— А къде отиват след поло клуба?

— Навсякъде из страната. Понякога съм присъствала с Ролф на продажбите. Нали знаете, в Кийнланд в Кентъки и в Саратога.

Бях чувал и за двете места. Те бяха сред най-важните центрове за разпродажба на породисти коне.

— Значи не става дума само за понита в такъв случай?

— Да — потвърди тя. — Основно са понита, разбира се, но определено има и състезателни коне.

— Защо в такъв случай всички пристигат тук — зачудих се, — в поло клуба?

— Нямам представа — призна тя. — Но знам със сигурност, че пристигат със самолет на „О’Хеър“ или на летището в Милуоки, а после ги транспортират с фургони за коне в клуба. Виждала съм да ги разтоварват. Може би им е нужно малко време за възстановяване след пътуването, като да преодолеят разликата във времето или нещо подобно. Мисля, че остават по седмица, преди да ги изпратят нататък. Освен онези, които Ролф задържа за себе си, разбира се. — Тя въздъхна и очите ѝ отново плувнаха в сълзи.

— Струва ми се странно състезателните коне да не се откарват направо до мястото, където ще бъдат продадени — коментирах повече за себе си.

— Ролф спомена, че трябвало да ги прегледа ветеринар — опита се да обясни тя. — Имало нещо общо с топките?

— С *топките* ли? — Изгледах я учудено.

— Металните топки. Те имали някаква връзка с пътуването. Не знам за какво точно са, но Ролф винаги има голяма кутия пълна с тях няколко дни след пристигането на всяка партия понита.

— Да ви се намират от тези топки в момента?

— Мисля, че са останали няколко в бюрото на Ролф.

Излезе от кухнята и се върна почти веднага с блестяща метална топка с големината на топка за голф. Сложи я на плота пред мен и аз я

взех. Очаквах да е тежка като топче от сачмен лагер, но тя бе изненадващо лека, явно куха.

— И за какво са? — Погледнах я въпросително.

— Нямам представа — призна тя. — Мисля, че имат нещо общо с разплода при понитата.

— Може ли да я взема? — попитах.

— Не мисля, че на Ролф ще му е приятно, ако започна да ги раздавам — отговори тя. — Всъщност той винаги внимателно следи броя им. Брой ги и брой, сякаш са най-важното нещо в живота му.

— Но това може да ми помогне да разбера защо е пострадал — отбелязах аз.

— Наистина ли? — усъмни се Дороти и отново ми се стори уязвима и изоставена.

— Не знам, но не мога да го изключа.

— Е... предполагам, че една все пак може — въздъхна тя. — Но ми обещавайте да ми я върнете, след като свършите с нея.

Обещах ѝ, а Каролайн ѝ се усмихна.

Напуснахме имението на Шуман в два без пет, защото се оставихме на Дороти да ни убеди да останем на сандвичи с шунка и кашкавал за обяд. Закъснявахме. Изкарах буика отново на магистрала 94 и изпробвах възможностите на двигателя. От Чикаго ни делиха над сто и петдесет километра, а репетицията на Каролайн с оркестъра бе насрочена за точно четири следобед. А тя трябваше преди това да мине през хотела, за да си вземе роклята за вечерния концерт, както и обичната Виола, разбира се. Предстоеше ни напрегнато пътуване.

— И какво мислиш, че е това? — попита Каролайн. Седеше на седалката до мен и подхвърляше топката от ръка в ръка.

— Нямам представа за какво може да служи — отговорих, — но ако има нещо общо с Комаров, тогава бих искал да разбера всичко. — Ускорих, за да задмина поредния огромен камион, който нахално караше по централната лента.

— Гледай да не си изкараш някоя глоба за превишена скорост — предупреди ме Каролайн.

— Но нали самата ти ми каза, че... — Млъкнах. Беше предупредила, че лошо ѝ се пише, ако закъснее.

— Знам какво казах — засмя се тя. — Само да не те спрат, че тогава наистина ще закъснеем. — Отпуснах крака върху педала на

газта и стрелката на спидометъра влезе в зелената зона. Е, почти...

— Има някаква връзка с понитата — казах замислено. — Така каза госпожа Шуман.

— Може да е за поло на маса. — И гръмко се изсмя на шегата си. Топката наистина изглеждаше като топче за тенис на маса, но беше малко по-тежка. — Интересно дали може да се отвори — продължи Каролайн.

Топката имаше едва забележим шев по средата и Каролайн я хвана здраво и се опита да отдели двете половини. Не успя и се опита да ги раздели, като натисне с нокътя на палеца си в шева. Пак неуспешно. Накрая се опита да ги развърти. Оказа се просто, стига да знаеш как. Двете половини се оказаха завинтени една за друга, но с обратна резба.

Хвърлих поглед на полусферите в скута на Каролайн и отбелязах:

— Е, това нищо не ми говори. Но поне знам, че не става дума за играчка. Не ми изглежда лесно да се направи резба върху сферичен обект като този. Особено така добре прилепваща. Струва ми се, че се изисква сериозна техника. Ако госпожа Шуман казва истината, в смисъл че Ролф има голяма кутия, пълна с такива топки, изработването им сигурно струва цяло състояние.

— Но за какво служат?

— Може би в тях се е съдържало нещо, което в никакъв случай не е трябвало да се просмуче навън — предположих. — Само че не знам какво.

Стигнахме в хотела с няколко минути в резерв. Каролайн сграбчи роклята и Виола и изхвъркна навън, като не пропусна да ме целуне.

— Ще се видим по-късно — обеща тя. — Ще уредя на касата да те чака билет. — Изскочи от хотела и се качи в автобуса за оркестрантите. Чакаха само нея. Вратата се затвори и автобусът потегли.

Останах във фойето. Чувствах се самотен. Щях ли някога да свикна да се сбогувам с нея за по-дълго от няколко часа? Тя бе излетяла с такова радостно очакване на репетицията и след това концерта, а аз се чувствах изоставен и я ревнувах. Възможно ли бе някакъв музикален инструмент така да омае един човек? Просто потрепвах, като си представях прекрасните ѝ дълги пръсти да гладят

грифа на Виола и да подръпват струните — неща, които ми се искаше Каролайн да прави с мен. Беше ирационално, признавам, но си го представях толкова живо, че...

„Стегни се“, казах си и тръгнах да търся администратора.

— Поло клубът на околия Лейк ли? — повтори той, сякаш не вярваше на ушите си.

— Да — потвърдих. — Намира се до Делафийлд в Уисконсин.

Той зачука на клавиатурата на компютъра и след малко каза удовлетворено:

— Аха... Ето те къде си бил.

Принтерът зажува и човекът ми подаде лист хартия с указания. Клубът се намираше на десетина километра по-близо до Чикаго от Делафийлд. Всъщност днес бяхме минали два пъти покрай него, понеже от указанията излизаше, че е съвсем близо до магистралата, след отбивката за Силвърнейл роуд. Благодарих на администратора и се уговорих с него да използвам колата и на следващия ден.

Мисля, че концертът в четвъртък беше още по-добър от предната вечер. Първо, този път можех да виждам Каролайн и тя знаеше това. Местата бяха продадени до последното, така че когато отидох на касата, не ме чакаше билет, а бележка.

„Иди на служебния вход и попитай за Реджи“, беше написано с почерка на Каролайн. И аз постъпих точно така.

— Здравсти — фамилиарно ме поздрави Реджи. — Ти си значи англичанчето, за което ни надува главите цяла седмица. — Беше едър як чернокож и говореше в ритъм, от който ми идеше да затанцувам буги.

— Да, мъжки — отговорих в неговия стил.

Това го накара да се изсмее гръмогласно, което ми даде възможност да видя пълната му със златни коронки уста.

— Пич си — осведоми ме той. Не бях сигурен това комплимент ли е, или обратното, но той широко се усмихна. — Имам за теб най-доброто място. Ела...

Мястото му се оказаха два метални стола, поставени зад черни завеси в крилата на сцената така, че публиката да не ги вижда. Единият предлагаше прекрасен изглед към първия ред виолисти и най-вече към Каролайн. Седнах и можех да я виждам през пролуката между вторите

цигулки и френските рогове. Всъщност виждах само раменете ѝ и част от дясната ѝ буза, но това ми стигаше.

Този път успях да изтананикам в такт целия „Нимрод“, без да пролея нито сълза. В главата ми отново се появи образът на баща ми, но аз вече бях намерил душевен покой и споменът вече бе лишен от тежкия си емоционален заряд.

В антракта Каролайн излезе и седна при мен, докато останалите музиканти изчезнаха надолу по някакво стълбище зад сцената.

— Какво правят по време на антракта? — попитах я, докато ги гледахме как се скриват от погледа ни.

— Същото като зрителите, предполагам — каза тя. — Някой се освежават с по чаша чай. Обикновено ни осигуряват безалкохолни напитки в гримьорната. Други може би използват нещо по-силно, макар че не би трябвало. Един-двама излизат за по цигара. И ако щеш вярвай, но някои седят и дремят в продължение на петнайсет минути.

— А ти какво правиш обикновено?

— Всичко споменато — засмя се тя.

— Искаш ли тогава да отидеш за чаша чай?

— Не, искам да остана тук. Дванайсет жени делим обща гримьорна и по-скоро бих останала при теб.

Добре. И за мен това бе най-доброто решение.

— Утре се връщам в Делафийлд — съобщих ѝ. — Ще огледам около поло клуба. Ролф Шуман е вицепрезидент, а един от убитите в Нюмаркет е бил президентът.

— Но аз не мога да дойда с теб — нещастно каза тя. — Има промени в програмата за утре вечер и съответно ще имаме репетиции в единайсет и в три.

— Как стоят нещата за събота?

— В събота имаме матине в два и половина, а след това редовна вечерна програма — обясни тя. — Утре иди без мен, но ми обещавай да си предпазлив. Помни, че някой се е опитал да убие Ролф Шуман и може би пак същият човек се опита да убие и теб, при това на два пъти.

— Не е нужно да ми напомняш — уверих я аз.

Поло клубът на околия Лейк представляваше величествено съоръжение с голям брой подредени в редици белосани конюшни с кафяви покриви, четири поло игрища и комплекс от спомагателни постройки. Десетки коне кротко пасяха в заграждения за тренировка с бели огради. Това очевидно бе място, където непрестанно кипеше някаква дейност, но едновременно с това и място, което просто миришеше на много, много пари.

Вкарах буика в паркинга за посетители до офисите и влязох през вратата, на която пишеше „Приемна“. Жена с бяло поло без ръкав и джинси въвеждаше нещо на компютър. Вдигна поглед към мен. — Да?

— Дали господин Комаров е тук? — подметнах небрежно.

— Не е — отговори жената без замисляне. — И се опасявам, че няма да се появи по-рано от следващия месец. Очакваме го за купата „Делафийлд“. Обикновено идва за турнира.

Значи знаеха кой е господин Комаров. Всъщност беше повече от ясно, че го познават доста добре.

— В такъв случай той не е собственик на клуба, така ли? — имитирах изненада.

— О, не — с готовност ми отговори тя. — Но притежава повечето понита. Тук е неговият служител, който отговаря за тях, ако искате да се видите с него. — Не бях сигурен дали искам точно това, но преди да я спра, тя вдигна слушалката на телефона и набра някакъв номер. — Как беше името ви?

Не ѝ го бях казвал.

— Господин Бък — отговорих, докато гледах навън към колата си. Едва не казах: „Господин Буик“.

Някой отговори на позвъняването ѝ и тя каза в слушалката:

— Кърт, тук при мен е някой си господин Бък, който се интересува за господин Комаров. Искане да знае кога ще е в клуба. Можеш ли да ми помогнеш? — Изслуша отговора и след това каза: — Задръж така, ще го попитам. — И вдигна поглед към мен. — Кърт пита откъде се познавате с господин Комаров.

— Не го познавам — отговорих честно. — Но искам да го питам за нещо, което се случи в Англия.

Тя предаде думите ми, изслуша късия отговор, после пак ме попита:

— Къде в Англия?

— В Нюмаркет — отговорих нарочно високо.

Този път жената не каза нищо, но изслуша явно по-многословния отговор.

— Добре, ще му кажа. — И затвори. — Кърт ще дойде да се видите — обясни ми. — Кърт е човекът, който се грижи за понитата на господин Комаров.

— Благодаря — казах, — ще го изчакам отвън.

Но защо бях настръхнал? Усещане за опасност? Дали не беше по-безопасно да скоча в колата и да се махам оттук, докато имам време? Вместо това се поразходих и минах през тесен проход за конете под официалната трибуна, на другия край на който се виждаше игрището за поло.

Пред това съоръжение Гардс Поло Клъб бледнееше. Вярно, тук нямаше кралска ложа, но местата бяха изключителни, трибуната бе под козирка, а под нея се виждаха стотици места с мека тапицерия като кресла. Игрището беше с конфигурация за онова, което човекът от Гардс бе нарекъл „арена поло“, но нямаше никакво съмнение, че лесно може да бъде превърнато в по-голямо игрище за „истинско“ поло, като се махнат страничните перила. Имаше достатъчно добре поддържана зелена площ и за най-голямото на света поло игрище.

Стоях и се възхищавах на трибуната, когато чух глас.

— Господин Бък? — извика човекът, докато се приближаваше към мен през прохода. Това вероятно бе Кърт, но не идваше сам. Придружаваше го втори човек и външният му вид определено ме разтревожи. Самият Кърт бе дребничък и с телосложение на жокей, но спътникът му бе висок и широк. И носеше пред гърдите си метър и половина дълъг стик за поло — носеше го така, както войникът носи готов за стрелба автомат. Прозираше намерението да бъда сплашен. И трябва да призная, че бях. Бях повече от сплашен. Защо не се бях пръждосал оттук с колата, докато бях имал тази възможност?

Стоях в центъра на поло арената и изходът се намираше от другата страна на трибуната. Нямах друг избор, освен да се престоря, че не ми пука.

— Какво искаш? — делово попита Кърт. Никакъв опит за поздрав. Нямахе и да има. Езикът на тялото му казваше съвсем ясно: „Ти не си желан тук“.

Усмяхнах се и опитах да се отпусна.

— Разбрах, че познавате господин Комаров — казах. — Така ли е?

— Възможно е — недружелюбно отговори той. — Зависи кой пита.

— Надявах се господин Комаров да ми помогне да идентифицирам нещо — поясних аз.

— Какво?

— В колата ми е — отговорих. И бързо тръгнах покрай него към прохода.

— Какво е то? — настоя Кърт.

— Ще ви покажа — обещах през рамо и без да забавям ход. Той, разбира се, не предполагаше, че въпросното нещо е в джоба ми, но аз не изпитвах никакво желание да му го показвам тук. Смятах, че ще е по-безопасно при колата, но може би се заблуждавах.

Кърт не изглеждаше доволен и изсумтя нещо, но ме последва и което бе по-досадно, последва ме и сянката му. Вървах пред тях и не бягах, но ако искаха да ме настигнат, те трябваше да се затичат. Великанът май не беше във форма и когато стигнах при колата, беше изостанал и пуфтеше тежко.

Но аз не бях дошъл чак дотук за нищо. Все още исках да разбера онова, което ме интересуваше. Отворих колата и бръкнах вътре, сякаш за да взема нещо, но всъщност го извадих от джоба си. Извърнах се и поднесох на длан блестящата метална сфера под носа на Кърт така, както се дава бучка захар на кон.

Той беше поразен. Изгледа топката, после ме погледна в лицето. Не можеше да намери думи.

— Къде, по дяволите, си намерил това? — възвърна си дар слово накрая и посегна към топката, но аз затворих длан и предложих:

— Каж ми какво е, а аз може да ти кажа откъде го имам.

— Дай ми го веднага! — настоя той. Личеше, че започва да губи контрол.

— Можеш да си го получиш, ако ми кажеш какво представлява — пак предложих аз, като учител, който е конфискувал от ученик сложно устройство, с което той си е играл, но не знае какво се прави с него.

Без никакво предупреждение мъжagата замахна със стика и ме удари през ръката. Беше отчасти зад мен и видях стика едва когато

вече беше много късно. Нямах време да избегна удара, но можах да реагирам и да отпусна ръката си, иначе щеше да я счупи. Не че така се получи много по-различно. Стикът ме удари малко над дясната китка, нещо изпука и престанах да усещам ръката си. Изпуснах металната топка и тя се търкулна към Кърт. Той се наведе да я вземе, а аз се хвърлих в колата, затръшнах вратата и натиснах бутона за централното заключване.

Дясната ми ръка беше безполезна и не можех да вкарам ключа в запалването. Загубих ценни секунди да направя няколко неуспешни опита, преди да се сетя да се наведе почти в легнало положение надясно и да вкарам ключа с лявата ръка. Завъртях го, двигателят запали и включих на задна скорост — всичко с лявата ръка. В същия миг задното стъкло на буика се пръсна на парчета. Не им обърнах внимание, а погледнах през дупката и настъпих педала на газта. Колата скочи назад към лудия със стика. Изненадващо чевръсто за ръста си той отскочи встрани и отново замахна, вече към мен. Стъклото от дясната ми страна се пръсна на хиляди парченца. Междувременно Кърт блъскаше с юмруци по стъклото от моята страна и изтезаваше дръжката на вратата, но беше с голи ръце, а юмрукът му не можеше да се справи със стъклото.

Рязко спрях и блъснах с лакът лоста на скоростта в положение на движение. Но маниакът не беше свършил с мен и когато колата ускори към бариерата и магистралата отвъд нея, замахна за последен път. Стикът мина през предното стъкло и се заклеци. Не спрях. Мярнах паническото изражение на мъжа, когато излетях през портала, защото китката му бе в каишката на стика.

Видях в огледалото как каишката го откъсва от земята, след което го чух да се удря в колата до задната врата, но не исках да спирам дори това да означаваше, че ще го влача по целия път до Чикаго. Не знам как, но в един момент той успя да освободи ръката си и го загубих от поглед, докато завивах със стърчащия от предното ми стъкло стик за поло към Силвърнейл роуд и магистралата в безобидната компания на носещите се по нея чудовищни камиони.

След километър-два отбих на банкета и успях някак да измъкна стика. Кожената каишка на края му беше скъсана. Надявах се това да е станало след счупване на ръката, която до неотдавна бе мушната в нея. Хвърлих стика на задната седалка и отново потеглих, доволен, че няма

да ми се налага да обяснявам на магистралната полиция защо през предния прозорец на колата ми стърчи стик за поло. Буикът беше без два прозореца и имаше дупка с пет сантиметра диаметър в предното стъкло с множество пукнатини, започващи радиално около нея, но това не беше нищо. Важното бе, че бях останал жив.

— По дяволите! — изкрещях.

Не само бях със счупена ръка — бях сигурен, че удар с такава сила не може да не е счупил нещо, — но и бях изгубил топката.

Трябваше да се снабдя с друга и с тази мисъл в главата отбих от магистралата на следващия изход. Надявах се само Дороти Шуман вече да не съжалява, че ми е дала една от топките.

И все пак „разходката“ ми до поло клуба на околия Лейк ми бе дала два полезни факта. Първо, топките бяха важни. Вярно, все още не знаех защо са важни. На второ място, ако можеше да се съди по някои от неговите служители, господин Комаров определено не беше на страната на ангелите.

Когато спрях при будката на момчето, обслужващо паркинга на хотел „Хаят“, то ме погледна, сякаш бях извънземен. Игнорирах блещенето му, взех стика от задната седалка и влязох във фойето. Хвърлих на администратора ключовете от колата и му обясних, без да навлизам в подробности, че съм имал проблеми с прозорците, които са се счупили, така че би ли бил така добър да уреди въпроса с компанията, от която е поискал кола под наем.

— Разбира се, господине — каза той. Погледна стика в здравата ми ръка и допълни: — Веднага, господине.

Няма нищо на този свят, което може да извади от равновесие добрия администратор.

Взех асансьора, качих се и легнах в леглото на Каролайн. Часовникът на масичката до мен показваше три часа. Оркестърът току-що бе започнал втората си репетиция. Осъзнах, че не се чувствам много комфортно, така че извадих всичко от джобовете си и го струпах на масичката: портфейл, пари, ключ за стаята, кърпичка и блестяща метална сфера с размера на топка за голф, направена от две отделни половинки, която по някакъв начин стоеше зад взривяването на ложа на хиподрума в Нюмаркет на седем хиляди километра оттук.

Госпожа Шуман изобщо не бе очарована да разбере, че съм загубил топката, която тя така настоятелно ми бе заръчала да пазя. Аз

обаче успях да я уговоря да ми даде друга, но това стана едва след като успях да я убедя, че тя ще има решаваща роля в разкриване на причината, поради която нейният Ролф е пострадал.

А може би бях убедил и себе си.

17.

Преди вечерния концерт Каролайн се върна и ме намери на леглото си в явно лошо състояние. Въпреки че бях изпил много и различни болкоуспокояващи, ръката ме болеше толкова силно, че всяко движение ме караше да се мръщя.

— Трябва да те види лекар — заяви Каролайн. Беше много загрижена и доста изплашена.

— Знам, но не искам да използвам кредитната си карта, а ще трябва да му платя — възразих.

— Наистина ли вярваш, че някой може да те проследи по кредитната ти карта?

— Не искам да рискувам — отговорих изморено. — Особено след случилото се днес. Кой знае на какво е способен Комаров. Мисля, че тъкмо той по някакъв начин е отговорен за смъртта на деветнайсетте души на хиподрума в Нюмаркет. Ако е така, изобщо няма да се замисли да убие още един. — „Или двама“, мина през ума ми, но не го казах на глас. — С колко време разполагаш преди концерта?

— Около час и после трябва да тръгвам — каза тя.

— Ще трябва да ни стигне. Вземи си кредитната карта и да вървим.

— А защо смяташ, че не могат да проследят и моята?

— Сигурно могат. Но е по-малко вероятно да търсят госпожица Астън, след като им е нужен Макс Мортън.

Взехме такси и отидохме в спешното отделение на Северозападната мемориална болница на Ири стрийт. По пътя трябваше да преглъщам всеки порив да изкрещя от подскачането по дупките по настилката.

Също като в Англия, и тук трябваше да се попълнят многочислени формуляри и да се чака цяла вечност. Тук обаче преди срещата с медицинския персонал имаше друго много важно посещение — при касиера.

— Имате ли осигуровка, господин Мортън? — поинтересува се младата жена от другата страна на стъклената преграда.

— Мисля, че имам туристическа застраховка, но не мога да намеря документа — отговорих.

— В такъв случай ще запиша във формуляра „няма“ — обясни тя. — Възнамерявате ли в такъв случай да заплатите от джоба си разноските по вашето лечение?

— Да — потвърдих аз. — Поне засега.

Последваха няколко минути писане.

— Понеже не сте американски гражданин, трябва да заплатите цялата сума предварително.

— За каква сума говорим? — попитах. Тя бутна листа със сметката към мен. — Исках само някой да прегледа ръката ми — коментирах числото, — а не да купувам цялата ви болница.

Не ѝ се стори смешно.

— Трябва да заплатите цялата сума, преди някой да се заеме с вас — твърдо повтори тя.

— И какво ще стане, ако не мога да платя? — поинтересувах се.

— В такъв случай ще бъдете помолен да отидете на друго място.

— Ами ако умирам?

— Не умирайте — отговори тя, но останах с впечатлението, че дори да умирах, ако не мога да платя, пак ще очакват от мен да се изнеса и да хвърля топа в друга болница.

Каролайн подаде картата си и само болезнено примижа, като видя сумата, под която я помолиха да се подпише. Върнахме се в чакалнята, където ни увериха, че скоро ще ме извикат. Целунах Каролайн и ѝ обещах да ѝ се издължа в мига, в който се прибера в Англия.

— Ами ако някой те убие преди това? — прошепна тя. — Какво ще правя аз тогава? — И се усмихна, което ме накара да се почувствам по-добре.

— Ще побързам да те включа в завещанието си — усмихнах ѝ се в отговор. Смехът — още повече смехът в лицето на опасността — е най-доброто лекарство.

Поседяхме заедно още малко. Часовникът на стената показва шест и четиридесет.

— Не ми се иска да го казвам — проговори тя, — но трябва да тръгвам или ще пропусна концерта и тогава наистина ще ме изхвърлят. Сигурен ли си, че ще се справиш?

— Не се безпокой за мен — успокоих я. — Ще се видим по-късно.

— Нали няма да те задържат да нощуваш тук? — попита тя обезпокоено.

— Не и без да им платя допълнително. — Изсмях се малко кухо. — Не, не мисля, че ще се стигне дотам. Ще се видим по-късно в хотела. — Виждаше се, че не ѝ се тръгва. — Хайде, върви... Или наистина ще закъснееш.

Тя стана, тръгна към автоматичната врата, спря за секунда и ми махна с ръка. Наистина не ми се искаше да тръгва. Трябваше ми тук, имах нужда от нея да бърше потта по веждите ми и да облекчава болката ми, а не да гали проклетата Виола.

— Господин Мортън — извика сестрата на рецепцията и ме върна към реалността.

Прибрах се в хотела десетина минути преди Каролайн. Както и преди, тя беше под влияние на адреналина, а аз бях под влияние на смес от райски газ и болкоуспокояващи. Освен това бях „разкрасен“ с обездвижваща превръзка от фибростъкло около китката — започваше от дланта, обхващаше палеца и стигаше чак до лакътя ми.

На рентгеновата снимка съвсем ясно се бе видяло, че имам счупена китка и че улнарната ми кост е пукната около два сантиметра над ставата. За щастие нямаше голямо разместване на парчета и самата фрактура бе премахната, като лекарят дръпна ръката ми, докато краищата на парчетата се наместиха. Не можах да се насладя на изживяването въпреки частичния анестезиращ ефект на райския газ. Може и да се нарича „райски“, но процедурата в никакъв случай не бе забавна.

Превръзката имаше за цел да обездвижи ставата и лекарят ме предупреди, че трябва да я нося поне шест седмици. Помнех историите на баща ми за контузиите му, когато бил жокей. Хвалеше се, че му минавало бързо като на куче, и твърдеше, че често се опитвал да разреже гипсовата превръзка с ножица само седмица след счупването

на поредната кост. Но както е добре известно, стийпълчейз жокеите са луди хора.

Спазвах указанията на лекаря и държах дясната си ръка повдигната на възглавница, за да намаля отичането под превръзката. Не беше много изискано, но поне болката беше по-слаба.

Дойде съботният ден, който прекарах в лежане в хотелската стая. Погледах малко бейзбол, което не бе никак вълнуващо, а после малко мотоциклетни състезания, които бяха доста вълнуващи.

Поръчах си салата „Цезар“ по румсървиса и я изядох, като държах вилицата с лявата ръка, после се обадох на Карл, като използвах телефона на хотела.

— Къде си? — попита той. — Трима души ми звъниха и настояваха спешно да се свържат с теб.

— Кои?

— Едната беше майка ти. Другото обаждане бе от данъчните, а третият не пожела да се представи.

— Имаш ли номерата им?

— Номера на майка си, предполагам, го знаеш. А другите не оставиха номера. Казаха, че пак щели да се обадят. Къде да им кажа да те намерят?

Не бях сигурен дали мога да имам доверие в Карл.

— Кажим им, че отсъствам — реших накрая. — И че няма да ме има поне още седмица.

— А няма ли да те има?

— Не знам. Ще можеш ли да се справиш, ако наистина ме няма?

— Мога да се справя, ако те няма завинаги — каза той и не разбрах това израз на увереност в способностите му ли е, или израз на пренебрежение към моите.

— Приемам това като уверение, че в ресторанта всичко е наред — казах аз.

— Абсолютно.

— Тогава ще ти се обадя пак в понеделник.

— Окей. Но къде си все пак? Каза ми, че уж отиваш при майка си, но защо тогава тя те търси тук?

— По-добре за теб е да не знаеш — заявих малко театрално, което сигурно увеличи съмненията му.

— Щом така смяташ — с неудоволствие се примири той. — Но не забравяй да се отбиеш при майка си. Тя много настояваше да го направиш.

— Добре, ще го направя — обещах и затворих.

Майка ми не си беше у дома. Знаех това, защото в нощта, преди да отлетя за Чикаго ѝ се обадох и ѝ казах да отиде при братовчедка си в Девон, а никога не се бе налагало да я карам два пъти да го прави, понеже там много ѝ харесваше. Само че тя почти никога не ми звънеше първа — винаги аз ѝ се обаждах.

Позвъних в дома на братовчедката на майка ми в Торкий, като отново използвах хотелския телефон. Вдигна ми на втория сигнал.

— Здравей, Макс — каза тя с обичайния си плътен глас. — Предполагам, че искаш да разговаряш с майка си, нали?

— Да, ако може.

— Момент. — Тя остави слушалката и я чух да вика майка ми.

— Здравей, миличък — каза майка ми. — Прекарвам прекрасно. Тук е много красиво. — Тя винаги бе искала да се премести в Торкий, но така и не се бе накарала да го направи. Не беше човек на действието.

— Здравей, мамо. Търсила си ме в ресторанта.

— Не съм. — Знаех, че не е възможно да се е обаждала. — Трябваше ли?

— Не, разбира се, че не — успокоих я. — Искях само да се уверя, че си добре.

— О, да, миличък — изчурулика тя. — Всичко тук е чудесно. Джанет ме покани да остана още една седмица. — Милата Джанет.

— Добре, мамо — казах аз. — Забавлявай се там. Ще ти се обадя пак след няколко дни.

— Чао, миличък — с възбуден глас каза тя и затвори.

Легнах и се запитах коя ли се е представила на Карл за моя майка.

После използвах мобилния си телефон, за да позвъня на брат ми. С Тоби се чувахме много рядко, но не поради някаква враждебност, а в резултат от това, че не се бяхме сблизили като малки и това се бе прехвърлило в следващите години.

— Здравей — разнесе се гласът му в слушалката. — Отдавна не сме се чували.

— Да — съгласих се. — Как са Сали и децата?

— Добре са, благодаря — каза той. — Децата растат сякаш не с дни, а с часове. — Не го каза като намек, че не намирам време за двамата си племенника и едната племенница. И двамата знаехме, че по някаква причина с жена му не се разбираме. Всъщност и двамата с него се виждахме рядко — обикновено когато идваше в Нюмаркет за търговете за расови коне.

— Мама е в Торкий — казах му.

— Чух.

— Ще остане там още поне седмица.

— Благодаря за информацията — каза той. Знаех, че за разлика от мен той често се отбива да я види. Тоби живееше в стария дом на баща ми, до конюшните за тренировка, а мама в извънградската си къща.

— Тоби — казах, — може ли да те видя по някое време следващата седмица?

— Разбира се — веднага се съгласи той. — Кога?

— Не съм сигурен. Понеделник... или може би вторник.

— Става.

— А ще може ли да преспя у вас?

Къса пауза, преди да отговори:

— Наред ли е всичко?

— Къщата ми изгоря.

— Господи, Макс! — възкликна той. — Как стана?

— Не мисля, че е случаен инцидент.

Нова пауза, този път забележимо по-дълга.

— Имаш нужда от помощта ми ли? — попита накрая той.

— Да, но не финансова.

— Добре. — В гласа му прозвуча облекчение. — Ела, когато искаш. И остани колкото искаш. Ще говоря със Сали.

— Благодаря. А може ли да доведе още един човек с мен?

— Момиче? — попита той. Май ме познаваше по-добре, отколкото предполагах.

— Да.

— Една стая или две?

— Една.

— Добре — развеселено се съгласи той. — Обади ми се все пак, след като разбереш кога точно ще дойдете.

— Благодаря — казах искрено. — Ще се обадя.

С Каролайн отлетяхме за Лондон в неделя вечерта, но малко досадно — с различни полети. Не успях да купя място на самолета, с който пътуваше оркестърът, макар да бях първи в списъка на чакащите, така че излетях в нощта над Илинойс петдесет минути по-късно. Авиокомпанията показа милост към ранената ми ръка и ми даде място, на което отдясно нямаше никого, така че можех да отпусна ръката си върху купчина възглавници и одеяла. Дори и така спях на пресекулки и с облекчение посрещнах момента, когато най-сетне кацнахме на летище „Хийтроу“. Беше понеделник, седем сутринта.

Каролайн ме чакаше след паспортния контрол, седнала на скамейка до скритата в съответстващ черен калъф Виола. Макар и да не бе точно от категорията на Страдивариус, Виола бе достатъчно ценна, за да не се рискува да пътува самотна в товарното отделение на самолета.

— Къде ще отидем сега? — бяха първите й думи, когато седнах до нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Смяташ ли, че е безопасно да отидем в моя апартамент?

— Кога трябва да бъдеш пак с оркестъра?

— В сряда по обяд — отговори тя. — Имаме два почивни дни преди репетициите за концертите в четвъртък и петък в Кадоган Хол. Но преди това ми трябва и малко лично време.

— Ще отидем при брат ми за два дни.

— Така ли? Той къде живее?

— В Ист Хендред — казах. — Това е до Дидкот в Оксфордшир.

Нямах намерение да използвам мобилния си телефон поне за известно време, така че се обадох на Тоби от телефонен автомат в залата за получаване на багажа, за да му кажа, че пристигаме днес.

— Ще бъде ли безопасно? — със съмнение попита Каролайн.

— Не знам — казах чистосърдечно. Безпокоях се, че може да се окаже не съвсем безопасно и за семейството на брат ми. Но това бе

риск, който се налагаше да поема. — Не знам дали има място, където да е абсолютно безопасно. — Погледнах я. — Но не мога да се крия вечно. Трябва да разбере защо Комаров се опитва да ме убие.

— Щом си толкова сигурен, че е той — логично каза тя, — не смяташ ли, че е време да разкажеш на полицията?

— Ще го направя — обещах аз. — След като говоря с брат ми и му покажа металната топка. След това ще се обадя в полицията.

Така че следващото ми позвъняване не бе до момчетата в сини униформи, а до Бърнард Симс — моя неудържим адвокат.

Получихме багажа си и се качихме в наетия „Форд Мондео“. За щастие колата бе с автоматични скорости и шофирането с една ръка бе относително просто, така че скоро се включихме в движещия се на талази трафик по магистрала М4 към Лондон. Каролайн настоя да се отбием в апартамента ѝ, за да си вземе чисти дрехи, макар идеята да не ми допаднаше, не на последно място, защото Ист Хендред беше в противоположната посока. Аз самият не разполагах с чисти дрехи. С изключение на няколкото дреболии, които бях зарязал в дома на Карл, всичките ми дрехи в момента се намираха в куфара ми.

— Задължително трябва да се прибера поне за малко — настоя Каролайн. — Освен всички друго ми трябва и нови струни за виолата. Останали са ми само две!

— Не можем ли да ги купим отнякъде?

Вместо отговор тя просто ме изгледа, наклонила глава встрани и с присвити устни.

— Добре, добре — предадох се, — ще те откарам до вас.

Така че отидохме във Фулам, но аз настоях да минем три пъти по Тамуърт стрийт, за да проверя дали някой не чака в кола пред апартамента ѝ. Никой от нас не забеляза нищо подозрително. Спрях на ъгъла и Каролайн влезе в апартамента си, а аз останах на пост отвън, без да гася двигателя. Никой не се приближи и никой не се развика, но въпреки това на душата ми бе неспокойно.

Започвах да си мисля, че Каролайн прекалява, когато тя се появи и почти спринтира към колата. Хвърли един издут сак на задната седалка и скочи вътре.

— Тръгвай! — И затръшна вратата. Не беше необходимо да ме уговаря и аз стъпих на педала на газта. — Някой е бил в апартамента ми — обясни тя.

— По какво разбра?

— Някои неща ми се сториха странни още щом влязох — започна Каролайн. — На едно от писмата под отвора за пощата имаше мръсен отпечатък от обувка. Казах си да не бъда параноичка. В крайна сметка отпечатъкът можеше да е бил на плика още преди да бъде пуснат през процепа. Но съм сигурна, че някой е влизал в банята ми и е ровил в аптекката.

— Защо?

— Шкафчето в банята ми е толкова натъпкано с разни неща, че винаги падат, като отворя вратичката. Искан се ловкост да го избегнеш и явно някой не се е справил. Защото сега всичко вътре беше на различно място.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно — отсече тя. — Знам отлично какво има в шкафчето ми и къде точно стои. Отворих го, за да си взема аспирина, и всичко беше местено. Малко, но достатъчно, за да го забележа. — Тя се обърна и погледна назад. — Макс, страхувам се.

И аз се страхувах.

— Спокойно — казах с уверен глас. — В крайна сметка вътре не е имало никой, а в момента не ни следят. — В интерес на истината непрекъснато гледах в огледалото, за да съм сигурен, че е така. Влязохме в една тясна безлюдна уличка и спрях. Погледнахме зад нас. Никой. Изчакахме, но никой не зави в уличката.

— Но защо някой ще влиза в апартамента ми? — недоумяваше Каролайн. — И как са го направили?

— Може би са искали да разберат кога ще се прибереш — предположих.

— И как е щяло да стане това?

— Не знам. Може да са ти монтирали някакво подслушвателно устройство, за да разберат нещо. — На мен ми звучеше налудничаво като във филм за Джеймс Бонд. Беше абсолютно невероятно, но защо наистина иначе някой щеше да влиза в апартамента й?

Потеглихме на запад, за да излезем от Лондон. Спрях на бензиностанцията в Хестън и Каролайн позвъни на съседката си от

горния етаж от автомата. Аз чаках в колата.

— Казали й, че ги е изпратил хазаинът — обясни Каролайн, след като се върна. — Трябвало да проверят за теч или нещо подобно. Госпожа Стак — така се казва съседката от горния етаж — каза, че ги пуснала, но ги изчакала, докато оглеждали кухнята и банята. Били двама. Добре облечени и не много възрастни според нея, но тя е полусляпа и за нея никой не е стар, ако е под седемдесет и пет. За нея съм в основното училище. И непрекъснато ме пита за „мама“ и „тате“! — И извъртя очи нагоре.

— Интересно как са знаели, че има ключ — подхвърлих.

— Попитах я и това — продължи Каролайн. — Не са знаели. Почукали на вратата й и я попитали знае ли къде съм. Тя пък ги попитала защо се интересуват, а те й обяснили, че има съмнения за теч в апартамента ми. Тогава тя им каза, че има ключ. Те пък изобщо не са се главоболели да проверяват й нейния апартамент.

— В такъв случай трябва да приемем, че единият от тях е господин Комаров или поне, че той ги е изпратил — заключих. — Но кой е другият?

Китката ме болеше много. В допълнение към това бях толкова изморен, че буквално заспивах. През цялото пътуване държах очите си отворени на четири, а Каролайн се бе предала и заспала, макар да ме бе уверявала, че ще остане будна. Междувременно аз карах с чести превишавания на скоростта, последвани от неестествени забавяния, и завъртях два пъти по детелината преди Рединг, за да се уверя, че никой не ни следи.

Когато приближихме селото, събудих Каролайн. Тоби излезе да ни посрещне — беше чул скърцането на гумите по чакъла пред къщата му. Винаги се чувствах странно, когато идвах тук, в къщата на моето детство, но намирах в нея брат ми и семейството му вместо нашите родители. Може би това бе една от причините, поради която с Тоби се виждахме толкова рядко.

— Тоби — казах, като слязох от колата, — запознайте се. Това е Каролайн Астън.

Двамата се здрависаха.

— Толкова си приличате — констатира Каролайн, като ни изгледа последователно.

— Нищо подобно — засегнах се аз. — Той е много по-стар от мен.

— И много по-достолепен — засмя се Тоби, после сложи ръка през раменете ми. — Заповядай, братле.

Наричаше ме така от детските ни години.

Влязохме през болезнено познатата ми врата. Сали ни посрещна в антрето. Целунахме се, по-точно опряхме буза в буза. Само от вежливост, разбира се.

— Сали — казах аз, — радвам се да те видя. Това е Каролайн.

Двете се усмигнаха една на друга и Сали, която държи на маниерите, се наведе напред за целувка.

— Макс — погледна ме тя, — това е прекрасно. — Не разбрах дали е прекрасно, че ме вижда пак, или че идвам с Каролайн. Не ме интересуваше особено, стигаше ми, че не се караме. — Разбрах за дома ти и страшно съжалявам — продължи тя с почти искрен глас. — Както и за ръката ти. — И изгледа стърчащия от маншета ми край на превръзката. Благодарих ѝ с усмивка. Бях казал на Тоби по телефона за ръката си, но не му бях обяснил как се е случило. Огледах се и попитах:

— Къде са децата?

— На училище, разбира се — отговори Сали. — Филипа, най-малката, вече е на шест.

— Така ли? — промърморих аз. Май наистина не бях идвал тук отдавна. Последния път, когато я бях видял, още се учеше да ходи.

Тоби побърза да запълни неловката пауза.

— Е, предполагам, че и двамата изгаряте от желание да си починете поне няколко часа — каза той. — От летището му бях обяснил, че почти не сме мигнали по време на полета.

— Благодаря — въздъхна Каролайн. — Наистина е така.

По пътя към горния етаж надникнах в стаята, която бе моя през първите осемнайсет години от живота ми. Не беше много по-различна от онова, което помнех. Сега в нея се бе настанил по-големият ми племенник, което ставаше ясно от табелата „Стая на Джак“, здраво завинтена върху вратата. Леглото му бе на мястото на моето, а и скринът, в който бях държал дрехите си, не бе помръднат. Стана ми

мъчно за детските години, за щастливото време на израстване в този дом и за абсолютната младежка увереност, че никога нищо лошо не може да ми се случи. Утопия, която беше разбита на парчета след сблъскването с онзи камион.

С Каролайн си легнахме в спалнята за гости и моментално заспахме.

Спах все така, на пресекулки, около два часа, преди да се разсъня окончателно заради превръзката. Облякох се тихо, оставих Каролайн да спи и слязох долу по чорапи. Тоби беше в кабинета си, в който се влизаше от входното антре, и аз тихо постоях на вратата да го погледам — той разглеждаше календара със състезанията, както бе правил баща ми всеки божи ден. Този календар е библията за треньори, защото в него се съдържат всички условия за всяко предстоящо състезание, което им позволява да изберат кой от конете им къде да участва. По времето на баща ми календарът представляваше седмично разписание с голям формат, отпечатано на жълта хартия, което той разстиляше на бюрото си и изучаваше вгълбено часове наред. Сега Тоби разглеждаше много по-малка книжка с бяла хартия и син шрифт, която обаче по същество изпълняваше същата роля като някогашния таблоиден формат. Но с навлизането в компютърната ера книжният вариант несъмнено скоро щеше да остане в историята.

— А, здравей. — Тоби ме усети и вдигна глава. — Наспа ли се?

— Не бих казал — въздъхнах и вдигнах превързаната си ръка. — Това чудо е дяволски неудобно.

— Как стана? — попита той и отново свали поглед към календара.

— Не успях да се дръпна навреме — обясних.

— От какво? — попита той, без да вдига глава.

— От един стик за поло.

Това вече привлече вниманието му.

— Нямах представа, че играеш поло.

— Не играя — продължих да отговарям все така не многословно.

— Тогава как... — Той спря и ме изгледа. — Да не искаш да ми кажеш, че някой те е ударил нарочно?

— Не мисля, че щяха да спрат само с ръката ми, ако не бях избягал.

— Но това... това... е ужасно. Съобщи ли в полицията?

— Не още.

— И защо не, за бога?

Добър въпрос наистина. Защо не оставех всичко в ръцете на полицията? Защото ме беше страх, че ако го направя, няма да дочакам края на разследването. Но как да кажа това на Тоби без подготовка?

— Искам да ти обясня всичко, защото ми е нужна помощта ти — започнах. — Трябват ми познанията ти за конете. Знам, че съм израсъл в този дом и все нещо трябва да ми е останало, но ти си забравил повече неща за конете, отколкото аз някога съм знаел, и повярвай ми — сега това знание ми е нужно. И заради това съм тук.

— Обясни ми тогава — подкани ме той, сложи ръце на тила си и отпусна облегалката на стола си максимално назад.

— Не още. Искам и Каролайн да е тук. Освен това се надявам да нямаш нищо против, ако повикам и адвокат, който да чуе всичко.

— Адвокат? — бавно повтори той. — Толкова ли е сериозно?

— Толкова — потвърдих. — Всъщност можеш да смяташ, че никога през живота ми не съм бил по-сериозен за нещо. — А Тоби знаеше, че винаги съм бил сериозен, особено след смъртта на баща ми. И това много често го бе вбесявало.

— Добре — съгласи се той, като се взря внимателно в лицето ми. — Кога ще дойде адвокатът?

— Увери ме, че ще пристигне към четири. Идва от Лондон. — Изведнъж се изпълних със съмнения в това колко добра е тази идея. Присъствието на адвокат можеше да направи Тоби много предпазлив. Той бе имал много тежки моменти с адвокати във връзка със завещанието на баща ми и адвокатите не бяха сред любимите му хора. От друга страна, едва ли бе срещал адвокат като Бърнард Симс. Всъщност и аз още не го бях срещал лично. Но пък такова удоволствие беше задължително да се сподели от повече хора.

Бърнард се оказа всичко, което бях очаквал. Огромен, добродушен, с къдрава черна коса и грамаден двуреден костюм на фино райе, който с мъка побираше тялото му.

— Здравсти, Макс — сърдечно каза той, когато го посрещнах пред къщата. Приблужи се към мен с протегнатата ръка, на която ми се стори, че има много повече пръсти, отколкото се полага. Обяснението

сигурно бе в това, че всеки пръст бе два пъти по-дебел от всеки мой. Вдигнах превръзката си и отклоних ръкостискането.

— Как ти се случи това? — попита той.

— Ще ти разкажа по-късно — обещах аз. — Влизай.

— Тя тук ли е? — попита той шепнешком, почти заговорнически.

— Коя? — Погледнах го невинно. Тази игра може да се играе и от двама.

— Виолистката, естествено.

— Може би. — Усмихнах се загадъчно.

— О, това е добре. — Той доволно потри ръце. После спря. — И не е добре.

— Защо да не е? — изненадах се.

— Не съм сигурен, че е редно да се виждам с нея извън съдебната зала — обясни Бърнард. — Това може да доведе до конфликт на интереси по делото за отравянето.

— Майната му на отравянето — казах. — И не гледай на днешната среща като на приятелско запознаване.

— Няма — увери ме той. — Но още нищо не знам, нали така? Ти не си ми казал защо толкова много държеше да дойда тук именно този следобед.

— Ще го направя, обещавам. Като му дойде времето.

— Каза само, че било въпрос на живот и смърт.

— Точно така — потвърдих. — Моят живот и моята смърт.

18.

В четири и половина всички се събрахме в дневната на Тоби и Сали, подобно на героите в роман на Агата Кристи, с мен в ролята на Еркюл Поаро, но с уточнението, че за разлика от него, аз не знаех всички отговори, изобщо не бях сигурен кои са извършителите и почти нямах представа какво лежи в основата.

Бяхме петима. Мислех, че Сали ще бъде заета с грижи за децата, но след училище и трите отидоха при сестра ѝ. Така че Сали седна на дивана с Тоби, а Каролайн и Бърнард се наместиха в креслата от двете им страни. Аз стоях до камината. Помислих си, че ми трябва само мустак и малко белгийски акцент, за да бъде илюзията пълна.

Вече бях успял да заплаша Бърнард с отлъчване от адвокатската асоциация, ако си позволи да се държи несериозно, и в интерес на истината до момента той бе олицетворение на изрядното поведение. Въздържа се дори от най-завоалираната ехидна забележка, когато го запознах с Каролайн. Напротив, бих казал по-скоро обратното. Беше необичайно сдържан в коментарите си и се въздържа и от всякакви сексуални намеци във връзка с делото.

Така че четиримата седяха с очаквателни изражения и с надеждата да научат всички факти и те да им бъдат обяснени. Е, нямаше да бъдат разочаровани.

— Благодаря на всички, че сте тук — започнах аз. — Благодаря особено на вас, Тоби и Сали, че позволихте на двама ни с Каролайн да останем. А на теб, Бърнард, благодаря, че дойде чак от Лондон.

— Давай по същество, Макс — не издържа Тоби. Имаше основание да е нетърпелив — протаках, защото не знаех с какво да започна. Всички се засмяха и това разведри атмосферата.

— Извинявам се — признах си. — Просто не знам откъде да започна.

— Опитай с началото — опита се да ми помогне Каролайн.

— Добре — казах и въздъхнах дълбоко. — Вечерта преди провеждането на „2000 гвиней“ бях нает от кетъринг компанията на

хиподрума в Нюмаркет да бъда майстор готвач на галаприема. Наеха и целия ми персонал, така че ресторантът онази вечер остана затворен. Имаше други помагачи и от кетъринг компанията, но аз отговарях за поръчването и приготвянето на храната. — Усмихнах се на Каролайн. — Каролайн също беше на вечерята в състава на струнен квартет. — Тя ми се усмихна в отговор и аз продължих: — Е... почти всички присъствали онази вечер пострадаха от хранително натравяне. Един дори беше хоспитализиран. Направени бяха изследвания, които разкриха, че причината за натравянето е в недобре сготвен бъбрековиден зрял фасул. — Направих малка пауза. — Не всички, които имат нещо общо с професията на готвача, знаят, че полусуровите зърна на фасула са много, много опасни, и доскоро дори аз нямах представа, че само едно зърно е достатъчно, за да предизвика тежко повръщане, което за щастие се оказа всичко, от което пострадахме. Проблемът е в това, че в онази вечеря не трябваше да има дори едно зърно зрял фасул. Аз я приготвих от сурови продукти и сред тях нямаше фасул. Но изследванията не оставиха място за съмнения, следователно някой го е сложил в храната.

— Искаш да кажеш, че е било направено нарочно? — попита Бърнард.

— Да — потвърдих аз. — Просто е невъзможно да добавиш „случайно“ достатъчно зърна от този сорт фасул, за да разболееш двеста души. Освен това зърната е трябвало да са добре смлени, тъй като иначе са щели да се виждат в соса, където според мен са били сложени.

— И защо някой ще прави това? — попита Тоби.

— Добър въпрос — казах. — Въпрос, над който си блъсках главата дни наред, и все още не съм намерил отговора. — Огледах лицата пред мен, но никой от присъстващите не предложи отговора. — Нека минем по-нататък. На следващия ден отново бях поканен за майстор готвач, този път на хиподрума в ложата за спонсори. Всички знаем какво се случи там, а аз имах невероятния късмет да не свърша като един от деветнайсетимата, които намериха смъртта си там. Впрочем една от тях беше млада сервитьорка от собствения ми ресторант. — Направих нова пауза, защото се замислих за погребението на Луиза и си спомних болката на нейните родители и приятели — и болката в челюстите ми. Поех няколко дълбоко

вдишвания и продължих с разказ за само малко от ужаса в ложата, на който бях станал свидетел, без да навлизам дълбоко в кървавите подробности. Можех, разбира се, да им спестя това, но мисля, че ми се искаше поне малко да ги шокирам. Трябваше да са наясно какво някои хора могат да причинят на други. Защото исках от тях по-късно да ми повярват, че животът ми — а може би и техният — е наистина застрашен.

— Не предполагах, че си се разминал на косъм — обади се Тоби. — Мама спомена, че си бил на състезанието, но не каза нищо за... — Гласът му заглъхна. Реших, че съм успял в пресъздаването на желаната картина на трагедията.

— Ужасно — каза Сали и потръпна. — Не искам да слушам повече за това.

— И аз не искам да се събуждам облян в студена пот след поредния кошмар — натъртих аз. — Но знам, че ще е така още известно време. И ще е така, защото случилото се е истина и стана пред очите ми с хора, които познавах.

Сали ме гледаше ужасено.

— Всички вестници писаха, че бомбата била предназначена за арабски принц — намеси се Бърнард и ни помогна да се отърсим от ужасната картина. — Какво общо има той с обяда? — Адвокатът явно беше една стъпка пред останалите.

— Ами ако бомбата не е била за принца, а е ударила набеязаната цел? — попитах. — И защо не предположим, че зад отравянето на вечерята стои желанието да се попречи на някого — или някои — да бъде на състезанието следващия ден и така да му се спаси животът?

— Но ако някой е знаел, че ще избухне бомба, със сигурност е нямало да присъства на обяда, нали така? — възрази Бърнард. — Защо тогава ще трови всички останали предната вечер?

— Не знам — признах почти сърдито. Не бях сърдит на него, ядосвах се на себе си, че не знам отговора. Не можех да се сърдя на Бърнард, нали именно затова го бях поканил — знаех, че ще се отнесе скептично и че ще спори. Точно това ми трябваше. — Но знам нещо друго — продължих. — Знам, че когато започнах да говоря за това и особено след като започнах да разпитвам кой е трябвало да присъства на обяда, но не е дошъл, някой се опита да ме убие.

— Как? — осведоми се Бърнард във внезапно настъпилата тишина.

— Като повредиха спирачките на колата ми, вследствие на което се забих в автобус.

— Това е невъзможно за планиране пътнотранспортно произшествие — възрази той. — Което в никакъв случай не може да се разглежда като най-добрия начин да се отървеш от някого.

— Било е направено да изглежда като инцидент — настоях.

— Абсолютно сигурен ли си в това? — попита той.

— Не, не съм — признах. — Известно време мислех, че съм параноичен. Не можех да се сетя за нито един човек, който би желал смъртта ми. Но малко по-късно някой подпали къщата ми, докато спях. И съм сигурен, че това вече е опит да бъда ликвидиран. Следващият опит.

— Успяха ли пожарникарите да потвърдят, че става дума за умишлен палеж? — попита Бърнард.

— Не, поне доколкото ми е известно. Но знам, че беше именно така.

— Защо? — отново настоя да разбере той.

— Защото някой е влязъл в къщата ми и е свалил батерията от датчика за дим, преди да подпали къщата, и защото съм сигурен, че малко преди това в устройството имаше батерия. И съм напълно сигурен, че пожарът е започнал под старото ми дървено стълбище с цел по този начин да ми бъде попречено да се спася, като сляза по него. — Все още виждах в съзнанието си ревящите нагоре по стълбището пламъци, напълно преградили пътя ми към спасението. — Само благодарение на късмета и на няколко здрави удара по рамката на прозореца с нощната масичка съм тук днес, сред вас. И понеже не бях сигурен колко дълго ще продължава късметът ми, реших да избягам в Америка.

— Нетипично за теб е да бягаш — коментира Тоби. Бях изненадан, приятно при това. Наистина не бе в стила ми да бягам, но не очаквах да го знае, а още по-малко бях очаквал да го спомене.

— Така е — съгласих се, — но бях изплашен. И още съм изплашен. При това не без основание, ако се съди по случилото се в Америка.

— А какво се случи там? — поинтересува се Сали.

— Счупиха ми ръката със стик за поло — обясних.

— Какво? Не казвай, че пак е било нарочно! — изненада се Сали.

— Точно така си беше — настоях и им разказах за маниака със стика и за пораженията, които бе нанесъл на наетата кола.

— Но защо, за бога? — възкликна Бърnard.

Вместо да му отговоря, извадих блестящата метална топка от джоба си и я подхвърлих на Тоби.

— Какво е това? — попита Сали.

— Не знам — казах. — Надявам се някой от вас да ми обясни. Знаем само, че е много важна. Предишната, която имах, със сигурност допринесе за счупването на ръката ми, а можеше да ми струва и живота, ако не бях успял да избягам.

Бърnard ме изгледа право в очите и прошепна по-скоро на себе си:

— Въпрос на живот и смърт.

Слушателите ми си подаваха топката и им дадох няколко минути да я разгледат добре.

— Окей — каза Тоби, — предавам се. Какво представлява това?

— Хей — извика в този момент Сали, — развърта се! Разделя се на части. — И триумфално вдигна във въздуха двете половинки. Наведе се към Тоби и му показа резултата. После сглоби топката и я подхвърли на Бърnard. Той се затрудни с дебелиите си пръсти, но също можа да я разглоби.

— Това добре, но за какво се използва? — повтори Тоби.

— Наистина нямам представа — признах. — Но мисля, че е част от цялата история.

— С Макс смятаме, че е изработена, за да се сложи в нея нещо — обади се Каролайн. — Половинките се затягат толкова плътно, че това може да има за цел само да не изтече нещо от нея.

— Нещо, което е свързано с понитата за поло — допълних, сякаш споделянето на още един ключ можеше да помогне загадката да се реши.

— Понита за поло ли? — намръщи се Бърnard.

— Да — потвърдих. — Възможно е да има отношение към вноса на понита за поло.

— Внос откъде? — попита Тоби.

— Предимно от Южна Америка — обясних; добре помнех какво ми бе казала Дороти. — От Аржентина, Уругвай и Колумбия.

— Наркотици? — предположи Сали. — В Колумбия има страшно много кокаин. Може ли това да се използва за съхраняването на наркотици?

Всички огледаха топката повторно, сякаш това щеше да им помогне да намерят отговора.

— Като презервативите — сетих се.

— Какво? — не ме разбра Бърнард.

— Презервативите — повторих. — Не може да не си чувал за хората, на които се плаща, за да пренесат през митницата кондоми, пълни с наркотици. Завързва се отвореният им край, после ги гълтат заедно с наркотика. След това вземат полет за Европа, посрещат ги, изчаква се повикът на природата и изхвърленият пълен с наркотици презерватив се прибира.

— Мулета — поясни Каролайн. — Казват им „мулета“. Обикновено са невзрачни жени от Ямайка или Нигерия. Правят го за пари.

— На мен ми се струва доста опасно — замислено каза Тоби. — Не е ли възможно презервативите да се спукат?

— Явно не — каза Каролайн. — Гледала съм по телевизията филм как го правят. Някои биват разкрити след рентгенов преглед, но повечето минават. Парите са им страшно нужни.

— Да не искаш да кажеш — попита Бърнард, — че такива метални топки може да се пълнят с наркотик и да се гълтат, за да го пренесат тук от Южна Америка? — И вдигна топката към разтворената си уста. Беше на ръба да го направи, но изражението му подсказваше, че гълтането му се струва невъзможно.

— Не с хора, глупако — засмях се. — С понита.

— Да не ми казваш, че един кон ще се съгласи да погълне нещо такова? — Той ме погледна сериозно.

— С лекота — намеси се Тоби. — Конете могат да погълнат цяла ябълка. Виждал съм го с очите си. Издърпваш рязко горната им устна, вдигаш главата им нагоре и хвърляш ябълката в гърлото. Прави се често, когато трябва да им се дадат таблетки. Издълбаваш ябълката, пълниш я с лекарството и после няма проблем.

— Какво значи да им издърпаш устната? — подозрително попита Каролайн.

— Прави се с пръчка, на която има въже с клуп — търпеливо обясни Тоби. — Стягаш примката около горната устна, после навиваш връвта на пръчката и устната се вдига.

— Звучи чудовищно — каза Каролайн, хванала собствената си горна устна.

— Така е — съгласи се Тоби, — но по-важното е, че става, повярвай ми. Укротява дори най-дивите коне. Обикновено стоят много мирни. Понякога използваме примката, когато подковаваме някои от нашите. Иначе може да сритат ковача до смърт.

— Значи може да се накара кон да глътне такава топка? — попитах.

— О, да, без никакъв проблем. Но ми се струва, че няма как да излезе от другия край.

— А защо не?

— Конете пасат трева, нали така? — обясни Тоби.

— Какво общо има това? — попита вместо мен Бърнард.

— Тревата е много трудносмилаема — продължи да обяснява Тоби. — Хората не биха могли да оцелеят на трева, защото храната минава през нас толкова бързо, че целулозните влакна в тревата няма да се задържат в организма ни и ще излязат в същия вид, в който са били погълнати, което означава, че не можем да извлечем от тях хранителните вещества. Храносмилателната система на конете забавя целия процес, така че да й остане време да разложи целулозата до използваемо състояние.

— Като кравите? — сети се Бърнард.

— Ами... не точно — поправи го Тоби. — Кравите имат съставен стомах от четири отделения и преживят храната, което означава, че тя непрестанно се качва от стомаха в устата им и отново се сдъвква. За разлика от тях, конете имат относително прост и малък стомах, който задържа попадналата в него храна с помощта на силна клапа на входа. Тази клапа означава, че конете не повръщат. Затова пък разполагат с друг начин за разграждане на тревата. Това става с помощта на сляпото черво, така наречения *секом*, което при конете представлява голяма торба, дълга над метър и широка около трийсет сантиметра, която действа като ферментатор. Само че както входът,

така и изходът на „торбата“ са близко до горната част, което ме кара да мисля, че тази топка би паднала на дъното и би останала там завинаги.

— И какво би станало в такъв случай? — поинтересувах се аз.

— Нямам представа — каза той. — Ако няма механизъм да се накара тази топка да плава в секома, не виждам как би могла да излезе от него. Един бог знае какво би се случило след време. Подозирам, че конят ще се разболее сериозно от колики. Знам само, че в сравнение с онова, което конят поглъща, отзад излиза много по-малко, така че просто не виждам как тази топка ще бъде изхвърлена с испражненията. При всички положения резултатът е най-малкото непредвидим.

— В такъв случай това слага край на тази теория — заключих аз. — Струва ми се, че господин Комаров не е от онези, които оставят нещо на случайността.

— Комаров? — повтори Тоби. — Да не става дума за Питър Комаров?

— Да — потвърдих изненадано. — Да не би да го познаваш?

— Много бегло — уточни Тоби. — Продава коне.

— Да — казах аз. — Понита за поло.

— Не само понита за поло — поправи ме той. — Продава и много състезателни коне. Аз самият съм купувал коне от него. За собствениците, с които работя, разбира се. Да не си си въобразил, че той иска да те убие? — Гласът му беше меко казано скептичен.

— Да, мисля, че има нещо общо.

— Дявол да го вземе... винаги съм мислил за него като за стълб на обществото.

— И защо по-точно?

— Не мога да ти кажа точно защо. Предполагам, защото е с изключителен принос към състезанията с коне. Или поне спрямо мен беше така.

— Как по-точно?

— На няколко пъти успях да купя от него на доста разумна цена съвсем прилични коне — обясни Тоби. — В резултат на което няколко от собствениците с по един кон бяха убедени да купят втори. Което за мен значи повече работа и съответно по-големи приходи. — Той се усмихна.

— А имаш ли представа откъде са дошли конете?

— Май до един бяха от Аржентина. Но в това няма нищо необичайно. Много коне, които се тренират тук, са заплодени в Аржентина. Какво наистина те кара да подозираш Комаров?

— Няколко неща — обясних. — Най-важното е, че като споменах името му и показах една от топките, ми се отплатиха за добрината, като ми счупиха ръката. Освен това Комаров и жена му са били поканени на обяда в Нюмаркет, но неочаквано за всички не са се явили.

— Е, това едва ли е основание за важни заключения — усъмни се Бърнард.

— Знам — съгласих се, — но името му продължава да изниква във всякакъв контекст. И той някак се оказва свързан с много от нещата, които се случват. — Направих кратка пауза. — Ако бях абсолютно сигурен, че зад всичко стои той, вече щях да съм разказал всичко това на полицията, но трябва да призная, че малко ме е страх да не ми се изсмеят в лицето. Именно по тази причина реших да споделя хипотезата си първо с вас. — Погледнах Тоби, Сали и Бърнард, но не можех да надникна в главите им. За Каролайн знаех, че ми вярва.

— Определено звучи доста хипотетично — проговори първа Сали. После се обърна към Каролайн: — А ти какво мислиш?

— Знам, че това е истина — убедено отговори Каролайн. — И ако ме попиташ защо съм толкова сигурна, ще ти отговоря. — Тя ме погледна и се усмихна малко криво. — Бях силно изплашена от всичко, което се случи на Макс през последните десет дни. Натрових се с вечерята и ми беше ужасно зле онази нощ, а освен това всички сме виждали снимки от касапницата след експлозията, а и съм чувала разказа на Макс какво наистина е било там. Няма никакво съмнение, че тези неща са се случили.

— Да, не може да има съмнение, разбира се — съгласи се Бърнард.

— Освен това колата на Макс се блъсна в автобуса и къщата му изгоря.

— Така е — потвърди отново Бърнард, — никой от нас не се съмнява, че тези неща наистина са се случили. Въпросът е дали те са реални опити да бъде убит.

— Надявам се — продължи тя, — не се съмнявате, че ръката на Макс е счупена от човек със стик за поло само заради споменаването

на името на Комаров. Аз видях стика.

Бърнард погледна Тоби и Сали и каза:

— Мисля, бихме се съгласили, че ръката на Макс е била счупена, но не е ясно дали е заради споменаването на Комаров, или защото тази топка е била видяна у него.

— Заради двете — намесих се аз. — Но бях заплашен със стика още преди да покажа топката. Ключът е името на Комаров.

— А да не забравяме и че някой е влизал в апартамента ми, докато бях в Америка — напомни Каролайн.

— Какво искаш да кажеш? — попита Бърнард.

— Двама мъже наприказвали на съседката ми куп лъжи и успели да я убедят да ги пусне в апартамента ми. Не знам защо. Но смятаме, че са сложили там нещо, което да ги извести, когато се върнем.

— Но как са разбрали къде живееш? — озадачи се Бърнард.

— Изглежда, са ме проследили, когато съм ходил там — сметнах за нужно да обясня.

— И защо все пак? — продължи да пита Бърнард.

— Откъде да знам — отговорих. — Ако някой е повредил спирачките ми вечерта, когато с Каролайн бяхме на ресторант, същият човек е могъл да ме проследи до ресторанта, за да разбере с кого излизам.

— Но това не означава, че знаят къде живее тя — възрази Бърнард.

— Не знам — отново признах аз. — Но след като са ме видели с нея, толкова ли е трудно да разберат къде живее? Какъв би бил проблемът да проследят и нея?

— Е, това вече ми се струва доста невероятно — усъмни се Бърнард.

— Няма нищо невероятно за човек, взривил ложа на хиподрума в Нюмаркет — изтъкнах аз и го погледнах в очите. — Да не говорим, че и ти разбра къде живее Каролайн.

— Не, това е друго — опита да се измъкне той.

— И как точно го направи? — обвинително се осведоми Каролайн.

Бърнард почервения, но отказа да разкрие как го е направил. Измънка нещо за бази данни и Закона за защита на данните. Както бях заподозрял, онова, което беше направил, не беше съвсем законно.

— А сигурна ли си, че изобщо някой е бил в апартамента ти? — опита се той да върне разговора на темата.

— Абсолютно — каза тя и разказа за пуснатите от съседката мъже и за разместените ѝ неща в аптекката. Сали кимна. За жените това сигурно беше нещо съвсем естествено.

Всички седяха мълчаливо и попиваха току-що разказаното от мен и Каролайн. Но имаше ли някаква полза, питах се аз. Въпросите бяха много, а отговорите съвсем малко.

— Сали — казах, — ще направиш ли чай?

— Разбира се — каза тя и веднага стана и отиде в кухнята. Облекчението ѝ да може да се раздвижи бе повече от очевидно. Това някак разчупи официалния характер на събирането. Бърнард започна да се извинява на Каролайн, което сериозно ме обезпокои.

Тоби седеше и въртеше топката в ръцете си.

— А дали...? — каза тихо, сякаш на себе си. — Не-е... това е нелепо.

— Кое е нелепо? — попитах.

Той ме погледна.

— Мислех на глас.

— Какво мислеше? — настоях аз. Каролайн и Бърнард спряха да говорят и очаквателно погледнаха Тоби.

— Не, не... нищо особено — измънка той.

— Кажни ни все пак.

— Питах се дали... Дали не е било използвано за симулация.

Настъпи кратка тишина, през която всички се опитвахме да разберем какво иска да каже.

— Каква „симулация“, по дяволите? — не издържа Бърнард.

— Не знам дали е подходящата дума, но аз го наричам така — опита се да обясни Тоби.

— Какво наричаш така? — поинтересува се Сали, която в този момент се върна в стаята с поднос с чайник, чаши и така нататък, плюс шоколадови бисквити, които веднага привлякоха погледа на Бърнард.

— Тоби току-що каза, че тази топка можело да се използва за симулация — отговорих ѝ.

— И какво значи това? — Тя остави подноса на масата.

— Да, каква „симулация“ всъщност? — попита Бърнард.

Тоби погледна Каролайн, сякаш се притесняваше от нея.

— Това е поставяне на голямо стъкло топче за игра в матката на кобила, за да се симулира бременност.

— И защо някой ще иска да прави такова нещо? — попита Каролайн.

— За да не се разгони — отговори Тоби.

— Чакай, чакай, нищо не разбирам — спря го Бърнард.

— Да предположим, че не искаш една кобила да се разгони — започна Тоби. — Вкарваш в матката ѝ през шийката едно или две големи топчета. Фактът, че в матката вече има нещо, по някакъв начин заблуждава кобилата, че е жребна, и тя не стига до овулация и не се разгонва.

— И защо това би трябвало да е някакъв проблем? — попитах аз.

— Ами понякога искаш кобилата да се разгони в точно определен момент, да кажем, за да е готова, когато бъде заведена на жребец за заплождане, така че се симулира бременност в продължение на няколко седмици, после топчетата се махат и хоп, кобилата моментално се разгонва. Не знам подробностите, трябва да питаш ветеринар. Но със сигурност знам, че се практикува доста често. Понякога така се задържа разгонването на коне, за да са във форма за важни състезания. Иначе изпадат в някакви си техни настроения, губят интерес и не се държат прилично. Също като при жените. — Той се изсмя и Сали игриво го плесна по коляното.

— Или понита за поло — отбелязах. — Едва ли е желателно едно женско пони за поло да бъде разгонено по време на мач, особено ако участва заедно с мъжки понита.

— Би било крайно неудачно, ако сред тях има истински коне — потвърди Тоби.

— Какви, какви? — попита Бърнард, докато дъвчеше бисквита.

— Жребци — обясни Тоби, — а не скопени.

Бърнард леко изкриви лице и стисна коленете си по-плътно.

— Значи мислиш, че тази топка може да се използва вместо стъкло топче? — поисках да уточня.

— Не знам — измъкна се Тоби. — Размерът е горе-долу един и същ. Но ще трябва да бъде стерилизирана. Поне от външната страна.

— И колко, казваш, могат да се вкарат? — Това беше важно.

— Една или две би било нормално. Но знам, че са били използвани и по три. Знаем ли... може би може и повече. Казвам ти, за

тези неща питай ветеринар.

— А няма ли да изпаднат? — поусмихнато попита Каролайн.

— Не — отговори Тоби. — Инжектира се кобилата, за да се отвори шийката и да се вкарат топчетата. Самите топчета се вкарват в матката през тръба, която изглежда като парче ПВЦ тръба за канализацията. След като въздействието на инжекцията премине, шийката се затваря и ги задържа вътре. Лесно е. Виждам съм как се прави.

— Но как ги изваждат после? — попитах.

— Честно казано, никога не съм виждал да излизат — каза той, — но мисля, че бият на кобилата инжекция за отпускане на шийката и те биват изтласквани навън по естествен път.

— Тази топка не ми се струва достатъчно голяма, за да се внася контрабандно в нея наркотик — каза Бърнард. — Независимо дали в коне, или по някакъв друг начин.

— Доколкото разбрах, Комаров внася коне с товарни самолети — обясних аз. — Колко коня могат да се съберат в едно джъмбо?

— Сега ще разбере — каза Тоби и излезе от дневната.

— Нека предположим за определеност, че във всеки кон може да се сложат по три топки — предложих аз.

— Само на кобилите — поправи ме Каролайн.

— Вярно — съгласих се. — Но не би ли могло всички да са кобили, ако работа му вършат само такива?

— Няма ли това да зависи от състава на готовата партида коне? — усъмни се Сали.

— Не и ако всички са собственост на Комаров — отвърнах.

Тоби се върна.

— Според Ел Ар Ти, а те са основният превозвач, който товари конете от летища „Гетуик“ и „Лутън“, в един джъмбо може да има до осемдесет коня.

— Доста — обадох се.

— Осемдесет коня по три топки прави двеста и четиридесет топки — пресметна Каролайн. — Какъв обем представлява това?

Помнех от училище формулата за обема на сфера.

— $4\pi r^3/3$. Топките бяха с диаметър около четири сантиметра. Пресметнах набързо, че обемът на една топка е около 30 кубични

сантиметра, което умножено по 240 даваше 7200 кубични сантиметра, и казах:

— Малко над седем литра.

— И много ли е това, или малко — попита Бърнард.

— Аз от литри не разбирам. Смятам в пинти^[1].

Отново пресметнах набързо.

— Можеш да напълниш повече от дванайсет халби.

— Добре де, но колко може да струва подобен обем кокаин? — Бърнард бе неуморим.

— Нямам представа каква е цената на кокаина — признах аз.

— Няма начин да не може да се намери в интернет — каза Тоби. — Сега ще питам Гугъл. — И пак изчезна.

Седяхме и го чакахме. Допих си чая, а Бърнард крадешком си взе четвърта шоколадова бисквита.

Тоби се върна почти веднага.

— Според интернет цената на едро на кокаина е около 40 лири на грам.

Както можеше да се очаква, Бърнард имаше нов въпрос.

— А колко грама има в една пинта? — попита невинно ококорен. Засмях се.

— Започва да ме заболява главата. Ако беше вода, в един литър има хиляда грама. Значи общо прави към седем хиляди грама. Но нямам представа кокаинът на прах по-лек ли е, или по-тежък от водата. Плава ли по нея?

— Няма начин да е много по-различен — отсече Бърнард. — Да кажем седем хиляди грама на цена по четирийсет за грам, прави... — този вид сметки, изглежда, му се удаваха — двеста и осемдесет хиляди лири. Не е зле. Но не е чак толкова много за рисковете, които се поемат.

— Чакайте, това изобщо не е пълната сметка — намеси се Каролайн. — За начало нека приемем, че кокаинът, който се внася, е със стопроцентова чистота. Но той после се смесва, като към него се добавя сода бикарбонат или витамин С на прах, или дори захар. Поне една трета, а понякога дори две трети до три четвърти от онова, което върви на улицата, е смесител.

Погледнах я с изненада. Тя ми се усмихна:

— Имах приятел наркоман, който вземаше крек^[2]. Ходихме една-две седмици, след което разбрах за крека. Останахме приятели малко по-дълго, през което време той ме научи на всичко за купуването на кокаин. Потребителите най-често го купуват като щипка прах или парченце крек. Това е достатъчно за една доза. Щипката кокаинов прах съдържа около петдесет милиграма чист кокаин. Това значи, че от един грам се получават поне двацет щипки. Така потенциалната улична цена на всеки грам става много по-висока. С други думи, един самолетен товар може да струва милиони, а и знае ли някой за колко самолетни превоза става дума.

— Нека не забравяме, че към това трябва да се добави печалбата от продажбата на конете — казах аз.

— Ако има такава — усъмни се Тоби. — Купува ги в Южна Америка и трябва да плати за транспорта. Не вярвам да има кой знае каква печалба. Освен ако в Аржентина конете не са много евтини.

— Как да разберем? — попитах аз.

Тоби излезе за пореден път и реших, че пак ще търси в интернет. Но не беше така — върна се с книга, нещо подобно на дебел роман с меки корици.

— Това е каталог от октомврийската продажба в Нюмаркет на тренирани коне, откъдето купих кон от Комаров. Мисля, че тук има подробностите. — Прелисти набързо страниците. — А, ето тук... — Прочете набързо информацията. — Така-а... тук се казва, че конят е бил предоставен за продажба от компанията „Хорс Импортс Лимитид“. Но аз знам, че конят беше на Комаров. Той беше там. Поздрави ме след сделката.

— Искаш да кажеш, че си говорил с този човек? — разтревожено попита Сали. — Той знае ли кой си?

— Не бих казал — замислено отговори Тоби.

— Дано е така — каза му тя. — Защото ако се опитва да убие брат ти... — Тя ме погледна. — Не биваше да идваш тук. — Разбрах, че едва сега е повярвала, че съм в реална опасност, от което следваше, че е застрашена тя самата и нейното семейство.

С Тоби имахме една майка, но различни бащи. Моят беше вторият ѝ съпруг. Тоби беше син на току-що дипломирал се счетоводител, починал от бърбечна недостатъчност, когато Тоби бил на две години. Фамилното му име не беше Мортън, а Чеймбърс.

— Няма начин Комаров да разбере, че Тоби ми е брат — опитвах се да я успокоя.

— Надявам се да си прав — сухо отвърна тя.

И аз се надявах.

[1] Мярка за обем на течности, равна на 0,568 л. — Б.пр. ↑

[2] Разновидност (т.н. кокаин — база) на кокаина, която се получава от кристалния хидрохлорид с добавяне на сода бикарбонат. Летлив е и може да се пуши. — Б.пр. ↑

19.

Тоби прекара по-голямата част от вечерта в преглеждане страница по страница на каталога за разпродажбата и откри, че шейсет и осем от продадените около хиляда и петстотин коня са били на „Хорс Импортс Лимитид“. И че всичките, до последния, са кобили — млади или в зряла възраст. А това вече не можеше да е случайност.

Разпродажбата бе една от единайсетте подобни, които ежегодно се провеждаха в Нюмаркет. Но имаше още много големи търгове на породисти коне в Донкастър, Фейрихаус и Кил в Ирландия, както и много други по света. А освен това имаше и частно продавани коне. Продажбата на коне в световен мащаб бе огромен бизнес. А това означаваше пълни с коне самолети, всеки от които носеше милиони.

Докато Тоби изучаваше каталога, двамата с Каролайн седяхме пред компютъра и търсехме каквото можеше да се намери за „Хорс Импортс Лимитид“ на сайта за фирмена информация. Оказа се, че това е дъщерна фирма на холандска компания. Годишният ѝ оборот бе десетки милиони, но пасивите ѝ в полза на компанията майка се равняваха на общия ѝ доход, така че балансова печалба нямаше, а това означаваше, че не се дължат данъци на кралската хазна. Не знам колко коне продаваше всяка година, но всички те — както бе казал Тоби — бяха на съвсем умерени цени, при това ставаше дума за хиляди продажби. Не знаехме дали всичките са кобили и дали всичките са пристигнали в Англия с напълнени с наркотици топки. Знаех още, че Комаров продава коне и в Щатите, а подозирах, че го прави и в родната си Русия, та макар и само на собствения си поло клуб. Имаше ли още нещо? Щяха ли да му стигнат всички кобили на Южна Америка?

Опитах да използвам компютъра, за да проследя компанията майка в холандската информационна система, но това се оказа безуспешно. За себе си бях уверен, че и тя на свой ред ще е дъщерна на друга и така нататък. Подозирах, че общият собственик — компанията матриарх на върха на пирамидата — ще се окаже регистрирана в Холандските Антили например, под формата на офшорен конгломерат,

за който съображения от рода на корпоративни данъци и други подобни не са повод за безпокойство.

Преди да отпътува за Лондон, Бърнард ни изнесе интересна малка лекция.

— Един от големите проблеми пред наркодилърите — каза ни — е какво да се прави с огромните суми в наличност, които се натрупват в процеса на осъществяване на специфичната им търговия. В наши дни правителствата вече помъдряха и са вкарали в действие сериозни мерки срещу прането на пари. Знаете от личен опит колко е трудно вече да се отвори банкова сметка. Причината е, че от банките се изисква не само да се уверят кой сте, но и че сумите по вашите сметки са натрупани от законен и обложен с данъци бизнес. Днес все по-трудно се купува с налични, особено скъпи неща като луксозни коли и къщи. Дори букмейкърите вече не желаят да приемат залози в налични, а още по-малко ще ви платят с банкноти, ако спечелите. Всичко става с банков превод или кредитна карта. С две думи: наличността е проблем. Наличните са добре дошли, ако става дума за няколко стотачки до няколко хиляди — подобни суми лесно се харчат. Но милиони в наличност? Няма начин да купите луксозна яхта за средиземноморски круизи с няколко куфара, натъпкани с пари. Продавачът на яхти няма да ги докосне, защото изведнъж ще се окаже с вашия проблем.

— А не може ли да вземеш куфарите си, да ги занесеш на Каймановите острови или другаде и да ги внесеш на влог? — попитах.

— Няма начин — отрязва той. — Вече е по-трудно да отвориш сметка на Каймановите острови, отколкото тук. Те са принудени да действат в мрежа от разпоредби и ограничения, наложени им от Съединените щати и Европейския съюз.

— Но аз мислех, че там е офшорният център за избягване на данъците. Какво общо имат Щатите и Европа с тях?

— Ако офшорните центрове не се съобразяват с правилата, Щатите няма да позволяват на гражданите си да ходят там. Ще стане като с Куба — разпалено продължи той. — Оцеляването на Каймановите острови зависи от туристическата им индустрия, а почти всичките им туристи идват от Щатите основно по море.

Играех си на компютъра и си мислех как бих решил въпроса с милионите лири в наличност, ако бях на мястото на господин Комаров.

— Да предположим — казах на Каролайн, — че той изпраща наличните обратно в Южна Америка заедно с използваните празни топки. Митническите власти не се вълнуват особено от износа на пари в наличност. Те са достатъчно заети да душат за внасяни наркотици.

— Е, и как ще му помогне това? — попита тя. — Бърнард каза, че не можеш да прехвърляш големи суми от южноамерикански банки тук, преди да докажеш, че това не са пари от наркотици.

— Знам — съгласих се, — но представи си, че парите изобщо не се връщат тук. Той например може да използва парите си там, за да купува коне и наркотици.

Тя ме изгледа с отворена уста.

— Никой няма да вземе да се безпокои, че му се плаща в наличност за един-два средно скъпи коня в Аржентина, Уругвай или Колумбия. Обзалагам се, че Комаров познава там стотици дребни търговци на коне, които с готовност му продават стоката си срещу заплащане в налични. Така просто изпращаш в Южна Америка печалбата от продажбата на наркотици, за да купуваш нови кобили и да разширяваш обема на търговията си в безкраен цикъл. Като вечния двигател. Ако си спомняш, Тоби се усъмни, че продажбата на коне му носи голяма печалба. Само че това не му е необходимо. Продажбата е за пране на наличността. В крайна сметка така получаваш законни доходи от законна продажба на коне на престижния пазар на расови животни в Нюмаркет, където господин Комаров е стълб на обществото и несъмнено го посрещат с разтворени обятия и чаша шампанско, защото докарва по шейсет и осем животни на всяка разпродажба.

— Но ние не знаем със сигурност, че контрабандира наркотици — напомни ми Каролайн.

— Няма значение с контрабанда на какво всъщност се занимава — отсякох. — Може да е всичко с висока стойност, което може да се побере в тези топки. Стига да има кой да плаща, това може да са компютърни чипове, експлозивни или дори радиоактивни материали.

— Това не би ли навредило на конете? — усъмни се Каролайн.

— Не, ако става дума за източници на алфа-частици — отговорих. — Алфа-частиците могат да се екранират с лист хартия, така че металът на топките ще е предостатъчен, за да предпази конете. Но те са смъртоносни, ако проникнат в тялото. Помниш ли онзи бивш агент на КГБ, Литвиненко, когото убиха в Лондон с полоний-210? Този

изотоп е източник на алфа-частици и е трябвало да бъде внесен тук от Русия или някоя друга източноевропейска страна. Тези метални топки спокойно би могло да се използват за внос на полоний-210, без това да се отрази по никакъв начин на конете.

Каролайн потръпна.

— Страшно е.

— Определено.

— Но няма начин тези топки да не бъдат забелязани, ако конете бъдат прегледани на рентген — отбеляза тя.

— Сигурно е така — съгласих се, — но никой не ги преглежда на рентген. Рентгеновите лъчи може да навредят на зародиша или на развиващия се ембрион, а много коне биват транспортирани тъкмо след оплождане. Ще е твърде рисковано за тях.

— И все пак — усмихнато предположи тя, — някой може анонимно да пошепне на ушенце на кралската митница, че следващият самолетен товар на господин Комаров може да заслужава рентгенов преглед, и тогава господин Комаров ще се окаже в доста неприятна ситуация, та дори и в затвора.

Целунах я. Перфектна идея.

— Има нещо, което обаче продължава да ме безпокои — продължи тя. — Защо Комаров е взривил ложата в Нюмаркет? Това ми се струва едновременно глупаво и опасно за него.

— Дали не е било наказание? — предположих.

— За какво?

— Може би Ролф Шуман не е плащал уговореното на Комаров. — Замислих се за момент. — Може би е използвал наличните от продажбата на наркотиците и конете, за да поддържа загиващия си бизнес с трактори, вместо да предава сумите, както се е очаквало от него. Може би взривяването е имало за цел да се даде урок на сътрудниците на Комаров в другите страни, че той е сериозен и че няма да допусне някой да го ограбва.

— Искаш да кажеш, че е убил невинни хора, за да изпрати послание? — Тя ме погледна невярващо.

— На Комаров не му пука за невинните — казах. — Наркотиците убиват невинни всеки ден по един или друг начин.

На сутринта Тоби не беше в добро настроение. Скара се на децата на закуска и дори изруга кучето пред тях. Много нетипично за

него.

Беше провел тренировка с първата смяна коне още в шест сутринта — една нехарактерно топла за май утрин. Закуската със семейството се падаше между двете смени и преди трите дребосъка да наскочат за училище в колата на Сали. Бяха на възраст, при която излизането и връщането вкъщи беше част от останалите им емоции, свързани с училище, ходенето на гости, телевизията и компютърните игри.

— Чао, чичо Макс — извикаха ми всички, докато се качвах в микробуса на Сали. После заминаха. Бях оставил Каролайн в леглото да навакхва шестчасовата разлика във времето с Америка, а самият аз се измъкнах от чаршафите, за да се видя с тях, понеже снощи не бе останало време да им обърна никакво внимание. Когато влязох, Тоби седеше на кухненската маса, вече разтворил „Рейсинг Поуст“. Очевидно обаче не можеше да се съсредоточи върху вестника, защото забелязах, че започва една и съща статия три пъти.

— Какво има? — попитах и седнах до него с чаша кафе.

— Няма нищо — измърмори той и реши да опита статията за четвърти път.

— Има, има — настоях аз, пресегнах се и му дръпнах вестника от ръцете. — Казвай.

— Скарахме се със Сали.

— Виждам — отбелязах. Беше ясно още от началото на закуската. — И за какво?

— Няма значение — твърдо отсече той и стана.

— Очевидно има — казах. — Аз ли бях поводът?

— Казах ти, че няма значение.

— Значи е станало дума за мен. Каж ми.

Той не отговори и тръгна към вратата, за да отиде пак в конюшнята.

— Тоби — почти изкрещях. — Каж ми де!

Това го спря, но той не се обърна.

— Сали иска да си тръгнеш още тази сутрин. — Сега вече се обърна и ме погледна. — Разтревожена е и е изплашена. Знаеш, заради децата.

— Това ли било? — Усмихнах се. — Тръгваме си веднага, щом се приготвим.

— Не е нужно — обясни той. — Този път ударих с юмрук по масата. Ти си ми брат и ако аз не мога да ти помогна, когато имаш неприятности, кой тогава ще го направи? Що за брат съм аз, ако те изхвърля от дома си?

Усещах по тона му, че това е предварително измислен аргумент за очаквания спор със Сали.

— Няма проблем — казах небрежно. — Сали е права. Може би изобщо не трябваше да идвам тук. — Но бях доволен, че съм го направил. Знанията на Тоби за конете се оказаха ключът за всичко.

— Къде ще отидеш? — попита той.

— Някъде — отговорих уклончиво. Може би щеше да е най-добре за него да знае. — Когато се върнеш от втората смяна, няма да сме тук. Ще ти звънна по-късно. И благодари на Сали от мен, че се съгласи да ни приеме.

Малко изненадващо той се върна през цялата кухня и ме прегърна.

— Пази се — прошепна в ухото ми. — Ще е адски жалко, ако те загубя точно сега. — Пусна ме пак така внезапно, отмести поглед сякаш засрамен и излезе, без да каже нито дума повече. Може би емоциите му пречеха да говори. Защото с мен беше точно така.

С Каролайн си събрахме багажа и заминахме още преди девет и половина. Не бих казал, че тя се зарадва много, когато я събудих, но и не възрази.

Помислих си за къщата на майка ми. Нямах ключ, но както всички жители на Ист Хендред знаех, че държи резервен ключ под третата саксия със здравец отляво на задната врата. Въздържах се. Ако преди да замина за Чикаго бях решил, че ще е опасно за майка ми да остане тук, то за мен и Каролайн щеше да е още по-опасно.

Повъртях известно време из улиците, които отлично помнех от детските ми години. Съзнанието ми регистрираше безсмислеността на това криволичене, но подсъзнанието ми напълно безпогрешно поведе мондеото през двайсетте километра от Ист Хендред до жилището над Темза, притежавано някога от далечната братовчедка на майка ми, мястото, където се бе събудила страстта ми към готвенето.

През шестте години след моето напускане всичко се бе променило. Заведението вече нямаше нищо общо с елегантния хан от шестнайсети век и ресторанта, който помнех. Сега имаше пристройка

в стил 21-ви век, която стигаше надолу до реката, проснала се върху пищната и грижливо поддържана морава от моя спомен. По дължина на една от стените в стария салон имаше дълъг бар с месингов обков, а единствената храна, която се предлагаше, бе онова, което вдовицата винаги бе наричала презрително „закуски“.

С Каролайн и Виола избрахме външна масичка и седнахме на скамейки, които някога бяха върху моравата, но сега от нея бе останала само циментова веранда. Виола не можело да бъде оставена в колата, обясни Каролайн, понеже била твърде ценна. А и заради това, че самата Каролайн се чувствала ужасно, когато не можела да си я гали. Както и да е, Виола поне не се виждаше, скрита в калъфа.

Беше твърде рано за онова, което баща ми винаги бе наричал „благопристойна напитка“, така че си поръчахме кафе, а Виола остана на сухо. Не познавах нито бармана, който взе поръчките ни, нито сервитьорката, която ни ги донесе. Подозирах, че от някогашния щастлив екип не е останал никой. Едно-единствено нещо не се бе променило и това бе отморяващата за очите гледка към древния мост с шест арки, който свързваше двата бряга на реката, безкрайният ромон на водата и привидната невъзмутимост на патицата, която се плъзгаше по нея, следвана от шест малки пухкави клъбца.

— Какво прекрасно място! — възхити се Каролайн. — Идвал ли си тук?

— Тук се научих да готвя — обясних меланхолично.

— Наистина ли? — изненада се тя. Беше разгледала менюто, докато поръчвах кафетата.

— Сега е много променено — казах. — На мястото на днешния бар някога имаше ресторант. Тъжно ми е, че изглежда толкова невзрачно. Заведението бе купено от верига, за която продажбата на бира явно е по-важна от предлагането на хубава храна.

— Но защо дойдохме тук?

— Не знам. — Вдигнах рамене. — Може би защото мястото е тихо и ще ни позволи да помислим и да планираме някои неща.

— И какъв е планът? — нетърпеливо попита тя.

— И това не знам — отговорих. — Но най-напред ще се обадя тук-там.

Извадих мобилния си телефон и позвъних на компанията в Нюмаркет, от която бях наел колата. Няма проблем, успокоиха ме те,

задръжте мондеото, колкото ви трябва. Взеха информацията за кредитната ми карта и ми казаха, че ще плащам на седмична база. Съгласих се и затворих.

Телефонът в ръката ми веднага иззвъня. Беше гласовата ми поща.

„Имате шест нови съобщения“, уведоми ме тя и започна да ги възпроизвежда. Първото бе от Клеър Хардинг, редакторката, която се бе сетила с голямо закъснение да ми благодари за вечерята, а останалите бяха от Карл. Той явно искаше да говори с мен и безтелесният му глас ме призоваваше да му отговоря. С всяко следващо от петте съобщения той се възбуждаше все повече и повече от това, че го игнорирам.

Позвъних му. Испита облекчение и се зарадва, че му се обаждам, но аз никак не се зарадвах на новините от него.

— Нужен си тук — настойчиво каза той, — при това веднага.

Явно след последния ни разговор в събота нещата се бяха развили в лоша посока.

— Какво се е случило? — попитах загрижено. Карл не беше от хората, които лесно изпадат в паника.

— Наложих се да уволня Оскар — обясни той. — Гари го хвана да преглежда разни документи в офиса ти, а и липсват пари от касата. Оскар естествено отричаше, как иначе? Но и това не е всичко. Цялата минала седмица се държа грозно с Гари в кухнята. А в събота двамата едва не се хванаха за гушите. В един момент се изплаших, че Оскар ще промуши Гари с ножа за филетиране на риба. — Това е много, много тънък и остър нож с двайсетсантиметрово острие. Да промушиш някой с него най-вероятно ще е фатално. Бях страшно доволен, че Оскар си е тръгнал.

— Не можете ли двамата с Гари да се справите без него още няколко дни? — изненадах се аз.

— Щяхме да можем, ако Гари беше тук — възкликна той. — Но проклетникът се разболя от варицела и докторът му нареди да не мърда от дома си през следващите десет шибани дни!

— Ами наеми нов майстор готвач от агенцията — подказах му.

— Вече опитах. Само че според тях не сме се отнесли с Оскар както трябва. Представяш ли си? Този... вреден тип!

— Като изключим всичко това, поне останалото наред ли е? — попитах с надежда.

— Не бих казал — отговори той и съжалих, че съм попитал. — Джийн иска да знае кога ще намерим заместник на Луиза. Твърди, че ѝ се събира прекалено много работа в салона. Казах ѝ да млъква или да се маха, така че сега и тя смята, че не се отнасяме добре с нея.

Не бях изненадан. Кадровите въпроси не бяха силната страна на Карл.

— Добре — въздъгнах. — Другото наред ли е?

— Не е — разочарова ме той. — Яцек казва, че иска повече пари. Според него другият общ работник в кухнята получава повече от него и това не е справедливо. — Изглежда, английският на Яцек междувременно се бе подобрил. — И на него казах да мълчи или да се маха — продължи Карл. — Днес е на работа, така че сигурно е избрал да мълчи. Но ти кога ще се върнеш? — зададе той големия въпрос.

Явно се налагаше да е скоро. Опасявах се, че ако не се върна там скоро, целият ми бизнес ще отиде по дяволите.

— Ще ти се обадя по-късно, за да ти кажа — обещах.

— Моля те, върни се по-бързо — примоли се той. — Не знам колко още мога да издържа по този начин!

— Казах, че ще ти се обадя — отговорих и прекъснах връзката.

— Проблеми? — попита Каролайн, която бе чула само моите реплики в диалога.

— Без капитана корабът е на път да бъде изхвърлен на скалите — казах. — Един от готвачите е бил уволнен, защото заплашил друг с нож, а заплашеният се разболял от варицела. Карл, моят заместник, на практика няма на кого да разчита. — Джули, която приготвяше студените блюда, нямаше да е от полза в нажежената атмосфера — в буквален и преносен смисъл — на кухнята.

— Тоест не може да се справи сам, така ли? — досети се тя.

— Не може — въздъгнах. — Не и ако ресторантът е запълнен повече от половината.

— А това случва ли се?

— Е, не попитах. Но се надявам. Във всеки случай, ако не днес, със сигурност ще почне да се пълни към края на седмицата. Но това не е всичко. Карл е подразнил някои други хора и сега мога да си представя как под повърхността ври и кипи. Всички ще ме чакат да се върна, преди вулканът да изригне, а колкото по-дълго отсъствам, толкова по-опустошителна ще е експлозията, като се появя.

— В такъв случай трябва веднага да отидеш там — заключи Каролайн.

— И колко полезен ще съм с една ръка?

— Дори едноръкият Макс Мортън е по-добър от много други — каза тя.

Усмихнах ѝ се.

— Но дали е безопасно? И не се ли надяват някои хора точно на това?

— Кой? Комаров ли?

— Може би... — казах замислено. — Или Карл.

— Карл? Не вярваш ли на своя заместник?

— Не знам на кого мога да вярвам — признах. Седях и обмислях, докато наблюдавах как една лодка с пърпорене пъпли срещу течението. — Да — казах след малко, — вероятно мога да имам доверие на Карл.

— Отлично. Тогава да се връщаме в Нюмаркет и да спасим ресторанта ти. Но няма да кажем на никого, че се връщаме, дори на твоя Карл.

Каролайн взе Виола на разходка по брега на реката и поляната под заведението, а аз останах на стола и направих другите обаждания. Чувах сочния тон на инструмента, когато се обадох първо на майка ми, за да се уверя, че е добре, после на полицията — и по-точно на специалния отдел на столичната полиция.

— Може ли да говоря с детектив — инспектор Търнър, ако обичате?

— Задръжте така — отвърна ми женски глас. Прозвуча по-скоро като заповед. В крайна сметка чух отново гласа и след малко: — Детектив — инспектор Търнър няма да е на разположение преди два следобед.

Помолих да ми позвъни. Обясних, че е спешно. Обещаха ми, че ще му предадат. Не бях сигурен дали не трябваше да говоря с някой, който е на разположение. Но Търнър ме познаваше и беше по-малко вероятно да отхвърли информацията ми с неудържим смях.

Каролайн продължаваше да се разхожда по брега и да свири чудната си музика. След малко повече от половин час се върна със зачервени бузи, усмихната и щастлива.

— О, това е просто чудесно! — възкликна и седна. Погледнах Виола завистливо. Искаше ми се и аз да мога да накарам — макар и замаян от разликата във времето — Каролайн да се чувства така посред бял ден.

— Не ти ли трябва ноти? — попитах.

— Не — отсече тя. — Не и за това, което свирех. Искях просто да накарам пръстите да го научат така, както го помни главата ми.

— Но музикантите винаги използват стативи с ноти, виждал съм ги.

— Така е. Но соло изпълнителите обикновено могат и без тях и нотите им са само за всеки случай, без да са абсолютно задължителни. — Тя любовно сложи Виола в калъфа. — Тук ли ще обядваме?

— Не. По-добре да тръгваме. Мина повече от час от първото ми обаждане оттук и е крайно време да сменим мястото. — „А и храната сто на сто не струва“, добавих за себе си.

— Може ли наистина някой да разбере къде се намиращ по мобилния ти телефон? — попита тя недоверчиво.

— Знам, че полицията може. Чувал съм, че са го демонстрирали в съда. Не искам да рискувам, в случай че Комаров има свой човек в телефонната компания.

— Искаш ли да се върнеш в Нюмаркет?

— И да, и не. Разбира се, че искам да отида в „Хей Нет“ и да оправя кашата, но трябва да си призная, че ме гложди тревожно чувство.

— Не се налага да ходиш, нали знаеш? — напомни ми тя.

— Не мога да бягам вечно. Все някой ден трябва да отида. Оставих съобщение на един полицаи от Специалния отдел. Ще говоря с него, ще му кажа какво мисля, че става, и ще го помоля за закрилата на полицията.

Спряхме северно от Оксфорд и се насладихме на бавен обяд в ресторант-градина, скрити от слънцето под яркочервен чадър, в чиято сянка превъзходното сирене „Стилтън“ и супата от броколи изглеждаха розови вместо зелени. Колкото повече се приближавахме до Нюмаркет, толкова по-неспокоен ставах, а когато към шест часа влязохме в града, вече се чувствах като риба на сухо. Нямах дом, в който да се отбия — минах два пъти в противоположни посоки покрай купчината почернели от дима камъни; и двамата с Каролайн мълчахме.

— О, Макс! — не издържа тя след второто минаване. — Толкова съжалявам...

— Винаги може да се построи наново — казах аз. Само че тази малка къща беше единственият дом, който бях притежавал, и ясно си спомнях онзи юлски ден преди шест години, когато се бях нанесъл в нея, радостта от откриването на скритите долапи, тайнствените звуци, които се разнасяха из нея, когато изстиваше в края на горещите летни дни. Беше иззидана с местен камък през последното десетилетие на осемнайсети век и макар да притежавах пълните права на собственик, винаги бях гледал на себе си като на временен наемател в дългото ѝ съществуване. Само че сега животът в нея бе изгорял. Тук бе извършено убийство, вярно, не на човешко същество, но за мен сякаш беше убит член на семейството ми. Останките бяха мъртви и смълчани. Щеше ли презастрояването да върне душата на този дом? Дали не бе дошъл моментът да потъгувам за загубата и да продължа напред?

— Къде по-конкретно ще спим тази нощ? — практически попита Каролайн, след като се отдалечихме от овъглените останки.

— Помниш ли, че когато за първи път те убедих да дойдеш тук, ти обещах да пренощуваш в „Бедфорд Лодж Хотел“? — казах аз. — Но чудесният ми план бе разбит на пух и прах от една катастрофа с кола. Е, тази нощ, скъпа моя, най-сетне ще получиш обещаната нощ в най-престижния хотел на Нюмаркет.

— За мен е чест — засмя се тя.

— Само не привиквай — помолих я. — Имат стая само за тази нощ. Утре вечер хотелът е пълен.

— Утре вечер и без това трябва да съм в Лондон — напомни ми тя.

Не че бях забравил.

Да се каже, че Карл се зарадва на появата ми, ще е все едно да не се каже нищо. Клетникът само дете не се разплака, когато към седем вечерта влязох в кухнята на „Хей Нет“.

— Господи, благодаря ти! — викна той и вдигна очи към небето.

— Няма да съм ти от голяма полза — предупредих го и почуках с нокът по твърдата черупка около китката ми.

— Какво си направил? — попита той и раменете му увиснаха. Радостта му бързо премина в отчаяние.

— Паднах и си счупих китката — излъгах гладко. — Глупаво. Но все с нещо ще помогна.

— Добре. — Малко от радостта му се възвърна.

Нямаше смисъл да се преобличам, така че просто нахлузих една от работните си туники върху ризата и се залових за работа, подпомаган от Каролайн, която правеше нещата за двуръки.

Не можеше да се каже, че нивото в кухнята бе както преди, но имахме седемдесет и два куверта. Реших изобщо да не се показвам в салона, понеже не исках да ме видят. Персоналът ме видя, разбира се, но помолих всички да не издават присъствието ми. Показах им превръзката, обясних, че лекарят ми е забранил да работя и че не искам да научава, че съм нарушил забраната му. Хората ми се усмихнаха разбиращо и обещаха да си мълчат. Но дали вярвах на всички?

Накрая лудницата премина и най-сетне получихме възможност да поседнем. Бяха минали две седмици, откакто не се бях трудил така здраво, така че бях загубил форма. Свлякох се изтощен на стола си в офиса.

— Никога не бях допускала, че в кухнята е толкова горещо — оплака се Каролайн. В хода на работата бе събличала от себе си едно друго и накрая бе стигнала до състояние, в което махането на още нещо щеше да е неприлично. Маргерит, пламенната готвачка на братовчедката на майка ми, която първа се бе погрижила за любовта ми към кулинарията, никога не носеше нищо, освен бикини под лека бяла памучна манта.

— Трябва да опиташ и в жарък юлски ден — казах аз.

Карл влезе в офиса с три бири, погледна въпросително Каролайн и попита:

— Окей?

— Чудесно! — Тя грабна едната бира.

— Случайно да търсиш работа? — усмихнато я попита той. Изглеждаше като затворник, спасен от бесилката. Седемдесет и два куверта бяха много повече, отколкото щеше да може да изпълни сам, без да се изложи.

— Имам си — каза тя. — Макар че, както не репетирам, скоро може да я загубя.

— Репетираш? — не схвана Карл. — С какво се занимаваш?

Вместо отговор Каролайн посегна под масата за вездесъщата Виола и я извади от калъфа.

— О, сетих се коя си! — възкликна Карл и ме погледна. — Това е кучката, която ни съди. — Засмяхме се. Дори Каролайн — кучката се засмя.

— Обещавам да се погрижа по въпроса. Ще видим какво ще се получи — каза тя. — Може би току-що ми бе платено обезщетението. — Тя вдигна бирата, отпи няколко големи глътки и избърса с ръка мустака от пяната. Отново се засмяхме.

Опитах да се обадя на Търнър. Правех го за четвърти път и пак ми казаха, че е в разход. Пак попитах дали може да оставя съобщение, но вече започвах да си мисля, че той изобщо не ги получава. Обясних на лицето, с което разговарях, че случаят е изключително важен. „Мога ли да ви помогна аз?“, попита той. Започнах да обяснявам, че се касае за експлозията на хиподрума в Нюмаркет. Той ме прекъсна и обясни, че трябвало да се свържа с полицията в Съфък, а не да търся Специалния отдел. Казах му, че се страхувам за живота си, но не останах с впечатлението, че ми повярва. Повтори ми, че трябва да разговарям с местната полиция. Така и направих и потърсих старшия дежурен, но ми съобщиха, че инспекторът в момента е навън, и се поинтересуваха дали бих искал да оставя съобщение. Въздъгнах и казах, че ще се обадя пак по-късно.

В офиса влезе Ричард и каза, че повечето клиенти вече си били тръгнали. Останала само една маса, на която вече били на кафето.

— Госпожа Кийли се интересуваше дали си тук.

— Бяха ли тук Кийли тази вечер? — изненадах се аз. — Не е събота.

— И снощи, и тази вечер — уточни той. — Госпожа Кийли спомена нещо, в смисъл че искала да подкрепи ресторанта в труден момент след натравянето и така нататък.

Колко мило. Защо няхах повече клиенти като госпожа Кийли?

— Мъжете от вас може да си тръгват — казах. — Ти също, Карл, ако искаш. Аз ще заключа. — Искях да си тръгна последен, за да

не ме проследят. — Ричард, ще довършиш ли? — Ричард щеше да вземе последната сметка и щеше да изпрати клиентите.

— Няма проблем — отговори той и се върна в салона.

— Къде ще спите? — попита Карл.

— Имаме резервация в хотел.

— Кой?

Наистина не знаех в каква степен мога да му имам доверие и излъгах:

— „Рутланд Армс“.

Надявах се да не провери. Нямаше да има гост с фамилно име Мортън в списъка на „Рутланд Армс“ тази нощ. От друга страна, нямаше да има и Мортън в списъка на „Бедфорд Лодж Хотел“. Бях резервирал стаята на името Бучър.

— Е, добре, аз съм гроги — каза Карл и се изправи. — Прибирам се да спя. — Офисът се използваше и за преобличане, но от уважение към Каролайн, Карл отиде да се преоблече в мъжката тоалетна. Отдавна бях намислил да направя подходяща съблекалня с душ в нея, но все отлагам.

Каролайн гушна Виола и тихо засвири. Музиката бе прекрасна. Наблюдавах я захласнат, докато не спря.

— Недей — примолих се. — Чудесно е.

— Притеснявам се — каза тя.

— Не бъди глупава — в четвъртък ще те гледат стотици хора.

— То е различно — опита се да ми обясни тя. — Те няма да са на половин метър под носа ми.

Изтеглих стола си възможно най-назад. Сега бях на метър от нея.

— Така по-добре ли е?

Не ми отговори, но отново вдигна Виола.

Карл влезе в офиса преоблечен. Каролайн спря и той ѝ се усмихна.

— Някой е забравил мобилен телефон в тоалетната — каза и го сложи на бюрото ми. — Глупак. Ще се погрижа сутринта. Лека нощ. — И се обърна да си ходи.

— Лека, Карл — казах аз. — И благодаря, че си удържал крепостта.

— Няма проблем — отговори той и излезе. Не можех да му кажа точно тази вечер, че трябва да поработи над уменията си да управлява

хора. Това също можеше да почака до сутринта.

— Приключихме ли? — попита Каролайн.

— Още малко. Ще изчакаме Ричард да свърши и да си тръгне.

Забравеният мобилен телефон на бюрото ми иззвъня. С Каролайн го изгледахме.

— На четвъртия сигнал отговорих.

— Ало? — обади се мъжки глас. — Мисля, че това е моят телефон.

— Кой сте вие?

— Джордж Кийли. Ти ли си, Макс?

— Да, Джордж — потвърдих. — Забравил си си телефона в тоалетната.

— Така си и помислих — въздъхна той. — Глупава работа. Извинявай. Ще дойда да си го взема, ако не възразяваш.

— Добре — съгласих се. — Само че ще сме заключили, така че почукай на предния вход.

— Става — съгласи се той и затвори.

Ричард дойде и каза, че всички клиенти си били тръгнали и че той също ще си ходи. После добави:

— Яцек иска да говори с теб. Чака те в кухнята.

— Кажу ми да си ходи — наредих. — Ще говорим сутринта.

— Окей. — Но се поколеба. — Вече му казах, но той държи да те изчака.

— Ами кажи му пак. Да си върви веднага. — Нямах никакво намерение да говоря с Яцек. Не бях сигурен дали мога да му имам доверие.

— Добре — въздъхна Ричард. — Ще му кажа пак.

— Върни се да ми кажеш, когато си тръгне — наредих. — И, Ричард, увери се, моля те, че наистина си е тръгнал. — Знаех, че Яцек идва с колело. — Провери, че си е взел колелото.

Ричард ме погледна малко странно, но кимна и излезе.

На предната врата силно се почука.

Излязох в малкото фоайе между бара и салона. Погледнах през прозореца към паркинга. Както очаквах, беше Джордж Кийли. Бях взел телефона му с мен.

Отключих, но не кракът на Джордж Кийли изби вратата в лицето ми и ме блъсна с нея назад. Беше друг човек — и държеше пистолет,

насочен право между очите ми. Господин Комаров — поне така предположих.

— Джордж твърди, че сте много труден за убиване, господин Мортън — каза той и влезе.

20.

Отстъпих заднешком във фойето. Комаров и Джордж Кийли ме последваха. Ричард излезе от салона с поднос мръсни чаши от последната маса. С Комаров го видяхме едновременно, но преди да успея да извикам и да го предупредя, Комаров извъртя пистолета към него и стреля. Изтрещяването на изстрела в ограниченото пространство бе изненадващо и аз подскочих. Върху бялата риза на Ричард се появи алено петно, на лицето му бавно се изписа смайване и той рухна по очи. Куршумът го бе улучил в центъра на гръдния кош и нямах никакви съмнения, че бе мъртъв още преди да падне на пода. Металният поднос в ръцете му издрънча на пода и всички чаши се пръснаха на стотици парченца по теракотените плочки.

Пистолетът уверено се насочи отново към мен и реших, че това е краят. Комаров щеше да ме убие, без да му мигне окото, също толкова лесно. И защо да не го направи? Вече бе опитвал два пъти, какво му пречеше да пробва и трети? Усетих в мен да се надига гневът, който някак бях овладял по време на пожара в къщата ми. Нямаше да умра, без да се боря!

Комаров прочете гнева в мен и разгада намеренията ми.

— Даже не си го помисляй — предупреди ме на почти безупречен английски с едва доловим намек за руски акцент.

Аз обаче не се огънах и също го изгледах. Беше набит, над петдесетте, среден на ръст, с гъста сива коса и скъпа прическа. Осъзнах, че съм го виждал. Беше един от гостите на Джордж и Ема Кийли в „Хей Нет“ в първата събота след експлозията. Помня, че Джордж беше казал на Ема, че трябва да си тръгват. „Питър и Таня ни чакат“, напомнил й бе той. Питър и Таня — приятелите на Джордж Кийли — всъщност бяха Пьотр и Татяна Комарови, контрабандисти, атентатори и убийци.

Беше ми трудно да повярвам, че Джордж Кийли не е приятелят и редовният клиент, когото познавах толкова добре. Погледнах го. Не изглеждаше ни най-малко притеснен от критичната ситуация, в която

се намирах. У него нямаше и намек за объркване от онова, което приятелят му беше направил с главния ми сервитьор. Продължих да го гледам, но той отказваше да отвърне на погледа ми. Просто бе приел и се бе примирил с необходимостта от подобен начин на действие.

— Ще те убия — информира ме безстрастно Комаров и в гласа му нямаше никакво съмнение. — Но преди да го направя, си искам онова, което ми принадлежи, но се намира в теб.

— И какво е то? — попитах и установих, че ми е трудно да говоря: езикът ми сякаш бе залепнал за небцето.

— Знаеш какво искам — каза той. — Взел си го в Делафийлд.

О, боже. Сигурно беше говорил с госпожа Шуман, а може би я бяха посетили Кърт и приятелят му, който обичаше да размахва стик за поло. Не исках дори да мисля за онова, което двамата може би бяха направили на милата съкрушена дама.

— Не знам за какво говориш — отговорих, като повиших малко глас. Каролайн беше още в офиса и се опитвах някак да я предупредя за опасността, макар че тя несъмнено бе чула както изстрела, така и трясъка на подноса върху пода. Нямах абсолютно никакви съмнения, че Комаров ще я убие, без изобщо да се замисли, както бе убил Ричард. А можеше да се случи и нещо по-лошо — да се я опита да я използва като средство да получи металната си топка. Помислих за миг за топката — тя не беше у мен, така че дори да исках, нямаше как да му я дам. Вероятно още стоеше на бюрото на Тоби, където я бях оставил, за да я покаже на ветеринаря. Нямах никакво намерение да застрашавам нито брат си, нито семейството му.

— Джордж — каза Комаров, продължаваше да държи пистолета насочен право в мен, — иди да провериш дали сме сами.

Джордж Кийли извади пистолет и влезе в салона. Чух го да пресича и да отива в кухнята. След малко се върна.

— Няма никой.

— Провери и там — нареди Комаров и махна с пистолета към бара и офиса зад него. Всъщност офисът се намираше между бара и кухнята, имаше врати в двата края и на практика представляваше повече широк коридор, отколкото истинска стая.

Продължих да пронизвам с поглед Комаров и леко напрегнах мускули, готов да се опитам да го съборя, ако Джордж извика, че е

намерил Каролайн. Но нищо такова не стана. Джордж пак се върна и пак събщи, че сме сами.

— Къде е приятелката ти? — попита Комаров.

— В Лондон — отговорих аз.

— Къде в Лондон?

— При сестра си — излъгах. — Във Финчли.

Отговорът ми, изглежда, го задоволи и той пак махна с пистолета към салона и нареди:

— Иди там.

Наложи се да заобиколя трупа на Ричард. Погледнах надолу към гърба му. Нямаше изходна рана — куршумът явно бе още в тялото. Това добре ли беше, или зле? Нито едното, нито другото — и двете алтернативи бяха еднакво ужасяващи.

Вървах пред Комаров. Щеше ли да ме застреля в гръб? Не изглеждаше така, не че за него имаше някакво значение в гърба ми лице стреля, или в гърдите. Още по-малко за мен.

— Спри — заповяда той и аз послушно спрях. — Издърпай стола... онзи с подлакътниците. — Посегнах вляво и издърпах креслото от масата — обичайната маса на семейство Кийли. Интересно дали и Джордж бе забелязал. — Седни с гръб към мен — нареди Комаров и аз направих както искаше.

Двамата с Джордж ме заобиколиха и отново се озоваха пред мен.

Чух някой зад мен да стъпва по натрошените чаши във фойето. Помислих си, че може да е Каролайн, но Комаров погледна натам и не се обезпокои. Новопристигналият явно бе негов съюзник, не мой.

— Носиш ли каквото трябва? — попита той.

— Да — отвърна мъжки глас. Ново хрущене и приближаване на стъпките зад мен.

— Жалко, че си убил Ричард.

Познах гласа. Изведнъж много неща ми станаха ясни.

— Завържи го — нареди Комаров.

Мъжът зад мен също ме заобиколи и се озова отпред. Носеше тъмносин брезентов сак.

— Здравей, Гари — казах аз.

— Здравсти, шефе — отвърна той, все едно не бе станало нищо особено. Не забелязах никакви следи от варицела. Нямаше и да забележа. Всичко бе толкова просто, а аз бях влязъл право в капана.

Гари не беше болен от варицела, Оскар не беше ровил из документите ми в офиса и разбира се, не беше крал никакви пари. Комаров искаше да се върна в „Хей Нет“ и най-добрият начин, по който това можеше да стане, беше като се разиграе несъществуваща криза с персонала. Първо Оскар е уволнен вследствие измислени обвинения от страна на Гари, после Гари се разболява. И хоп, аз идвам на бегом да спасявам положението. Като агнец на заколение.

— Защо? — попитах Гари.

— Защо какво? — не разбра той.

— Защо го правиш? — уточних и протегнах ръце напред.

— За пари, естествено — усмихна се той. Явно беше, че не схваща в какви неприятности се е забъркал, нито предугажда опасността.

— Но аз ти плащах добре — укорих го.

— Не чак толкова добре — възрази той. — И не ми осигуряваше допълнителното.

— Допълнителното? — Този път аз не го разбрах.

— Кока — поясни той.

Изобщо не бях усетил, че се друса. Наркотиците и топлината в кухнята не вървят добре в комбинация. Предполагам, че това обясняваше бързата смяна на настроението му, както и последните му действия. Пристрастеността е жестоко нещо — нуждата от поредна доза разбива на пух и прах всякаква логика и здрав разум. При определени обстоятелства Гари несъмнено щеше да направи всичко и предполагам по този начин Джордж го бе държал в желязна хватка.

Той извади от сака ролка тиксо и пристегна лявата ми ръка за подлакътника на стола. Комаров се премести встрани, за да не стане така, че Гари да попадне между мен и пистолета, но аз нямах никакво съмнение, че би застрелял и него, ако това стане необходимо за плановете му.

Гари се прехвърли на дясната ми китка и възкликна изненадано:

— Ръката му е гипсирана.

— Кърт каза, че Уолтър му бил счупил китката — отбеляза Комаров и се приближи до мен. — Заради теб Уолтър си е счупил ръката — изсъска в лицето ми. — „Жалко, че не си е счупил проклетия врат“, помислих. — Ще си платиш за това — заплаши ме Комаров. После се изправи и се усмихна. — Но Уолтър е буйно хлапе. Сигурно

се е опитал да ти счупи главата със стика. — Нова усмивка. — Не знам дали след малко няма да съжаляваш, че не го е направил. — По тялото ми изби студена пот, но си наложих да му се усмихна в отговор.

Гари пристегна превръзката към другата дръжка. После по същия начин стегна и глезените ми към краката на креслото. Бях овързан като пуйка и очаквах да ми забият ножа в гърлото. Гари обаче извади още нещо от сака. Приличаше на мек бял салам. Не вярвах, че е възможно, но лепкавата пот по тялото ми стана леденостудена. Гари държеше поне килограм пластичен експлозив.

Омота с тиксото белия салам за пречката на стола между краката ми.

Господи, само не краката ми. Не моите. Краката на Мери-Лу — по-скоро ужасната им липса — продължаваха да са най-омразният ми кошмар. Сега, изглежда, бе дошъл мигът този кошмар да се превърне в реалност. Гари предпазливо извади от сака подобна на цигара метална тръбичка и още по-внимателно я заби дълбоко в мекия бял експлозив, сякаш вкарваше шоколадова пуричка в кофичка сладолед. От стърчащия край на тръбичката излизаха две къси жици, които бяха свързани към малка черна кутия. Детонатор с дистанционно задействане. Изпотих се още по-силно и това явно достави удоволствие на Комаров. За първи път усетих ужас и разбрах, че съм обречен да умра. Надявах се да е бързо и лесно, но знаех, че няма да стане така. Щях ли да издържа и да не му кажа къде е топката? Готов ли бях да умра, без да издам тази информация? Имах ли душевната сила да опазя хората, които обичах, без значение какво щеше да се случи с мен? Задавах си сигурно същите въпроси, които си бяха задавали преди повече от половин век всички изтезавани в гестапо шпиони или борци от съпротивата. Но нито аз, нито те знаеха отговора, не и преди да започне да се случва немислимото.

— Къде е? — все така немногословно попита Комаров.

— Кое къде е? — отговорих.

— Господин Мортън — каза той, сякаш се обръщаше към мен на събрание на управителния борд на голяма компания, — хайде да не си играем игрички. И двамата отлично знаем за какво говорим.

— Оставих я на госпожа Шуман — казах аз.

Това леко обезпокои Джордж.

— Известно ми е, че истината не е такава — уведоми ме Комаров. — Госпожа Шуман ти е дала две от топките. Едната бе иззета обратно, но не и другата. — Той бавно започна да ме обикаля. — Госпожа Шуман изобщо не е трябвало да притежава нито една от тези топки. Те вече са иззети от нея, с изключение на онази, която е у теб. — Отново се появи пред мен. — Рано или късно ще ми кажеш къде е. — Усмихна ми се. Явно му беше приятно. Не и на мен обаче.

Откъм кухнята се разнесе някакъв шум. Не беше силен, но отчетлив. Като падане на лъжица на теракотения под. Помислих си, че трябва да е Каролайн.

— Нищо ли не можеш да свършиш както трябва? — раздразнено сгълча Комаров Джордж Кийли. — Наблюдавай го. — И ме посочи. — Мръдне ли, стреляй в крака му. Но внимавай да не улучиш експлозива, защото това ще е краят на всички ни. Ти — той махна на Гари — ела с мен.

Комаров и Гари отидоха в кухнята през летящата врата, която по-често се използваше от моя персонал, отколкото от размахващ пистолет убиец. Молех се Каролайн да се е скрила добре.

Джордж неспокойно пристъпваше от крак на крак пред мен.

— Как можа да се забъркаш в това? — попитах високо.

— Млъкни — срязва ме той.

— Защо отрови храната на галавечерята?

— Млъквай — отново каза той.

— За да не дойдеш в ложата ли го направи? — продължих.

— Казах да млъкнеш.

— Гари ли сложи фасула в соса? — Не ми отговори нищо. — Много тъпо — обясних. — Ако не беше фасулът, нямаше да се разтревожа. Нямаше да започна да си задавам въпроси. — И нямаше да се озова тук завързан и в очакване на края, добавих за себе си.

— Затваряй си устата — изръмжа Джордж. Изглежда, бях докоснал оголен нерв.

— Неприятности имаш, нали? С боса — досетих се и започнах да трия сол в раната. Той мълчеше, значи се налагаше да увелича дозата. — Издънка, а? Значи Джордж изобщо не бил толкова умен в крайна сметка.

— Млъкни — каза той и заплашително насочи пистолета към мен. — Нито дума повече!

— Какво мисли Ема? — поинтересувах се. — Знае ли в какво си се забъркал?

Той се обърна и тръгна към вратата, през която бяха излезли другите двама. Надяваше се на подкрепление, значи бях успял да проникна под защитата му.

— Ема ли приготви отровните бобени зърна? — попитах.

— Не ставай глупак! — Той се обърна към мен. — Всичко това беше, за да се почувства *тя* зле.

— За да разболееш Ема? — изненадах се аз.

— Ема държеше да отидем в скапаната ложка — изсумтя той. — Не можах да я разубедя. С Елизабет Дженингс го бяха планирали седмици преди това. Не можех да ѝ обясня точно защо не трябва да ходи, нали?

— Значи си отровил вечерята, за да попречиш на Ема да отиде на хиподрума?

— Да — потвърди той. — Гари трябваше да отрови само вечерята на Ема и тази на семейство Дженингс. Само че тоя тъп идиот взе, че отрови всички. Заради него и аз едва не умрях.

Всъщност за Гари наистина беше по-лесно да отрови храната за всички, отколкото да се занимава само с три чинии и по някакъв начин да направи така, че те да бъдат поднесени точно на конкретни хора. Това щеше да е възможно само със съзнателната помощ на някой от сервитьорите. Освен това масовото отравяне му даваше извинение да не присъства и той в кухнята в деня на състезанието.

— Но Елизабет Дженингс все пак отиде — напомних на Джордж. — Как стана така?

— Не си спомних, че е алергична към гъби — обясни той. Поради тази причина Елизабет бе яла пилето без соса от трюфели и гъби шантерел. — Жалко, че стана така.

Едва ли съжеляваше чак толкова, ако можеше да се съди по това, че не бе отишъл на погребението на Елизабет. И че бе подал окървавената си ръка на Нийл Дженингс пред вратата на църквата.

— Не трябваше да ровиш. — За пръв път ме погледна в очите.

— Не трябваше ли?

— Защо си науми, че на всяка цена трябва да разбереш кой е отровил вечерята?

— Трябваше да махна с ръка и да нарежа всичко, така ли?

— Не можех да го допусна — каза Джордж.

Изгледах го.

— Искаш да кажеш, че ти си се опитвал да ме убиеш?

— Само го организирах — арогантно каза той. В гласа му не се долавяше и капчица разкаяние.

Бях харесвал Джордж. Винаги го бях смятал за приятел, а се оказваше, че той на два пъти се е опитал да ме убие. Бе станал причината колата ми да се превърне в негодна за нищо купчина метал, бе подпалил дома ми с всичките ми вещи в него, а сега стоеше пред мен с пистолет в ръка и мисъл за убийство в главата. Миналата седмица бях казал на Дороти Шуман, че много хора биват убити от свои приятели. Не бях очаквал толкова ярка демонстрация на този факт така скоро.

— Само че май не ставаш много за тази работа, а? — продължих опитите си да го изкарам от равновесие. — Обзалагам се, че Комаров никак не се е зарадвал да го научи, нали? Като не можеш да премахнеш някакъв провинциален готвач, за какво ставаш всъщност? Можеш ли изобщо да свършиш нещо както трябва? — повторих думите на Комаров отпреди малко.

— Млъквай! — този път извика той. Личеше си, че е вбесен. — Шибаният Гари не може да организира дори състезание по надпикаване в пивоварна.

— Гари ли се опита да ме убие? — Картината започваше да се изяснява.

Той не ми обърна внимание и отиде да погледне през кръглия прозорец на вратата към кухнята.

— Всъщност Комаров защо взриви ложата? — рязко смених темата аз.

— Казах ти да млъчиш! — заплашително кресна Джордж и насочи пистолета към мен.

— Ролф Шуман ли беше целта? — продължих.

— Млъчи! — Той пристъпи съвсем близко до мен и насочи дулото на пистолета от трийсетина сантиметра разстояние.

Не млъкнах. Ако успеех да го вбеся достатъчно, може би щях да го провокирам да ме убие бързо.

— Защо беше нужно да се взривява ложата? Не беше ли прекалено? Защо просто да не организира застрелването на Ролф

Шуман, щом толкова му е пречил? Тихо и кротко, в някоя тъмна уличка в Уисконсин.

— Комаров не прави нещата тихо и кротко — каза Джордж. — Каза, че искал да отпрати послание. Да покаже на всички, че с него шега не бива. Шуман крадеше от него, а Комаров мрази крадците. Трябваше да бъде даден урок. — Беше ясно, че Джордж повтаря онова, което му е казал Комаров.

Странна логика, помислих си. Шуман е крадец, когото Комаров иска да убие, затова праща по неописуем начин на онзи свят деветнайсет невинни, сред които прекрасната Луиза и съвестната Мери-Лу. Комаров беше олицетворение на злото.

Откъм кухнята се разнесе крясък. После изстрел. Сърцето ми щеше да изхвъркне. Господи, моля те да не е Каролайн!

Джордж отстъпи от мен и отново погледна през прозореца в летящата врата. Последва втори изстрел, после трети... нови викове. Жалко, че нямахме съседи, които да чуят и да повикат полицията.

През вратата бързо влезе Комаров.

— Има някой там отзад — каза на Джордж. — Може и да са повече от един. Мисля, че ги улучих. Излез и ги довърши. Изпратих навън и Гари, така че внимавай да не убиеш него. — Джордж обаче се колебаеше. — Мърдай, Джордж! — Джордж тръгна към вратата, но езикът на тялото му крещеше: „Не искам!“. Да стреля из тъмното със сигурност не беше амплото му. Но пък трябваше да е мислил за тези неща, преди да се свърже с човек като Комаров.

— Та значи, господин Мортън — продължи Комаров, като се приближи до мен, — къде ми е топката?

Едва не се изсмях. Ако краката ми не бяха вързани за краката на стола, щях да го сритам в топките и щеше да разбере къде са. Той долови насмешката ми и това го ядоса. Явно очакваше да съм изплашен и послушен. Нямаше никаква представа, че бе успял да го постигне.

— Това е последен шанс да ми кажеш, след което ще прострелям левия ти глезен — тихо и заплашително предупреди той. — След това ще продължа с десния, после с коленете, китките и лактите. — Докато говореше, извади от пистолета частично изпразнения пълнител и щракна на негово място друг от джоба си. — Времето минава. За последен път, къде е? — И завря лицето си в моето. Изкуших се и го

заплюх. Може би това щеше да го извади от релси и да ме убие моментално. Той само се изсмя и избърса лицето си с ръкав. — Това няма да ти помогне. Ще ми кажеш всичко, което искам да знам, обещавам ти го. После ще взривя бомбата и от ресторанта ти няма да остане тухла върху тухла. — Руският му акцент правеше някои думи забавно неразбираеми, но смисълът им беше ясен. Явно щях да стана обект на следващия му урок за другите.

Отстъпи крачка назад и вдигна пистолета. Зачудих се колко ли ще ме заболи. Нямах представа ще мога ли да издържа болката в двата глезена, коленете, китките и лактите. Но не можех да му кажа да отиде в Ист Хендред, в дома на Тоби и Сали и трите им прекрасни деца. Каквото и да се случи, казвах си, в никакъв случай не биваше да говоря. Не можех да стана причина за унищожението на брат ми.

Комаров насочи пистолета към левия ми крак.

— Почакай! — извиках.

Той свали малко дулото.

— Да? — И ме погледна очаквателно.

— Защо изобщо ти е необходима? — попитах го. — Нали имаш стотици.

— Защо да имам стотици? — попита той, явно любопитен да разбере какво зная. Какво можех да му кажа? Имаше ли значение?

— За да ги слагаш в конете — обясних. — Пълни с наркотици.

Ефектът от думите ми бе поразителен. Той пребледня и ръката му слабо затрепери.

— Кой знае това? — осведоми се с внезапно изгънял глас.

— Всички — казах. — Дори и полицията. — Не очаквах това уточнение да ме спаси, по-скоро обратното. Но се надявах на бърза и по-малко болезнена смърт.

— Много лекомислено от твоя страна — съобщи ми Комаров с почти стария си глас. — И заради това ще умреш.

Така или иначе щях да умра. Промяна в положението ми нямаше.

Тръгна да ме заобикаля. Добре, мина през главата ми, ще ме застреля в тила. Много по-чисто, а и няма да гледам смъртта в очите. Просто... няма да ме има.

В мига, в който Комаров минаваше покрай рамото ми, Каролайн изскочи през разтворената врата и стовари виолата в лицето му с всички сили. Държеше я с две ръце за грифа. Силата на удара беше

такава, че скъпата стара Виола сдаде екипа на момента. Грифът се счупи, тялото ѝ се пръсна, но най-важното бе, че Комаров се свлече на земята в полунесвяст. Каролайн дишаше тежко и едновременно плачеше.

— Бързо! — извиках. — Вземи нож. — Тя ме изгледа. — От бюфета — извиках пак. — Горното чекмедже отляво. — Без да пита, тя отиде при бюфета и се върна с хубав остър нож за пържолите с назъбено острие. Обикновено не давам на клиентите си ножове за пържолите, понеже това ми изглежда като признание, че пържолите ми са жилави, но имахме няколко за всеки случай. Дори и с него обаче Каролайн се затрудни да пререже тиксото около китката ми. Все пак, тласкана от отчаянието и не на последно място при гледката на идващото на себе си изчадие на пода, накрая успя да освободи лявата ми ръка.

— Бързо — пришпорих я. — Дай ми пистолета му.

Комаров бе паднал, но не бе изпуснал пистолета. Каролайн се наведе и го изтръгна от ръката му точно когато той започваше да идва в съзнание. Даде ми го с измъчена усмивка и продължи да ме освобождава от прегръдката на стола. Изведнъж си спомних за експлозива. Къде беше ключът на детонатора? В джоба на Комаров?

Каролайн преряза тиксото около глезените ми, но беше прекалено бавна. Комаров бе дошъл на себе си. От носа му се стичаше струйка кръв, минаваше през устата му и продължаваше надолу по шията му. Той вдигна ръка към лицето си и направи болезнена гримаса. Мисля, че Каролайн бе успяла да му счупи носа.

— Не мърдай — казах и насочих пистолета към него.

Комаров се надигна на левия си лакът и бръкна с дясната ръка в джоба си.

— Дръж си ръцете така, че да мога да ги виждам — наредих му.

Той извади ръката си. Държеше малка плоска черна кутийка с червен бутон в центъра. Господи, краката ми! Щеше ли да натисне бутона? Това щеше да означава и неговия край. Трябваше ли да го застрелям? Ако го направех, щеше ли да успее да взриви бомбата? И щеше ли да го направи, ако не го застрелях?

Наблюдавах го внимателно и разбрах, че той също обмисля възможностите. Ако наистина бях съобщил в полицията, това означаваше край на империята му. Може би щеше да успее да избяга в Русия или Южна Америка, но може би пътищата му за бягство вече

бяха окончателно затворени. Доживотният затвор в Англия означаваше именно това — да прекара остатъка от живота си зад решетките. Нямах да има надежда за предсрочно излизане на осъден за акт на тероризъм с мащаба на Нюмаркет.

Изведнъж усетих, че ще го направи. Щеше да вдигне всички във въздуха и да сложи край тук и сега.

Наведох се рязко, сграбчих жиците на детонатора, издърпах тънката като цигара тръбичка от експлозива и я хвърлих в другия край на стаята. Комаров натисна бутона, но вече беше късно — детонаторът експлодира във въздуха с безобиден звук, като от отваряне на бутилка шампанско.

Комаров разбра, че е изигран, и изпадна в ярост. Започна да се надига от пода.

— Не мърдай — предупредих го. Той не ми обърна внимание и се изправи на колене. — Ще стрелям — казах аз, но той продължаваше да се изправя.

Така че стрелях.

Оказа се изненадващо лесно. Насочих пистолета най-общо към него и дръпнах спусъка. Изстрелът не беше толкова силен, може би защото салонът бе доста по-просторен от фойето, където той бе застрелял Ричард.

Куршумът го улучи в десния крак, малко над коляното. Изобщо не се бях прицелвал, още по-малко в крака му. Десняк съм, но заради превръзката стрелях с лявата ръка. Просто насочих пистолета в центъра на тялото му и стрелях. Абсолютно сигурен бях, че ако се бях целил в крака, нямаше да улуча. Комаров изпусна ключа на детонатора, хвана раната с две ръце и падна на пода. От крака му шурна кръв и помислих, че съм попаднал в артерия. Беше ми все едно за него, но кръвта съсипваше мокета в салона ми. Помислих дали да не стрелям още веднъж, този път в главата, за да спра кръвенето. Кръвта течеше силно — яркочервена, наситена с кислород кръв. Реших да го оставя така. Поне пролятата кръв нямаше да е от невинен, а мокетът винаги можеше да се смени.

Каролайн беше на колене до мен. Най-сетне успя да пререже слоевете тиксо и ме освободи от стола. Коленичих до нея, без да изпускам от поглед Комаров, като поглеждах от време на време и към вратата — трябваше да се съобразявам с присъствието на Джордж

Кийли и Гари. Каролайн прегърна останките от Виола и се разхълца. Четири струни държаха главата с ключовете. Шийката и грифът бяха пречупени, а резонаторът беше пукнат по цялата дължина. Пораженията напълно отговаряха на ожесточението на атаката ѝ срещу Комаров. Честно казано, бях изумен, че се бе възстановил толкова бързо след подобен удар.

— Внимавай, скъпа — предупредих я, — все още има двама от тях. Отивам да ги намеря. Иди в офиса и се обади на полицията.

— Какво да им кажа? — объркано попита тя. Явно беше, че е в шок.

— Кажи им, че е станало убийство — обясних. — И че убиецът е заловен. Това би трябвало да ги накара да дойдат светкавично.

Каролайн тръгна към бара, без да изпуска останките на Виола от прегръдката си.

Комаров се мъчеше да се изправи. Кървенето от крака му бе отслабнало до струйка и се запитах дали не трябва да го прострелям още веднъж. Вместо това го хванах за яката и го заблъсках пред мен и през летящата врата в кухнята, като го подпирах с пистолета в кръста. Ако Джордж Кийли решише да стреля, трябваше да убие боса си, за да стигне до мен. Но кухнята се оказа празна. Джордж и Гари, изглежда, продължаваха да търсят навън.

Избутах Комаров през кухнята и го блъснах в стената до металната врата на хладилното помещение. Стоварих коляно в ранения му крак и той простена. Хареса ми и го повторих.

Отворих хладилника, тласнах Комаров вътре и той се срина на дъсчения под. Хладилното помещение беше квадратно, три на три, и високо над два метра. По стените му имаше широки метални полици, отрупани с храна, така че в средата оставаше свободен за ходене правоъгълник с размери два на един. Бе ми струвало цяло състояние, но ползата от него бе неоченима. От вътрешната страна на вратата имаше хоризонтална дръжка за отваряне, за да се избегне случайното заключване на хора вътре, а отвън имаше халки за катинар, ако някой реши да го използва. Нямах подръка катинар, така че вкарах през халките един дебел шиш. Комаров беше като в затворническа килия.

Излязох в офиса. Каролайн стоеше до бюрото, трепереше, ридаеше тихо и беше близко до истерия. Притиснах я до себе си и я целунах по врата.

— Седни и чакай тук — казах в ухото й. — Трябва да се погрижа за другите. Обади ли се в полицията?

Тя кимна.

Върнах се в кухнята и чух отвън Джордж Кийли да крещи нещо на Гари. Издърпах шиша, хванах пистолета по-здраво и внимателно отворих вратата на хладилното помещение. Комаров седеше на пода, подпрян на най-долната полица. Вдигна поглед към мен, но счупеният нос, раната в крака и загубата на кръв бяха избили желанието му за борба.

Чух Джордж да се връща през миялното помещение. Комаров също го чу.

— Джордж — опита се да извика, но успя само да изграчи нещо.

Минах зад вратата и я разтворих докрай. Повече усетих, отколкото чух Джордж да влиза в кухнята и да се приближава към хладилното помещение. Дулото на пистолета му се показа зад ръба на вратата, после се дръпна, когато той видя Комаров. Джордж влезе, а аз затръшнах вратата зад него и проврях шиша в халките.

Джордж започна да натиска лоста на дръжката за отваряне, но шишът не позволяваше вратата да се отвори. Джордж стреля, но между листовете ламарина имаше седемсантиметрова изолация, която изключваше преминаването на куршум от пистолет.

Сега ми оставаше само Гари.

Отне ми време да го открия. Беше се подпрял на едно дърво в края на паркинга. Нямаше проблем. По-точно казано, нямаше да създава проблеми вече на никого, освен може би на гробарите. От гърдите му стърчеше нож за филетиране на риба, всъщност стърчеше само дръжката — острието бе потънало до края. Почти не се виждаше кръв, с изключение на тънката струйка от ъгълчето на устата му. Ножът сигурно бе пронизал сърцето му и то веднага бе спряло да бие.

Но кой беше направил това? Нямаше начин да е Джордж Кийли. Той просто нямаше нужната сила.

Извъртях се. Тук трябваше да има още някого.

Вътре Каролайн изпищя и аз хукнах към ресторанта, втурнах се през помещението за миене и после през кухнята. Каролайн стоеше в центъра на офиса с широко отворени очи, но не беше сама.

Пред нея стоеше Яцек и от него също се стичаше кръв. Големи капки се стичаха на пода от пръстите на дясната му ръка и образуваха

малка червена локвичка при краката му. Щеше ли да има край това кръвопролитие? Вдигнах пистолета, но не беше нужно. Преди да кажа каквото и да било, той бавно се свлече на колене и все така бавно се отпусна на гръб. Беше прострелян в рамото.

Яцек, човекът, на когото нямах доверие, кухненският мияч, за когото подозирах, че представлява нещо повече от онова, което показва на хората, се бе оказал един от добрите през цялото време и несъмнено ми бе спасил живота.

В крайна сметка полицията пристигна. И линейката. Каролайн се бе обадила на номера за спешни случаи, но изглежда, не бе могла да свърже смислено обяснение. Оттам бяха проследили обаждането и бяха изпратили помощ.

Първо Яцек, после Каролайн бяха извозени до болницата. Лекарите ме увериха, че всичко ще е наред, но че и двамата ще трябва да останат в болницата за през нощта. Каролайн беше в шок и по всичко личеше, че нощуването в „Бедфорд Лодж Хотел“ пак ще ни се размине.

Полицаяте от първата патрулна кола нямаха никаква представа какво да правят и прекараха повечето време в заграждането на всичко със синьо-бяла лента с надпис „Полиция — НЕ ПРЕМИНАВАЙ“, докато чакаха подкрепление.

Опитах се да придружа Каролайн в линейката, но ме спря един от полицаите, който успя да се откъсне от важната задача по отцепването на сцената на местопрестъпление, за да ми нареди да остана, с цел да дам показания.

Така че минах през офиса и отидох на бара. Ричард все така лежеше на пода. Избутах с крак парчетата стъкло и коленичих до него. Бях сигурен, че е мъртъв, но за всеки случай проверих пулса на лявата му китка. Нямах пулс, а кожата му вече бе студена. Как бе възможно това да се случи на моя мил, надежден главен сервитьор? Постоях още малко при него, сложил ръка на рамото му, сякаш можех по този начин да му дам малко утеха в смъртта. После дойде един полицаи и ми каза, че трябва да изляза.

Появи се полицейско подкрепление под формата на няколко старши детективи в цивилни дрехи, въоръжен отряд и военен

сапърски екип.

Съвсем естествено никой от тях не изгаряше от желание да отвори вратата на хладилното помещение — вътре все пак имаше човек със заредено оръжие. Затова се реши обитателите на помещението да постоят вътре, за да се охладят главите им — в буквален и преносен смисъл. Три градуса по Целзий могат да станат доста трудни за издържане дори да си с дебели дрехи, ръкавици и шапка. А понеже бе топла майска вечер, Пьотр Комаров и Джордж Кийли бяха заключени само по ризи с къс ръкав. Всъщност защо ли се безпокоях?

Старшият детектив ме разпита набързо и аз се опитах да му обясня какво се бе случило. Но историята беше заплетена, а неговите мисли се въртяха около двамата в хладилното помещение. Така че той ми каза, че съм щял да бъда разпитан още веднъж в полицейското управление. Дано да беше на сутринта. Прозях се.

Сапърите помолиха всички да напуснат сградата, докато изнесат експлозива, така че аз седнах на един бял пластмасов стол на чакъла пред ресторанта. Дойде един от санитарите, загърна ме през раменете с червено одеяло и ме попита как се чувствам.

— Добре съм — казах аз. Сцената беше досущ като на хиподрума в деня на експлозията. Но този път наистина бях добре. Защото краят на кошмара бе дошъл.

ЕПИЛОГ

След половин година отворих „Максимилиан“ — модерен и вълнуващ ресторант на южната страна на Бъркли Скуеър в Мейфеър. Сервирахме основно френска кухня с леко английско влияние.

Откриването се превърна в грандиозно събитие с много поканени гости. Имаше дори струнен квартет, който свиреше в единия край на голямата зала. Погледнах натам — четири високи елегантни млади дами с черни рокли. Обърнах по-специално внимание на виолистката. Тя бе със светлокестенява коса до раменете, хваната на опашка, светлосини очи, високи скули и въздълъг нос над широка уста и квадратна челюст. Свиреше на нова виола — е, нова за нея. Лявата ѝ ръка играеше нагоре-надолу по грифа и това ми позволяваше да виждам от време на време проблясващия диамантен годежен пръстен. Бях ѝ го дал на подгънато коляно в кухнята минути преди да пристигнат първите ми гости за вечерта.

— Винаги съм смятал, че се казваш Максвел — изгърмя глас в ухото ми. Беше Бърнард Симс. — Разбрах, че си решил да направиш от ищцата почтена жена — допълни той и поклати глава, но с усмивка.

— Виновен — признах аз, също с усмивка.

Делото срещу мен по член седем на Закона за безопасна храна от 1990 бе прекратено, а гражданският иск за натравяне бе уреден по извънсъдебен начин, при което ищецът бе приел от ответника неуточнена компенсация. Агентът на Каролайн бе направил опит да си поиска своите 15% от сумата, за която никой нямаше никаква представа, но Бърнард му бе обяснил авторитетно, че единственото, на което има право, е комисиона на база нейните приходи, както и че е била предложена и приета компенсация не за пропуснати ползи, а за причинени неудобства. Това не му бе доставило никакво удоволствие, но за Каролайн щеше да е много трудно да свири само на 85% от своята виола „Стефано Скарампела 1869“.

Детектив — инспектор Търнър в крайна сметка ми се обади и дори се яви лично, когато му казах, че ми е известно кой е извършил

атентата на хиподрума в Нюмаркет. Комаров оживя както след прострелната рана, така и след премръзването в резултат на престоя в хладилното ми помещение, след което бе обвинен за двайсет убийства, включително това на Ричард, който винаги ще ми липсва. Очаквах се още обвинения в конспирация, с цел да бъде предизвикана експлозия на публично място, както и за наркотрафикантство. Джордж Кийли също бе обвинен за убийството на Ричард, макар Търнър да бе убеден, че той в крайна сметка ще се измъкне само с обвинение за съучастничество в убийствата, защото Джордж междувременно бе „пропял“, надявайки се ако не на свобода, то поне на намалена присъда. Полицията бе претърсила дома на Кийли и бе открила там кутии с метални топки в заключено складово помещение, а сходен оглед в дома на Гари бе довел до намирането на сребърен ключодържател с ключа за вече изгорелия ми дом. Много от подробностите бяха обстойно публикувани във вестниците, особено от Клеър Хардинг в „Кеймбридж Ивнинг Нюз“.

Както бях предположил, Джордж Кийли се оказа машата на Комаров в Обединеното кралство, какъвто беше Ролф Шуман в Съединените щати. Но Джордж бе още връзката между „Хорс Импортс Лимитид“ и „Татърсолс“ — организатора на търговете на породисти коне в Нюмаркет — и председател на Ист Англия Поло Клъб.

Подобно на Ролф Шуман, Джордж явно бе играл активна роля в пазара на наркотици чрез доставките на постоянни количества висококачествен кокаин. Кокаинът естествено бе смесван, преди да стигне надолу по веригата до наркопласъорите и купувачите на дребно, а печалбата се връщаше нагоре по веригата. Ролф бе прибирал около половината от тези суми, за да крепи бизнеса си. Три месеца след атентата в Нюмаркет заводът за трактори бе затворен окончателно. Жената в магазина за бродирани възглавнички в Делафийлд нямаше да е щастлива.

За разлика от Ролф Шуман, Джордж бе останал лоялен на Комаров, поне до момента, когато го бяха арестували и обвинили в убийство.

В резултат на получената от Джордж информация няколко едри наркодильри бяха посетени рано сутрин от полицаите на Нейно величество и сега убиваха времето си в един от Нейните затвори в очакване на съдебен процес. Няколко други улики бяха в процес на

разследване от полицейските сили на различни страни по света. Можеше да се очаква залез на процъфтяващия до неотдавна бизнес с отглеждане на породисти коне в Южна Америка.

Междувременно Кърт и Уолтър бяха взети на прицел от шерифа на Делафийлд, който изгаряше от желание да ги разпита във връзка с нападение срещу дома на Дороти Шуман. „Буйният“ Уолтър, изглежда, бе опитал да пръсне със стик главата на едно от момчетата на шерифа и бе застрелян на място. Загубата не беше голяма.

Стоях край бара и разглеждах новото си заведение. Марк Уинсъм както винаги бе останал верен на дадената дума, макар според мен да бе написал доста по-тлъст чек, отколкото бе очаквал първоначално. Но парите му бяха разумно похарчени, което личеше по декарите стъкло и брезова гора, отишли за осигуряване на максимален комфорт на клиентите в допълнение към скритата от погледите им свръхмодерна кухня. Масите бяха два пъти повече от тези в „Хей Нет“ и бях уверен, че със склонността на столичани да се задържат по-задълго в заведенията ще обслужваме поне три пъти повече хора на вечер.

Въпреки новото ми начинание в Лондон бях решил да не затварям „Хей Нет“. С Карл бяхме поработили сериозно над уменията му да комуникира с хора, след което го назначих за chef de cuisine в „Хей Нет“ с трима нови помощник-готвачи, един от които Оскар, който бе приел многословните ни извинения, както и осезаема еднократна парична компенсация, за да се съгласи да бъде назначен като втори по ранг след Карл. Рей и Джийн бяха решили да се преместят, но на тяхно място бяха дошли други млади и амбициозни хора, способни да вдъхнат нов живот в застлания с нов мокет салон. Яцек обаче също избра да не остане.

Бях се оказал прав за него поне в едно отношение. Простият кухненски мияч се оказа пълен с изненади. Когато пристигнал от родната си Чехия, английският му бил толкова беден, че местната служба за намиране на работа го класифицирала като годен само за най-ниско квалифицираната кухненска работа. Само че Яцек се бе оказал с много по-висока квалификация в същата област — в родината си той не бе мил кухненски съдове, а ги бе използвал. Така че не остана в „Хей Нет“, а придружен от съпругата и дъщеря си дойде с мен в „Максимилиан“ като помощник-готвач. В края на краищата знае ли човек кога може да му потрябва надежден телохранител.

Усетих ръка върху моята и се обърнах. Беше Сали. Двамата с Тоби с готовност бяха приели поканата ми да присъстват на откриването и дори бяха довели майка.

— Прекрасно е, Макс — с искрена усмивка ме увери Сали. — По-прекрасно просто не може да бъде.

— Благодаря — казах и се наведох да я целуна по бузата.

През последните шест месеца се бяхме виждали със Сали и Тоби повече, отколкото през предишните шест години. Няколко пъти ни каниха с Каролайн да им гостуваме, което беше чудесно, понеже чувствах техния дом като свой, още повече че засега той оставаше единственият ми дом на света. Бях обаче посвикнал вече да живея като номад и често разнасях всичките си вещи в куфар. Къщата ми бе тотално изравнена със земята с булдозери, понеже стените бяха ненадеждни. Парцелът в комплект с разрешение за застрояване бе обявен за продажба на цена, която ми се виждаше абсурдно висока, но агентът ми бе уверен, че е постижима.

През последните месеци, когато отивах в Нюмаркет, винаги отсядах при Карл, освен когато жена му и децата му не бяха там, а това за щастие ставаше все по-често. В такива случаи преспивах в „Бедфорд Лодж Хотел“, където най-сетне бях успял да заведа Каролайн в нощта след изписването ѝ от болницата.

Временният ми адрес в Лондон беше в сутеренния апартамент на Тамуърт стрийт във Фулам, където в крайна сметка бяха открили две миниатюрни подслушвателни устройства, едното в шкафа под кухненската мивка, другото скрито сред различните кутии в шкафчето на банята.

Каролайн така и не успя да се изяви като солистка в Кадоган Хол, Виола също не се добра дотам — останките ѝ бяха занесени с много любов на най-добрия реставратор лютиер. Той поцъка известно време с език над печалната гледка и заяви, че няма шанс за пълноценна реставрация. Попитах го какво означава „пълноценна“, на което той отговори, че лесно можел да направи Виола да изглежда съвсем прилично, но било крайно съмнително, че от нея някога ще може пак да се изтръгне звук като предишния. Всичко било изтърбушено, обясни ми той, а някои от ребрата изобщо липсвали, както и най-същественният за звука елемент — „душичката“, която, изглежда, бе навита с окървавения мокет и изхвърлена на боклука. Трябвало да подмени

лисващите ребра и да добави укрепващи конструкцията материали, които трайно щели да влошат качеството на звука. Така че си я прибрахме у дома както си беше и я сложихме на една полица, за да ни напомня за саможертвата си.

Каролайн бързо възстанови перфектната си форма и дори успя да омае директорите на оркестъра да включат Концерт за цигулка и виола на Бенджамин Бритън — несъстоялото се нейното соло изпълнение в Кадоган Хол — в Лятното соаре в Сейнт Джемсис Парк. Бе прекрасна топла юнска вечер и бях направо хипнотизиран от таланта ѝ.

Погледнах отново през ресторанта към нея и се усмихнах. Тя ми се усмихна в отговор. Госпожица Каролайн Астън, горда виолистка, моя годеница и спасителка.

Яцек и Каролайн ми бяха върнали живота. След като се бях разминал на косъм със смъртта, бях сякаш прероден. В онази съдбоносна нощ, докато седях на стола отвън и чаках сапъорите да изнесат бомбата от „Хей Нет“, взех твърдото решение да сграбча живота за рогата и да не ги изпускам.

Щях да изживея втория си живот на газ до дупка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.